

GABRIEL TEODOR GHERASIM

ROMÂNIA:
MARTIRII ȘI
SUPRAVIEȚUITORII
DIN COMUNISM

GABRIEL TEODOR GHERASIM

ROMÂNIA:
MARTIRII ȘI
SUPRAVIEȚUITORII
DIN COMUNISM

Libris
EDITORIAL

Director editorial: Dana Anghelescu
Corectură: Mihaela Hura
Design: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GHERASIM, GABRIEL TEODOR
România : martirii și supraviețuitorii din comunism /
Gabriel Teodor Gherasim. – Brașov:
Libris Editorial, 2018
ISBN 978-606-8953-46-5
94

Libris
EDITORIAL

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România
Tel: 0268 477 799
E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif
Tel: 0268 477 799
E-mail: office@libris.ro

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

100 DE ANI DE COMUNISM: GENOCID, FURT, RUSIFICARE ȘI SATANIZAREA VALORILOR

Editorial **GABRIEL TEODOR GHERASIM**

În 2017 se împlinesc 100 de ani de când comunismul s-a înfiripat pe banii Occidentului, bazat pe sistemul elitist al Occidentului (eugenics) de a distruge oamenii și națiunile inconvenabile dictaturilor național-socialiste și democratic-socialiste și prin acțiunile de grotescă barbarie a sălbaticilor din Est (rușii, chinezii, coreenii, ș.a.).

**Gabriel Teodor
GHERASIM**
ziarist

Pentru poporul român a însemnat sfârtecarea unității daco-romane dintre Nistru și Tisa, genociduri, deportări, gulaguri, pușcării și moartea a peste 10% din populația daco-romană a vechii Dacii.

În plus, a însemnat deformare, amnezie și înlocuirea valorilor autentice românești cu împărțirea în „limbi și etnii” fanteziste (limbile „moldovenească” – între Nistru și Prut – cu „valahă” din Balcani), și redenumirea monștrilor... în eroi (Ceaușescu, Lenin, Stalin, Partidul Comunist/Socialist, naționalizare, tribunalul poporului, origine sănătoasă, etc.).

Copii și adulți au murit din lipsa îngrijirii medicale, a foamei, a frigului, a serviciilor sociale criminale în „raiul proletar,” cu milioanele, în acești 100 de ani, când guvernul comunist aresta și omora lent sau brutal populațiile civile, în timp ce țările capitaliste au ajuns să dea asigurări medicale, libertate de mișcare, încurajarea clasei mijlocii, maximalizarea de beneficii pentru inventatori și, în general, au creat destinații de invidiat pentru refugiații din țările (neo)comuniste. Comuniștii au insistat să interzică gândirea liberă, mișcarea liberă și libertatea cuvântului și de acțiune la populațiile subjugate, până când au fost îndepărtați și după omorârea masivă a luptătorilor pentru libertate.

Comunismul este o mișcare satanistă, după cum pastorul și supraviețuitorul pușcăriilor comuniste, Richard Wurmbrand, a detaliat în cartea sa, „Marx și Satana” 1). Scopul satanismului este sacrificiul de vieți umane lui Lucifer. În timp ce în Creștinism, Iisus s-a sacrificat pentru oameni, în satanism se așteaptă sacrificarea oamenilor lui Lucifer. Sub egida ateismului, comunismul a folosit simbolurile satanice, precum cel al stelei roșii, falsul Mesia (Lenin), falsul mormânt „sfânt” (mumia lui Lenin din Kremlin) și distrugerea de locașuri religioase cu coruperea celor care au supraviețuit în numele „clasei muncitoare” (în special a locașurilor creștine).

Pentru că satanismul solicită de la credincioșii săi „ordine prin haos” și sadism, sacrificiul de tip genocid de vieți umane este o constantă, precedată de abuz mintal, emotiv, fizic/sexual, dus până la exacerbare.

Astfel, vedem ceremonii satanice de „reeducare” a oamenilor pe sistem satanic, de la pușcăriile și gulagurile comuniste („fenomenul Pitești”), la școlile cu îndoctrinare bazată pe ură, turnătorie și îndoctrinarea spre genocid a copiilor, a adolescenților și a adulților, sub titulatura inocentă de „revoluție.” Or revoluție/revolver înseamnă întoarcerea cu fundul în sus a omenirii, care implică, înainte de orice, distrugere.

Mai puțin cunoscut este faptul că și naștii lui Hitler, ca și comuniștii lui Stalin și Mao, au folosit etichete simpliste pentru oamenii pe care au vrut să-i distrugă, numindu-i „inferiori” și „dușmani.” Atât Hitler, cât și dictatorii comuniști s-au inspirat din lucrările bazate pe falsele biologii și sociologii ale lui Karl Marx 2).

Iar Karl Marx a venit dintr-o familie satanică și a aplicat strategia de minciună: „cea mai bună strategie a diavolului este să ne convingă că nu există” (ateismul). Scrierile, agenda, și acțiunile generate de scrierile sale au arătat în schimb exact opusul: comunismul este un cult satanic bazat pe sacrificiu 3).

Occidentul nu numai că tace, dar îi protejează pe comuniști și pe crimele lor, etichetându-i nici mai mult nici mai puțin decât ca „eliberatori”. Băncile globaliste au finanțat și profitat după crimele comuniste, de la Lenin la China comunistă a anului 2017. Guvernele, companiile și elitele miliardarilor din Vest au făcut pact cu și au profitat din crimele comunismului în mod continuu 4).

Din cauza acestor interese, Vestul laudă pe comuniști, minimizează, neagă și/sau le acuză pe înseși victimele

comuniștilor de crimele comuniștilor. Mai mult, produc maculatură de predare la copiii din școlile din Vest despre „communism”, prezentându-l în termeni de povestioare, de tipul cărțuliilor gen „micul leninist” ale anilor ‘50 din secolul trecut 5), publicate în țările ocupate de comuniști. Pentru adolescenți au creat moda „communist chic”, în care este un lucru „modern” de a purta simboluri cu seceră și ciocanul, sau alte însemne comuniste, de la chiloții de damă, la tricouri și ca nume de baruri și băuturi alcoolice 6).

Casa Albă a lui Obama a considerat normal să aibă globuri de Crăciun cu fața ucigașului Mao 7). Iar americanii au ridicat statuie lui Stalin în același an când Gruzia demola statuile acestui psihopat ucigaș 8).

A fost surprinzător să văd zilele trecute câteva panouri uriașe la Times Square, în New-York, cu afișe care comemorau victimele comuniștilor de-a lungul celor 100 de ani de dominație, inclusiv informând trecătorii că 1:5 indivizi din lume încă trăiește într-o dictatură deschis comunistă (numărul țărilor cu guverne neocomuniste, deghezate drept „democratice”, ridică numărul omenirii sub dictaturi de stânga la peste 20%).

A fost surprinzător nu pentru că nu era normală comemorarea victimelor comuniștilor după 100 de ani de dictatură, ci pentru că aceste panouri s-au afișat în aceeași țară unde, la Georgia Stones, este chiar săpată în stâncă intenția de a reduce (distruge) populația pământului la 500,000,000 – deci de a omorî 6.5 miliarde din 7 miliarde 9).

Rămâne la discreția urmașilor victimelor comuniștilor de a ține candela memoriei sacrificiului lor aprinsă în perpetuitate, pentru că „cine uită crimele trecutului este condamnat să le repete.”

Memorie eternă martirilor noștri care au fost persecutați și care au fost sacrificați de către mișcarea satanică chemată comunism.

Adaug mai jos resurse ale acestor acțiuni de propagare și mistificare a comunismului cu... față muncitorească.

REFERINȚE

1. **„Marx and Satan”** http://www.hourofthetime.com/1-LF/Hour_Of_The_Time_08122012-Marx_and_Satan.pdf
2. **„The Soviet Story”** <https://www.youtube.com/watch?v=La81qM-vvU8&list=PLzLdD887rQ9wfsYYN0QrlaP8yYXVOnbKy>
3. **„Zevitii: o incursiune în cultul satanic de la 1666”** <https://www.youtube.com/watch?v=VcroiwwDzJA>
4. **Ambasador Funderburk, David – „Pinestripes and Red”** <https://www.youtube.com/watch?v=tq8lGwJkwV4>
5. **MIT Shocker MIT’s Communism for Kids** <https://www.thenewamerican.com/culture/education/item/25827-brainwashing-shocker-mit-press-releases-communism-for-kids-book>
6. **Jay Nordlinger, „Undies, Comrade? The problem of products bearing Communist symbols”, National Review Online, 2009-JUL-06**
7. **„White House Christmas Decor Featuring Mao Zedong Comes Under Fire,” Fox News, 2009-DEC-23, at:** <http://www.foxnews.com/>
8. **„Victims of Communism and Their Persecutors”** https://www.youtube.com/watch?v=IGon7M9NJEc&feature=channel_video_title
9. **The Georgia Guidestones is a large granite monument in Elbert County, GA erected during 1980-MĂR. It is inscribed with ten messages in eight modern languages including English.** See:<http://en.wikipedia.org/>.

PROCESUL COMUNISMULUI, DEZBĂTUT PRIN CORESPONDENȚĂ DE CĂTRE SCRIITORI ȘI GAZETARI

Editorial **GABRIEL TEODOR GHERASIM**

COMUNISMUL ȘI ANTICOMUNISMUL LA ROMÂNI

Category: Societate permalink
Tagged under: dezbătut, gaze-
tari, prin corespondență, Pro-
cesul comunismului, scriitori,
Gabriel Teodor Gherasim [http://
gabrielgherasim.com/index.html](http://gabrielgherasim.com/index.html)
„Procesul comunismului”, dezbă-
tut prin corespondență de către
scriitori și gazetari; în România
încă nu a existat un adevărat
proces al comunismului. O parte
dintre scriitorii și gazetarii români au căutat însă să
dezbată, printr-o scurtă corespondență, adevărata
față a comunismului.

**Gabriel Teodor
GHERASIM**

ziarist

CEAUȘESCU SAU CUM SĂ PREZINȚI UN DRAC ȘI COMUNIST DREPT ÎNGER ȘI PATRIOT

De Gabriel Teodor Gherasim, New York

La nici o săptămână după apariția articolului meu: „100 de ani de comunism: genocid, furt, rusificare și satanizarea valorilor”, am primit comentarii de la cititori și gazetari care apreciau, în majoritatea cazurilor, demascarea comunismului din sistem ateu și proletar, ca sistem satanic și elitist.

Din moment ce acest articol este închinat victimelor comuniștilor, am dedicat aceste complimente memoriei lor. Au fost însă și câteva cazuri de oameni care au făcut distincție între un diavol comunist și altul, cum ar fi calificarea lui Ceaușescu drept „patriot” și „benefic” națiunii noastre. M-am străduit, la rândul meu, să divulg acest clasic exemplu de gândire venită exact din Sindromul Stockholm, este bine prezentat și în filmul „Candidatul Mancurian”, în care oameni oropsiți de tirani devin suporterii aprigi ai celor care i-au persecutat. Redau mai jos o astfel de corespondență cu jurnalistul Ion Măldărescu, unul dintre oamenii care îl laudă pe acest dictator criminal.

Propun cititorilor parcurgerea acestui dialog, nu atât pentru generațiile persecutate de comuniști și de Securitatea lui Ceaușescu, cât mai ales pentru generațiile născute după 1989.

Am speranța că aceștia vor fi avizați astfel când vor întâlni perspective mai mult sau mai puțin naive, ale unor oameni care insistă să laude acest oribil dictator comunist și să găsească justificare pentru orice crimă pe care acesta a săvârșit-o contra populației luată ostatecă pentru 50 de ani de către comuniști, în România.

PROCESUL COMUNISMULUI, DEZBĂTUT PRIN CORESPONDENȚĂ DE CĂTRE SCRITORII ȘI GAZETARI

Revista Art-Emis

Stimate Doamnă Gabriel Teodor Gherasim,

Doamna Maria Diana Popescu lipsește o perioadă din redacție, ceea ce explică o oarecare întârziere a răspunsului.

Referitor la textul trimis spre publicare, vă rog să acceptați câteva precizări:

- este surprinzător că din marea listă a intelectualilor-martiri ROMÂNI, victime ale Holocaustului Roșu și ale alogenilor aduși „pe tancurile sovietice” gen Ana Pauker, Valter Roman, Samuel Bruckner, Nikolski, & Co. în 1944, singurul citat de Dvs. este „românul” Wurmbrand, racolat la Paris de comintern, instruit la Moscova și adus în România împreună cu confracții lui;
- nu se face o diferență între comunismul instaurat în România după trădarea de la 23 august 1944, perioada ceaușistă (când economia și prestigiul României au atins cote la care este greu de crezut că vor mai ajunge vreodată) și „capitalismul”-corporatist întronat după 1989, care a transformat România în colonie;
- Dumneavoastră, în textul trimis susțineți că: „Rămâne la discreția urmașilor victimelor comuniștilor de a ține candela memoriei sacrificiului lor aprinsă în perpetuitate, pentru că «cine uită crimele trecutului este condamnat să le repete». Memorie eternă martirilor noștri care au fost persecutați și care au fost sacrificați de către mișcarea satanică chemată comunism”. Corect spus, dar absolut incomplet. Se pare că de acolo, de la New York, nu se poate vedea pădurea din pricina copacilor.

Comunismul a fost o rană a omenirii, dar globalismul de astăzi promovează crima la nivel planetar comisă prin războaie de agresiune și cotopire mult mai distructive decât cel de-al Doilea Război Mondial, distrugerea civilizațiilor prin așa-numitul „multiculturalism”, homosexualizare, depravare și depopularea planetei – susținută de Henri Kissinger –, promovarea Islamului prin „migratori” supranumiți refugiați (felicități lui Trump pentru că nu acceptă invadatori musulmani);

- Uniunea Europeană, în fapt, o nouă Uniune Sovietică cosmetizată, modernizată și la fel de ipocrită ca cea veche, a răpit suveranitatea statelor colonizate – inclusiv a României – conduse de escroci și trădători de neam puși pe căpățuială. Recenta întâlnire de la Roma a deconspirat intențiile de dominație planetară discreționară și de sclavagism în formă modernizată.
- Dumneavoastră vă referiți la „redenumirea monștrilor... în eroi (Ceaușescu, Lenin, Stalin...)”. Comițeți o mare nedreptate asociind cele trei nume și punând între ele semnul de egalitate. Sub Nicolae Ceaușescu, despre care Petre Țuțea a spus că a fost un mare Patriot, România s-a debarasat de U.R.S.S. Politica lui din anii „70 ai secolului trecut a fost de folos umanității. Amintiți-vă, vă rog, că SUA și China s-au folosit de el ca ambasador neoficial între ele și URSS. După 1989, cei trei „escu” și actualul robot de la Cotroceni (niciunul român neaoș), împreună cu TOATE guvernele postdecembriste au fost și sunt pentru Țară incomparabil mai dăunătoare și distructive decât cele ceușiste.

Întrebare retorică: este mai bun capitalismul corporatist agresiv și criminal actual decât comunismul?

Se pare că răspunsul îl dați chiar Dumneavoastră: „Pentru că satanismul (a se citi capitalismul corporatist actual – n.n.) solicită de la credincioșii săi «ordine prin haos» și sadism, sacrificul de tip genocid de vieți umane este o constantă, precedată de abuz mintal, emotiv, fizic/sexual, dus până la exacerbare”.

Stimate Domnule Gabriel Teodor Gherasim, să nu trăim izolați într-un trecut dureros, fără a vedea prezentul criminal și mai ales viitorul sumbru al României „De la Nistru până la Tisa”!

În speranța că mesajul meu nu vă va deranja prea tare și va clarifica unele aspect omise de Domnia Voastră,

*Cu considerație,
Ion Măldărescu
Redacția revistei ART EMIS*

GABRIEL GHERASIM

Stimate domnule Măldărescu,

Va mulțumesc pentru timpul acordat citirii și răspunsului la eseul meu „100 de ani de comunism”. Cu privire la comentariile despre Richard Wurmbrand, pot să vă îndrept la biografia de pușcărie comunistă a acestui om extraordinar. Cu privire la proslăvirea dictatorului Ceaușescu, pot să vă invit să proclamați aceste laude urmașilor oamenilor omorâți de grănicerii lui Ceaușescu când încercau să treacă Dunărea, românii livrați de sârbi pentru vagoane de sare, la bebelușii omorâți în incubatoare din lipsa căldurii de la electricitatea tăiată, la copiii și adulții omorâți de lipsa medicamentelor, a dializei, a transplanturilor de organe, pe care Vestul le acordă cetățenilor săi încă din anii '70.

Poate le puteți spune și oamenilor care au dârdâit de frig cu anii la cozi uriașe ca să cumpere, când găseau, de la lapte la hârtie de toaletă, la ciolane sub pretenție de carne.

Sau poate îi transmiteți populației sclavizate cât de mare a fost Ceaușescu când a jupuit-o de muncă, sudoare, libertate și drepturi pentru a plăti datoriile băncilor din Vest și pentru a face spionaj pentru ruși.

Da, domnule Măldărescu, spuneți-le lor cât de „mare om” a fost acest dictator oribil și o să vedeți cum orice dictator care are 22 de milioane de sclavi poate „construi” palate și hidrocentrale, pentru că... nu le face el, ci sclavii lui. Totul, desigur, în numele „clasei muncitoare” și spre „beneficiul” ei. Înțeleg că avem cu toții nevoie de eroi și că Ceaușescu are pentru dumneavoastră acest sens.

Însă este o iluzie tristă, comparată cu distrugerea și teroarea nord-coreeană, făcută cu aprobarea Occidentului (Clauza Națiunii celei mai favorizate), de Ceaușescu, pentru că dictatorul comunist Ceaușescu a făcut jocul sataniștilor, și și-a găsit sfârșitul ca mai toate uneltele lor, gen Saddam, Ghaddafi, Hitler și alții, când nu au mai avut nevoie de el pentru oropsirea poporului român.

*Va doresc tot binele,
Gabriel Gherasim*

REVISTA ART-EMIS

Stimate Domnule Gabriel Teodor Gherasim,

Este bine – cred eu – să privim ambele coperti ale unei cărți, nu doar una singură.

Am afirmat și susțin că Ceaușescu a fost patriot român. Este o realitate! Pe vremea lui l-am înjurat, dar după catastrofa decembristă, când corbii s-au năpustit asupra României, mi-am

dat seama că era, categoric, mai bun decât leprele care s-au instalat după el. A fost un dictator, dar pentru români. După asasinarea lui, la cârma Țării au urmat un criminal, un prostovan, un hoț, iar acum o marionetă în slujba altora. Cum găsiți că este mai bine? Să ai în fruntea țării un dictator, sau o haită de jefuitori nemernici?

Amintiți de anii când grănicerii aveau ordin să tragă, dar așa au procedat și alții; „uitați” de miile de germani împușcați în țara lor ocupată de „aliați” și de „Marele frate de la Răsărit”. Uitați că tot Occidentul ne-a dat pe mâna rușilor. Dvs. susțineți că sclavii au construit ceea ce era până în „89. Da, aveți dreptate, dar vă amintesc că după 1990, după ruina economiei, până și sclavii au fugit din țară. I-au obligat desființarea și vânzarea la prețuri derizorii a peste 1300 de mari întreprinderi (construite tot de sclavi, deci ale lor), rezultat al jafului național; în lipsa locurilor de muncă, șomajul a atins cote de neimaginat. România a ajuns piață de desfacere a reziduurilor occidentale, iar românii, cetățeni de rang inferior în UE (nouă Uniune Sovietică Europeană). Englezii știu ei de ce au votat pentru Brexit.

În România, totul a fost transformat în ruină: economie, industrie, agricultură, cercetare... nu mai avem armată, suntem la „mila” ocupantului. Dictatorul a lăsat țara fără datorii externe și cu creanțe de recuperat.

Toate s-au scurs spre buzunarele jefuitorilor Țării. România are acum datorii sute de miliarde.

România era suverană sub acel dictator, care a avut tăria să se opună rușilor și pe care, atât cât i-a convenit, Occidentul l-a folosit și l-a lăudat, apoi, l-a dat pe mâna rușilor, ca și pe Mareașal.

Da! și eu am stat la cozi pe vremea lui, dar atunci nimeni NU A MURIT DE FOAME. Acum, da!

Știți câți oameni ai străzii sunt azi în România?

Pacienților spitalelor de boli psihiatrice li s-a dat drumul pe străzi, din lipsa fondurilor. Spitale și școli desființate, analfabetismul și abandonul școlar „înfloresc”. Țiganii au ajuns să-i sfideze pe români în propria țară. Ei au voie să urle la români. Dacă un român strigă la un țigan, devine rasist... Mă întreb cum v-ați simți într-o astfel de împrejurare. România, din țară suverană și respectată, a ajuns colonie sub ocupație militară străină, în fapt, o corporație nocivă care lucrează în defavoarea românilor. După cum evoluează evenimentele, nu este exclus ca țara să ajungă poligon.

Știți prea puțin din ce se întâmplă în țară și se pare că trăiți doar în trecut. Merg să văd cu ochii mei – nu la drogul numit televiziune – ce se întâmplă în România.

Ceea ce este cel mai grav, românii nu mai sunt stăpâni la ei acasă. Au ajuns sclavi în țări străine. Cu toții au fost scindați în două tabere pentru a se nimici între ei. „Divide et impera” funcționează ireproșabil. Atunci, întrebați-vă, stimate domn: cu ce sunt mai buni jefuitorii nemernici postdecembriști decât Ceaușescu? Qui prodest această scindare? Românii au fost stârniți unul împotriva celuilalt, până s-a ajuns la adagiul latin „Homo homini lupus”.

Vă respect opiniile; ale mele sunt rezultatul experienței din timpul războiului, de după el și de după catastrofa decembristă. Îmi pot permite să fac comparații.

Acum, pentru a mai supraviețui ca Neam și Țară avem nevoie de unire, nu de ură unul împotriva celuilalt! Chiar și în schimbul de idei, precum cazul de față. Ar fi multe, multe de spus, dar... mă opresc aici.

Dumneavoastră vă doresc sănătate, iar Țării, putere să treacă și peste aceste vremuri vitrege.

*Cu respect și considerație,
Ion Măldărescu*

GABRIEL GHERASIM

Bun regăsit,

Mulțumesc de stimă și de dialog!

Le reciprochez.

O să fim de acord să nu fim de acord în cazul lui Ceaușescu, deci. Asta pentru că pentru mine nu există ierarhie între draci... sunt toți draci, deci paraziți și distrugători.

Și în momentul în care aș sublima vreun drac ca fiind mai puțin drac, pentru că nu era așa de rău ca alți draci... îl transform într-un înger (vedeți obsesia Occidentului de a se referi la „eliberatorul” Stalin, față de „ocupantul” Hitler (au fost AMBII ocupanți)).

În momentul în care un om a decis să suprime un alt om, devine neom.

Ca să folosim geniul înțelepciunii populare românești, Fârtatul a devenit prin neomenie Nefârtatul.

<http://www.autorii.com/scriitori/sinteze-literare/literatura-populară-parte-integrantă-a-literaturii-române.php>

Deci pentru victimele lui Ceaușescu și ale Securității lui, Ceaușescu a fost, este și va rămâne un criminal, nu un erou. Putem să dăm aceste victime pe fărașul raționalizării crimelor contra lor, însă aceste justificări nu fac dreptate (din contra) lor. De asta sunt un promotor al memorialisticii tuturor victimelor,

fără minimalizarea, negarea sau chiar acuzarea victimelor pentru... victimizarea lor.

Cine uită crimele trecutului (sau le explică diminutiv) este condamnat să le repete.

Este părerea mea.

*Numai bine,
Gabriel*

Sursă: <https://glasul.info/2017/05/05/procesul-comunismului-dezbătut-prin-corespondență-de-către-scriitori-și-gazetari/>

PROCESUL COMUNISMULUI

Interviu cu IOAN ROȘCA

„Nu voi accepta niciodată să mă joc de-a știința pe suprafața unui pământ în care oasele celor ce au luptat și suferit pentru condiția mea umană ZAC BATJOCORITE DE UITARE”. – Ioan Roșca

**Ioan
ROȘCA**
cercetător

Gabriel Teodor Gherasim: Domnule Roșca, vă rog, dați-ne câteva date biografice.

Ioan Roșca: M-am născut în 1958 în comuna Vama, județul Suceava. La absolvirea Liceului „Petru Rareș” din Piatra Neamț (în 1977) eram pasionat de literatură, filozofie (existențialistă) și matematică (premii la olimpiada națională). La absolvirea Facultății de Electronică și Telecomunicații din Iași (1978-1983) eram interesat de filozofie, matematică (iarăși am primit premii la olimpiade naționale și internaționale), didactică și popularizarea științei (am încercat întâi o lucrare de stat cu „Estetică și Dragoste în Predarea Electronicii”...) și teoria sistemelor („Analiza Sistemelor Neliniare” – fiind în final lucrarea

mea de stat). Din 1983, am fost angajat inginer la Întreprinderea Electronică București – secția Service-Piatra Neamț. M-am ocupat aici de cercetarea și explicarea funcționării și depanării aparatelor analogice (televizoare, etc). Am pus la punct și coordonat Centrul din Piatra Neamț de pregătire a depanatorilor din Electronică, scriind cursuri, caiete service, sisteme de testare. Din 1986 am virat către calculatoare, punând la punct caiete de depanare și programând soft de bază și de aplicație (de exemplu sistemul de boot pentru calculatorul personal CIP-Electronică, lecții de matematică, etc.). Am încercat să-mi public lucrările de popularizare a fiziologiei sistemelor tehnice – dar nu am găsit interes la edituri. În paralel, am făcut intens preparații, explorând modul în care puteam stimula înțelegerea matematicii prin probleme făcute în „pas de deux”. Mi-am sintetizat observațiile despre explicarea gândirii matematice și carențele învățământului românesc în lucrarea a doua de stat (1990), cu care am încheiat Facultatea de Matematică – urmată la „fără frecvență”, la București, între 1984 și 1989. Pasiunea mea pentru studiul și practica „explicației” s-a adâncit, făcându-mă să lansez (în ianuarie 1988) un manifest „neoiluminist” (prin domnul Mihai Pelin – despre care nu știam pe atunci mare lucru), care urma să scoată materialul afară (la Milano) pentru publicare... Acest text a stat la baza platformelor de partid („al Renașterii Spirituale”, etc.) pe care le-am conceput și propus în ianuarie 1990 – și îmi ghidează și azi cercetarea științifică.

În ceea ce privește atitudinea mea față de situația politică din România, m-am mărturist în „Scurtcircuit biografic”, vezi: <http://www.piatauniversitatii.com/ico/p1995-1996/docs/biograf.asp.htm>

Aș rezuma: nu am intrat în jocul comuniștilor (partid, etc.), i-am detestat, m-am comportat nonconformist și provocator – dar nu le-am opus rezistență politică, explicită. Ceea ce mi-a produs

o acută criză de conștiință (rușine), care s-a accentuat după 1985 și m-a făcut să mă simt obligat, după 22 decembrie 1989. Activitatea mea civic-politic-contestatară e explicată în texte expuse în „Istoria unei contestații”, <http://www.piatauniversitatii.com/ico/default.asp.htm>

Am pus acolo (în loc de semnătură) un rezumat telegrafic : „demisionat din FSN la 22 decembrie 1989 – ca protest pentru confiscarea Revoluției, participant la mitingurile de protest din anul 1990; militant pentru formarea și implicarea elitei civice și politice – ca pavază în calea contrarevoluției; de două ori grevist al foamei – în și pentru Piața Universității, susținător și explicator consecvent al idealurilor ei; fondator al Asociației Dialog-Piatra Neamț, al Alianței Civice Naționale și din județul Neamț; fondator al Alianței Opoziției din Neamț, devenită Forum Antitotalitar, devenit Convenția Democratică; exilat, pentru a denunța tranșant „legitimitatea” „tranziciei” și a încerca sensibilizarea Occidentului; demisionat din CDR, în noiembrie 1996, ca protest pentru alierea cu cei ce au stins Revoluția; autor al unor intervenții explicative, vizând eliberarea conștiințelor și lupta cu dăunătorii; fondator al spațiului: <http://www.procesulcomunismului.com>, inițiator al curentului „Acțiunea pentru Eliberarea României” (AER), susținut prin spațiul: www.piatauniversitatii.com

Denunțând trădarea Revoluției, am părăsit România în 1992, emigrând în Canada, de unde am încercat să continui lupta pentru denunțarea și combaterea Tranziciei criminale. Dar nu am avut succes, trebuind să mă resemnez la a arunca mesaje în neantul Internetului și la a-mi continua cariera științifică (compromisă de o pauză atât de îndelungată), în condițiile ingrate ale emigrării. După un studiu dedicat modelării fenomenului explicației – finalizat în teza de doctorat în educație (Montreal, 1999), am condus (în cadrul Institutului LICEF de pe lângă

Teleuniversitatea din Montreal) o serie de proiecte de cercetare a unor sisteme de informare și instruire. În ultimul proiect, de exemplu (LORNET), am construit, vezi: <http://www.lornet.org/eng/theme6.htm>, arhitectură conceptuală pentru sistemul TELOS – o infrastructură pentru interconectarea tehnică și semantică pan-canadiană a repertoriilor de resurse și servicii educaționale. Orice încercare de a face lucruri similare în România s-a lovit de realitatea mafiotă neocolonială. Cine mai poate opri distrugerea învățământului românesc pentru a se face loc „instrumentelor evolute” fabricate aiurea – o ocazie ideală pentru ghișefturi „de contractare” în numele „tehnologizării educației”? Cine să sprijine inițiative ca aceea a înzestrării comunităților mici cu centre de exploatare a internetului pentru optimizarea trocului dintre micii consumatori și micii producători? În ultimul timp, încerc să unific cercetările mele privind fenomenul propagării cunoașterii, sistemele de „matching” informațional, instrumentarea unei democrații cu adevărat participative și scoaterea la lumină a crimelor comunismului. Am propus astfel de proiecte și le voi prezenta anul acesta în câteva congrese, sperând să stârnesc interesul unor colegi cercetători și al unor instituții europene.

G.T.G.: Care este rolul dumneavoastră în încercările de a face un proces al comunismului?

I.R.: Din ziua de 22 decembrie 1989 m-am dedicat acestei cauze. În paralel cu încercarea de a provoca organizarea unei rezistențe politice și civice eficace împotriva neocomunismului cameleon, am făcut demersuri ca să acordăm fostelor victime atenția, respectul și sprijinul cuvenite. După ce am constituit Alianța Opoziției din Neamț, am cooperat și mai strâns cu AFDPR Neamț, rezultatul fiind descoperirea gropii comune de la Dealul Mărului: <http://www.piatauniversitatii.com/ico/p1989-1990/docs/dealulmarpitesti.asp.htm>

A urmat primul meu Apel pentru Procesul Comunismului:
<http://www.piatauniversitatii.com/ico/p1989-1990/docs/dmaruluviitorul11oct90.asp.htm>

Activitatea noastră a scos din fire tortionarii, care și-au descărcat ura reprimând brutal mitingul de comemorare a victimelor comunismului pe care l-am oorganizat la Piatra Neamț pe 16 februarie 1990 (în urma acestor evenimente oribile am intrat în a doua grevă a foamei și am decis să părăsesc România, nerecunoscând statul condus de Ion Iliescu). Pe 7 septembrie 1991 am trimis o scrisoare deschisă congresului AFDPR: <http://www.piatauniversitatii.com/ico/p1991-1992/docs/scrisoaredeschisaafdp.asp.htm>, în care am declarat că: „nu pot accepta participarea mea la constituirea eșafodajului știintific și cultural românesc, în condițiile în care societatea al cărei membru sunt nu este reabilitată prin consumarea unor acte elementare de dreptate, prin pedepsirea vinovaților și despăgubirea morală a victimelor lor” și că „nu voi accepta niciodată să mă joc de-a știința pe suprafața unui pământ în care oasele celor ce au luptat și suferit pentru condiția mea umană ZAC BATJOCORITE DE UITARE”. Încercarea de a mă ține de cuvânt m-a costat foarte scump, profesional, material și sufletește. Am alocat acestei cauze trădate de prea mulți, miezul acestor 16 ani iroșiți – având ca singură satisfacție convingerea că fac ceva just.

În septembrie 2004 , după o întâlnire impresionantă cu domnul Cicerone Ionițoiu și o nouă înfruntare (la Montreal, în Piața României) cu tandemul Iliescu-Teodorescu: http://www.piatauniversitatii.com/ico/p2004_2/default.asp.htm, „m-am reactivat” – lansând cele două spații Internet: „Procesul Comunismului, Contrarevoluției și Tranziției Criminale” și „Piața Universității distribuită”, revenind în România, pentru a participa la procesul intentat emanațiilor. Am făcut și am scris mult în acești 16 ani. Am formulat platforme complete pentru combaterea

comunismului și efectelor sale: <http://www.piatauniversitatii.com/news/news.asp-id=588&year=2005&month=2.htm>.

Am încercat să trezesc la acțiuni reale persoane care de 16 ani pozează în lideri anticomuniști, în analiști care disecă lupte trecute, evitând însă deschiderea unui front prezent. Nu mi s-a dat nicio atenție. Niciun ziar din România nu a vrut să-mi publice sau semnaleze textele. Ca și alții îndepărtați de „moderați” – sunt prea „radical”. Probabil încă mă taxează de „provocator”.

În ciuda consecvenței eforturilor mele și a posibilităților profesionale – nu am fost invitat în noile comitete, institute și comisii (decât ca... suport tehnic), deși unii dintre membrii lor mă cunosc foarte bine. Nu vă zic asta din vanitate, ci pentru că marginalizarea mea discretă, invizibilitatea mea fără leac au cauze profunde, ce merită scrutate: http://www.piatauniversitatii.com/news/default_editoriale.asp-yearș2005&monthș3.htm.

G.T.G.: Recent, Președintele României a declarat că îi trebuie „dovezi științifice” pentru a condamna comunismul și genocidele sale. Ce fel de dovezi științifice ați oferi Președintelui României, și/sau acelor sprijinitori idealiști ai comunismului din Vest, altfel chemați, „idiotii utili” (conform lui V.I. Lenin), care sprijină comunismul și după colapsul acestuia, pentru ca aceștia să poată fi convinși de necesitatea condamnării comunismului în România?

I.R.: Nu aveau nevoie de alte dovezi, pe lângă oceanul mărturiilor publicate. E o farsă, o diversiune – cu scopuri previzibile: să se simuleze corectarea situației, pentru a se închide dosarul cu câteva scuze, fără alte implicații. Validându-se astfel subtil și lucrările Comisiei Wiesel – cu urmări morale și pecuniare previzibile pentru poporul român. Cine cere azi dovezi? Cei care au închis arhivele după 1989, condamnând definitiv victimele la moarte nemângâiată (vezi dispariția lui Ion

Gavrilă Ogoranu – unul din șirul celor care trebuie să dispară fără a strica „consensul” tăcerii) și protejând îmbogățirea călăilor și a urmașilor lor?

G.T.G.: Într-un discurs de anul trecut, Președintele Bush Jr. însuși își cerea scuze în numele poporului american pentru Trădarea de la Yalta din 1945. În ce măsură îi rețineți drept responsabili pe anglo-americani de acest mișelesc tratat, care a condamnat în secret Estul Europei la 50 de ani de sclavie rusească și comunistă?

I.R.: Eu nu mai cred în lupta de principii dintre comunismul rus și anticomunismul occidental. A fost doar acoperirea propagandistică a unei concurențe geostrategice, o capitalizare a crimelor imperiului concurent. Faze de conflict, urmate de înțelegeri la masa verde, în care „luptătorii pentru libertate” – folosiți un timp – sunt lăsați baltă sau chiar jertfiți. De la România condusă de la Washington prin Moscova, la România condusă de la Moscova prin Washington – rămânem o colonie penibilă. S-a văzut ce a însemnat anticomunismul american după 1990, când administrația SUA a câștigat rapid alt dușman, terorismul arab, menajând însă vechii „exponenți ai răului” din Europa de Est – cu care colaborează excelent.

G.T.G.: Într-o recentă încercare din partea reprezentantului Norvegiei la Comunitatea Europeană, de-a condamna comunismul din partea C.E., această propunere a căzut din cauza minorității de voturi în această direcție. În ce măsură rețineți responsabili de aceasta partidele comuniste și/sau socialiste din Europa de Vest?

I.R.: Nu toți comuniștii, socialiștii și intelectualii „progresiști” occidentali au fost agenții Moscovei – cum văd că susțin unii. Nu toți au colaborat cu regimurile comuniste sau au acoperit crimele lor. Dar marea majoritate a făcut următorul raționament: dușmanii dușmanilor (capitalismului pe care-l detestau

dinăuntru) trebuie să fie menajați (sprijiniți). De aceea au tăcut și vor să acopere azi această tăcere. Eroarea aceasta e denunțată de Orwell – care arată, în „1984” și în „Ferma Animalelor” că două regimuri concurente pot fi AMBELE odioase. Nu are sens să iubești ciuma pentru că te-ai săturat de holeră, să crezi că e un leac al ei. Ființa umană merită mai mult decât domesticirea dură sau perfidă de către un sistem politic. Intelectualii români anticomuniști (exasperați de atitudinea procomunistă a omologilor lor contestatari din Occident) comit exact aceeași greșeală, în oglindă: acordă capitalismului occidental cecuri în alb pentru că ar fi fost opus comunismului și se lasă confiscați de agendele propagandistice ale altora. În loc să caute mijloace de a apăra interesele micilor întreprinzători și ale profesioniștilor – proveniți dintre victimele comunismului -, ridică ode penibile capitalismului corporatist – reprezentat la noi de Baronii Roșii. Și muștră pe criticii nedreptăților din Occident – exact cum făceau aceștia, lăudând comunismul. E păcat că se ratează astfel șansa unei solidarizări a celor frământați de apărarea drepturilor omului și judecarea crimelor împotriva umanității, indiferent de culoarea politică a regimului care le comite. Eu nu doresc ca crimele regimului dintre 1944 – 2006 să fie folosite ca justificare pentru reprimarea „celor de stânga” prin alte locuri din lume, după cum mă revoltă interzicerea opiniilor de dreapta în numele unor crime naziste. Eu vreau să tratăm subiectul sistemic: istoric, moral, juridic și economic. Cred că folosirea statului („comunist”, „nazist”, „democratic”) ca instrument de gestiune (totalitară sau manipulatorie) a cetățenilor ar trebui să ridice niște probleme de fond – ceea ce nu convine stăpânilor de aiurea. Dar acest punct de vedere mă izolează de mulți anticomuniști români.

G.T.G.: Ce părere aveți despre impunerea candidaților guvernamentali, prin presiunea guvernului, la organizații care cercetează crimele comuniștilor?

I.R.: Modul în care a fost boicotată instalarea domnului Ticu Dumitrescu în fruntea „CNSAS” (Centrul Național Pentru Studierea Arhivelor Securității) și încercarea de a-l înlocui cu domnul Turuianu – spun multe. Chiar și soluția de compromis (numirea domnului Secașiu pentru o primă perioadă de 6 luni, urmată de „rotații”) este îngrijorătoare. Numirea domnului Vladimir Tismăneanu în fruntea „Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România” și eliminarea – de către acesta – a domnului Paul Goma sunt o batjocură, împotriva căreia am reacționat, lansând un Apel: http://www.piatauniversitatii.com/news/editoriale/comitet_victimele_comunismului.htm, semnat (printre mulți alții) de :

- Gheorghe CALCIU DUMITREASA – fost deținut politic, 21 de ani de închisoare (1948-1964, 1979-1984): <http://www.sfantacruce.org/Părintele-Calciu.htm> ;
- Grigore CARAZA – fost deținut politic, 21 de ani de închisoare (1949-1964, 1970-1977): <http://www.procesulcomunismului.com/mărturii/fonduri/gcaraza/aiud/default.asp.htm> ;
- Constantin DOBRE – fostul conducător al grevei minerilor anticomuniști din Valea Jiului, 1977 ;
- Paul GOMA: <http://paulgoma.free.fr/> ;
- Cicerone IONIȚOIU, fost deținut politic, autor a numeroase cărți de analize și mărturii și al unui rechizitoriu făcut pe baza lor: <http://www.procesulcomunismului.com/mărturii/fonduri/ioanitoiu/default.asp.htm>
- Remus RADINA – fost deținut politic: <http://www.procesulcomunismului.com/mărturii/fonduri/radina/default.asp.htm>
- Gavril VATAMANIUC – veteran de război, luptător în rezistența din munți, fost deținut politic.

În acest Apel am semnalat problema de fond: statul român, care ascunde de 16 ani adevărul și protejează vinovații, nu poate fi lăsat să se condamne singur și să stabilească el reparațiile, la masa verde. El trebuie să aibă în față un Comitet, care să reprezinte cu adevărat interesele victimelor. Și printre acestea, nu am în vedere numai urmașii celor asasinați sau foștii deținuți politici, ci și categorii de care se vorbește rar, sau deloc: muncitorii prost plătiți în lagărul de muncă, țăranii folosiți ca vitele în CAP, tinerii talentați cu carieră distrusă, oamenii siliți să mănânce pâinea exilului, etc.

G.T.G.: Cui credeți că îi e frică de un proces al comunismului în infrastructura României?

I.R.: Multora. Mai întâi vinovaților dinainte de 1989. Apoi, profitorilor de după (făcând parte, de altfel, din aceeași rețea cu primii). Dar și românilor care au asistat pasivi (sau chiar au contribuit) la distrugerea României în această Tranziție Criminală. Nici cei care s-au proclamat „elite politice” și „civice”, colaborând însă cu tovarășii la legitimarea acestor 16 ani, mulțumindu-se cu mici chilipiruri și poze contestatate inofensive, înfundând rezistența în sterilitate – nu doresc deloc să judecăm situația... din 2006 spre trecut. Vor să ne oprim la 1989, sau chiar prin 1964. Probabil că, după încă 20-30 de ani, se va aprinde și interesul „analizatorilor” pentru crimele perioadei actuale. Cam atunci vom fi invitați și în arhive, ca să aflăm cine a împiedicat eliberarea României după 1989.

G.T.G.: Și totuși, ce s-a întâmplat în „Revoluția” din 1989?

I.R.: Cea din 1989 a fost confiscată. Știe toată lumea cum, de cine și de ce. Cea din 1990 a fost trădată. Puțini știu cum, de cine și de ce. Am luptat împotriva acestui furt și a acestei trădări – cu efecte catastrofale asupra destinului României – și am scris suficient. Ultimul meu gest este darea în judecată a marilor

vinovați: <http://www.piatauniversitatii.com/ico/p2005/docs/declarație.asp.htm>

Am depus un dosar enorm la Procuratură (în cadrul anchetelor conduse de generalul Dan Voinea) – în susținerea plângerii mele, legate de evenimentele din Piatra Neamț (1990). Au început audierile martorilor. Dar ancheta merge greoi. Revoluția începută în 1989 a agonizat și s-a stins, în timp ce mulți se întrebau retoric ce s-a întâmplat în decembrie, în loc să continue treaba începută atunci. Azi încă se consumă tacit acest eșec monumental, o rușine de care națiunea română nu se va putea spăla câteva secole.

G.T.G.: Există un postcomunism în România, sau rămânem în neocomunism?

I.R.: Nu sunt pasionat de terminologie. Deși știu că e folosită eficace de „Ministerele Adevărului” (Orwell). Concentrându-ne pe sintagme („comunism”, etc.), vom lăsa să ne scape din mână criminalii, travestiți (transformați cameleonic) în capitaliști. Dar degeaba am alertat din 1990 opoziția (PNL, PNT) că susține teze și acțiuni perfect convenabile tovarășilor neo-patroni. Nu i-a interesat. Aveau alte agende (de recuperat niște vile și moșii – CU ORICE PREȚ). Cine are nevoie acum de stabilitate capitalistă pentru a-și exploata liniștiți prada? Foști torționari și jefuitori îmbogățiți. Ei vor înăbuși în sânge orice revoltă populară a celor dezmoșteniți, invocând legalitatea și proprietatea. Și asta pentru că „elita” anticomunistă care a monopolizat arena izolând într-un con de umbră luptătorii fără arme de marketing nu a înțeles că întâi se duce la capăt o revoluție, și apoi se poate trece la „normalizare”. „Fără violență!”, au țipat poezii dizidenți în 1990. Și așa a fost. Dacă nu se confiscă avuțiile acaparate în acești 16 ani, prin șmecherii, de clica securicomunistă, nu se face decât operetă anticomunistă. Dar eu nu am reușit să conving

niciun partid să-și asume o platformă justițiară fermă, apărând populația dezmoștenită și trimisă direct în brațele Vadimo-Iliești.

G.T.G.: România a declarat că o să impună din acest an vize etnicilor români din Basarabia. Același lucru va fi valabil și cu etnicii români din Nordul Bucovinei, Herța, Bugeac. Cui servește acest reînnoit apartheid al României contra altor români?

I.R.: Nu știu cât e de adevărat că Occidentul ne-a impus părăsirea Basarabiei și Bucovinei – ca o condiție de integrare. Posibil. Dar asta nu justifică nesimțirea unei generații care va rămâne în istorie ca trădătoare. Și nici ștergerea creierelor practică pe ambele maluri ale Prutului – nu va fi o scuză, la scară istorică. Păcat de sufletul celor căzuți pe frontul de est, păcat și de plăieșii jertfiți de Ștefan – pentru ca strănepoții lor, mondializați subit, să ceară în genunchi dispariția autonomiei României. Neamul românesc trebuia să găsească o ieșire în chinga dintre talpa represivă rusă (lovind din Est) și noul mercantilism (pragmatism) – lovind din Vest. În numele „integrării”, noii stăpâni ai României se vor înțelege cu banda dinăuntru și nu ne vor lăsa să facem Procesul Comunismului. Trebuia măcar să cerem garanții Europei că ne va respecta dreptul de a ne extirpa cangrena (sau chiar că ne va ajuta să o facem) – înainte de a se întinde și la alții. Dar cine să o facă?

G.T.G.: În vacanța de primăvară, profitând de plecarea elevilor acasă, Liceul Româno-Francez „Gh. Asachi” din Chișinău a fost rebotezat (literar) peste noapte în... Liceul „Moldo-Francez”. Aceasta este o ultimă inițiativă comunistă a Chișinăului, după infamul Dicționar „moldo-român” și infama istorie a poporului „moldovenesc” de a ghettoiza pe românii din Basarabia în neam „moldovenesc”. (Un manifest asupra acestui abuz a fost postat pe forumul Noi, NU! de trei eleve ale Liceului Româno-Francez „Gh.Asachi” și poate fi citit la adresa: <http://noinu.rdsj>).

ro/forum/viewtopic.php?t=119 și <http://noinu.rdsj.ro/forum/viewtopic.php?t=118> – nota redacției). Cui servește politica de nou apartheid a Moldovei contra acestor români?

I.R.: Am semnat și eu protestul, în apărarea sutelor de elevi care au ieșit în stradă în protest contra acestei acțiuni lașe de falsificare a neamului nostru și în apărarea celor patru elevi care au spart cuvântul „moldovenesc” din semn și au reaplicat cuvântul „român” înapoi peste titlul liceului. Directorul liceului a pus înapoi cuvântul „moldovenesc” și cei patru elevi sunt acum acuzați de „vandalism” și li se intentează proces penal la Chișinău. Deși am semnat cele de mai sus, aceasta nu mă împiedică să fiu conștient de CÂT SUNT DE SINGURI și navigând „contra curentului” acești tineri români din Basarabia Română. Identificarea națională nu mai e la modă, ba chiar începe să fie denunțată ca retrogradă de bursierii formați în cuptoarele academice de azi. Vom plăti cumplit faptul că elitele românești s-au pus în slujba unor agenturi și curente ideologice străine, devenind cureaua de transmisie care va organiza neocolonizarea României.

G.T.G.: Un proverb românesc spune că mai devreme sau mai târziu adevărul va ieși la suprafață. Când credeți că va ieși la suprafață Holocaustul Comunist din România/Moldova, care este parte marcantă din cei peste 1.000.000 de oameni uciși de către comuniști, de la începutul Partidului Comunist și până în prezent (Cartea Neagră a Comunismului)?

I.R.: De ieșit, adevărul a ieșit parțial și va mai ieși, umplând poate mii și mii de cărți și baze de date. Dar vă întreb eu: când va mai ieși la iveală genul de români (oameni în general) care să citească cu interes aceste informații și să acționeze în consecință?

G.T.G.: Mulți români din SUA/Canada care au venit în Nord-America exclusiv pentru motive economice (unii chiar din aparatul Securității și al Comitetului Central) sunt nepăsători

față de necesitatea cunoașterii atrocităților comuniste din țară. De ce ar trebui totuși să le pese?

I.R.: E greu să distingi părăsirea din motive economice de contestarea politică. Mulți oameni onești nu au mai putut respira aerul fetid al Tranziției. Eu m-am întors acasă de 5 ori în ultimii 16 ani – în speranța că voi participa la reluarea luptei. Și a trebuit să plec din nou, de fiecare dată, dezgustat, revoltat, turbat – pentru a mai câștiga niște bani altfel decât lucrând în plasa lor murdară. Nepăsarea are deci cauze. Ele trebuie înțelese pentru a fi tratate. M-am gândit mult la cum ar trebui procedat pentru a sensibiliza românii la procesul distrugerii țării lor. Am și niște idei, niște proiecte. Dar ar trebui să fim mai mulți, să formăm un curent – pentru a nu ne irosi în eforturi sterile.

G.T.G.: Alți români se declară „apolitici”, specificând că ei caută numai „Împărăția Cerului” – în special în unele curente neoprotestante fundamentaliste. Se poate ajunge la Împărăția Cerului întorcând capul în partea opusă atrocităților comise de comuniști (inclusiv față de unele curente neoprotestante)?

I.R.: Apolitismul e o ipocrizie, care a făcut mult rău și care mă revoltă. Un eufemism pentru egoism, automulțumire și nesimțire. E obligat cineva să ne clădească o lume corectă (inclusiv Iisus Cristos)? Cine dorește să profite de avantajele și atmosfera unei societăți structurate just, în care munca și calitatea să fie recunoscute și stimulate – trebuie să contribuie ei la stabilirea regulilor faste ale jocului. Țineți minte și proverbul românesc: „Dumnezeu îți oferă, dar nu îți bagă cu de-a sila-n sac”?

Cu privire la intelectualii „apolitici” (pentru că sunt și din aceștia destui): la începutul anului 1990 am fost refuzat de intelectualii pe care-i invitam să se implice în organizarea rezistenței – în numele pasiunilor lor profesionale. Între timp s-au aranjat

binișor, formează o adevărată „opozanură”, plătită să latre din când în când, fără a mușca. M-am stăpânit atunci să-i întreb: dar eu și alții implicați „în stradă” nu aveam dreptul la a ne împlini cariera și conturile de bancă, în loc să le facem zob – într-o luptă pierdută din lipsă de combatanți? O fac acum. Acuz! De aceea nu sunt simpatic multora. Important, ca să apară o luptă adevărată, e să se afle că avem soldați, dar sunt conduși de falși generali.

G.T.G.: Mulți români din exil au scris cărți (auto)biografice despre Holocaustul Comunist. Unde pot trimite copiii după lucrările lor pentru biblioteca cercetărilor dumneavoastră și cum puteți fi contactat dumneavoastră, în general ?

I.R.: Noi, cei care organizăm spațiul Procesul Comunismului, Contrarevoluției și Tranziției criminale (și nu suntem mulți), facem muncă voluntară. Nu e ușor. Nu suntem subvenționați. Putem trata și manuscrise importante (cum au fost lucrările domnului Ionițoiu) prin proiectare, transformare în text electronic, corectare, etc. Dar preferăm net formatul electronic (documente word, eventual comprimate și atașate la e-mail), pentru a câștiga timp. Primim aceste contribuții pe adresa contributii@procesulcomunismului.com

Tot acolo pot și eu fi contactat.

G.T.G.: Mulțumesc!

I.R.: Și eu!

VICTIMS OF COMMUNISM, WHY SHOULD AMERICANS CARE?

Editorial **GABRIEL TEODOR GHERASIM**

In today's America, the Victims of Communism seem to have only sporadic attention, primarily from conservative groups and the refugees themselves.

**Gabriel Teodor
GHERASIM**

ziarist

Yet, without the American population at large getting interested, informed, and involved in condemning the atrocities of over 100,000,000 (one hundred million) victims that the various Communist systems around the world have been killing in 94 years since the establishment of the first Communist dictatorship in Russia, there will neither be appropriate honoring of those civilians' deaths, nor a clear understanding (and therefore proper appreciation) of what the rights and responsibilities of the American constitutional republican freedoms mean for its citizens. In the long run, whether by violent or gradual overthrow, the American society itself will live the Communist style dictatorships, simply because

the citizens didn't know, were not prepared, and didn't act in support of their own freedoms.

In 2010 I wrote my Master's thesis on this subject matter, which was published in 2011 under the title *Victims of Communism and Their Persecutors*.

As a political refugee myself, I have seen with my own eyes the Communist dictatorship abuses, including the permanent scars on my father's legs, left from his imprisonment in the Communist prisons of Romania.

Sentenced to 12 years of prison by the Communist dictatorship because he helped during famine years with food some families of farmers who had been imprisoned in the 1950's, because they had opposed the stealing of their lands and farm animals by the Communist dictatorship, he was arrested, beaten, tortured, imprisoned, and after release, he was given an "enemy of the State" label that followed him wherever he tried to seek work in Romania.

Yet, he managed to survive, and raise a wonderful family, with children who have called America home since the 1980's. He kept telling me over the years that notwithstanding his ordeal, he was among the "lucky" ones, because he made it out of the Communist underground prisons alive. Most of his colleagues in suffering didn't however. In the United States Dr. Teodor Gherasim wrote two seminal books, easily found on Amazon and at other books stores' shelves, called *Astride 2 Worlds* and *Ancient Dictators, Modern Tyrants*, in which he exposed the danger of societies, when they moved from middle-class based societies, where the majority society benefits from the country's economy and freedoms, to oligarchic societies, where only a few benefit from basic rights and commodities. In the latter case, whether called royals, Communist Party nomenclature,

or corporations, it leads the majority population in a state of virtual serfdom, while the elites lavish in tremendous luxury and power. With tremendous power, comes tremendous abuse, and this is why knowing about, condemning, and being vigilant about Communist atrocities, may help keep America free.

Various attempts by the US government to condemn Communist crimes have been made throughout the years, from the 1950's US support of Nationalist China, and standing by the West Germans' when the Russians built the Berlin Wall to the 2011 support of Vietnamese dissidents, including a church pastor and land activists, who were summarily convicted in a one day trial to up to 8 years by the Communist government, for "attempting to overthrow" the Communist dictatorship, simply because they criticized the Communist government's power abuses on the civilian population.

Yet, in the West, including in the United States, the violent destruction of the societies so dear to Marxist activists, are flirted with by corporations, politicians, and citizens alike, including with the cute label of "Communist chic", as if killing millions of farmers, workers, students, intellectuals and religious leaders (priests, pastors, imams, rabbis, and Buddhist monks) is a trivial thing.

In fact, President Obama's 2009 White House Christmas tree displaying an orb depicting the genocidal Chinese dictator Mao, 3 London Fashion Week having models wear clothes (including panties) with hammer and sickle and Che Guevara likeness on several occasions, or Tim Vincent of television's Access Hollywood going on air in 2006 sporting a hammer and sickle t-shirt, are some regrettable examples of what is now called "Communist chic". Meanwhile, when in 2005, Prince Harry wore a Nazi uniform to a costume party, there was unanimous

scandal in the media. Also, when a clothing chain in London inadvertently stocked a bag whose design included swastikas in 2009, there was a big outcry, and its instant removal from the shelves. As a side-note, in all probability, the bag came from India, where the swastika (in its original shape, not the Nazi one, which is inverted), is an old and perfectly honorable symbol. 4

In fact, in 2010, in the same year Georgia took down Stalin's statue in Grozni, America raised a statue of Stalin in Bedford Virginia, courtesy of the D-Day Memorial Foundation. It seems that without unequivocal and unilateral condemnation of Communism, including in the United States, the survivors of Communist atrocities, including the political and the religious refugees to this country, such as my father, still have to live with the idyllic explication of their torturers, and persecutors, as somehow being "justified liberators."

Paradoxically, it is the formerly Communist countries such as Romania, which seem to keep educating their populations and the world on the Communist atrocities, such as itinerant exhibitions to the United States offered by The Romanian Cultural Center of New-York on Communist crimes, to Bucharest based Institute for the Studies of Communist Crimes. 5

In the United States, the Global Museum of Communism offers virtual information on the Communist crimes, easily accessible on Internet.

My book, *Victims of Communism and Their Persecutors* 7 attempts to analyze from a mediator's, facilitator's and negotiator's perspective, the Communist crimes, in terms of emotions, intentions, actions and reasons, with both the victims' and the perpetrators' testimony, of what is commonly called in Europe the Red Holocaust, with particular focus on Romania. It goes to the sources of intergroup conflicts, its cognitive

factors, its implications for understanding and will make some recommendations for compensatory resolutions.

It does that by presenting an overview of several micro and macro-level approaches to understanding the origins, the nature and the dynamics of this conflict, as well as, of possible healing. It details several psychological, social, economical, political, systematic, and cultural perspectives that have led to and are still making innocent victims, from Cuba to China, in the name of Marxism and of the Communist Party.

Without the condemnation of the Communist ideology and crimes, by the world at large, and without the inclusion of educational programs in schools all over the world, on the destructive premises of false sociology that Communism has been propagating from 1800's Marxism to 2011 Chinese, N. Korean or Cuban dictatorships, the world will learn nothing from its crimes, and will therefore expose itself to new abuses based on similar criminal ideologies. 8

Much in the same vein with the American poetess Audre Lorde (1983), it is also the opinion of this writer that there is no hierarchy of oppression for the victims, and nor should be one for those who analyze these crimes. Qualifying one tragedy as greater than the other (such as pitting the Nazi victims versus the Communist victims and vice-versa), will only serve to the various perpetrators' propagandas and agendas, be they committed by left or right wing dictatorships, past, present, or future, according to the a adage: "Divide et Impera" (Divide and Conquer).

In fact, in all religions of the East and West, with the exception of suicidal cults, the sanctity of all human life is universally recognized as priceless, since time immemorial. It is when false paradigms of economical, racial, ethnic, religious, military,

geographical, gender or other social hierarchies are made, that some human beings decide to eliminate other human beings.

For those Americans who think that ignoring the victims of Communism and avoiding to condemn the violent aims and methods of Communist dictatorship, may not affect their lifestyles, I may only suggest the Georgia Stones, a 1979 project which exists today in the Elbert county, Georgia, which under the idyllic nickname of the "Georgia Guide stones" suggests among other criminal ideas to: "Maintain humanity under 500,000,000 in perpetual balance (!) with nature." (i.e. killing the "excess population" and prohibiting individuals to reproduce outside these standards). 9 [See Webmaster's note at the bottom of this essay.]

It is the intention of the author of the Victims of Communism and Their Persecutors, to inform its readers on the greatest unsolved problem of the 20th century and one of the most repugnant episodes in the history of mankind, and to suggest conferences on this topic, exhibits, research, books, courses, and other activities that could fulfill this imperious need. This in turn will create an American population acutely aware of its freedoms and ready to get involved in avoiding that any dictatorships may come to the United States.

REFERENCES USED:

The following information sources were used to prepare and update the above essay. The hyperlinks are not necessarily still active today.

„On this day: 2 December," BBC News, at: <http://webcache.googleusercontent.com/>

„US condemns conviction of 7 vietnamese activists," Associated Press, 2011-MAY-31, at: <http://article.wn.com/>

„White House Christmas Decor Featuring Mao Zedong Comes Under Fire,” Fox News, 2009-DEC-23, at: <http://www.foxnews.com/>

Jay Nordlinger, „Undies, Comrade? The problem of products bearing Communist symbols,” National Review Online, 2009-JUL-06, at: <http://www.nationalreview.com/>

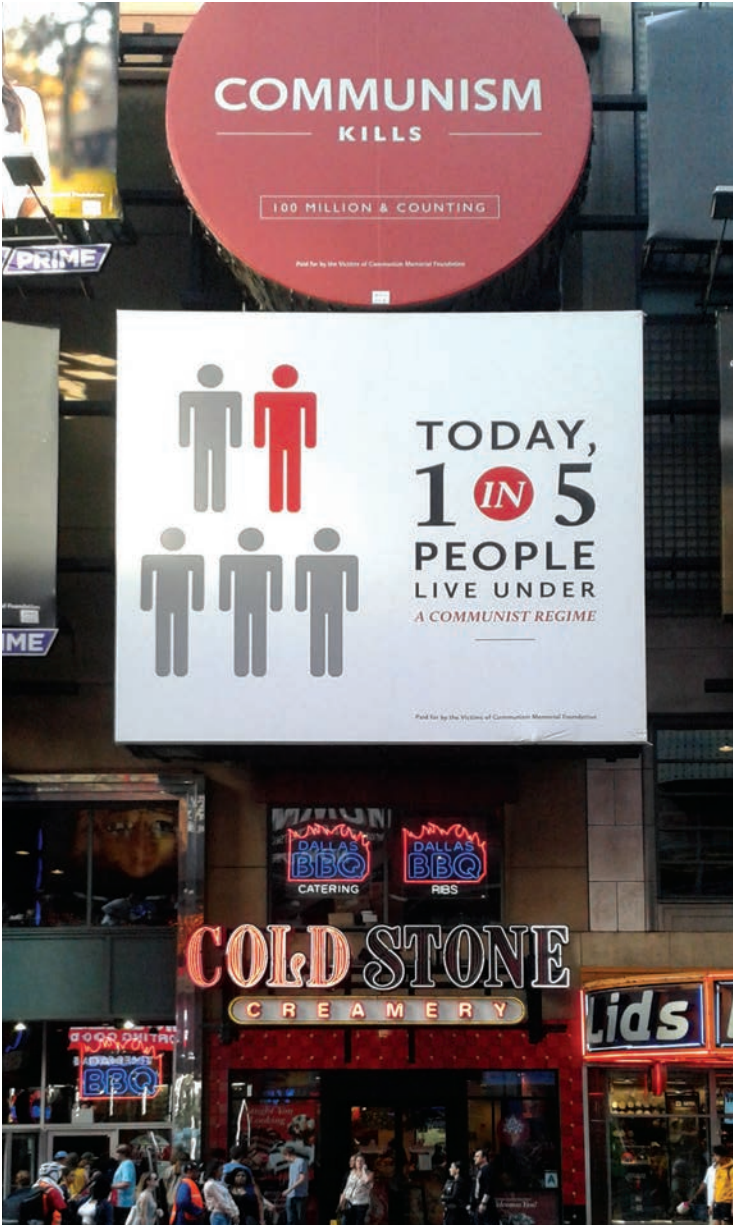
„Legal framework for the establishment and operation of the Institute,” The Institute for the Investigation of Communist Crimes and the Memory of the Romanian Exile,” at: <http://www.crimelecomunismului.ro/>

„The Global Museum on Communism,” at: <http://www.globalmuseumoncommunism.org/>

Nikolas Grasso, „Victims of Communism and their persecutors,” YouTube, at: <http://www.youtube.com/>

Gabriel Teodor Gherasim, „Victims of Communism and their persecutors: How can the restorative justice process provide restitution and transform future relations between survivors and oppressors,” Jongleur Music Book Publishing, (2011). Kindle eBook edition. See: <http://www.amazon.com/>

The Georgia Guidestones is a large granite monument in Elbert County, GA erected during 1980-MAR. It is inscribed with ten messages in eight modern languages including English. See: <http://en.wikipedia.org/>

CONDAMNAREA COMUNISMULUI: O PERSPECTIVĂ EUROPEANĂ

Interviu cu GORAN LINDBLAD

Motto: „Crescând în Suedia, atât de aproape de Imperiul Sovietic, am fost întotdeauna împotriva comunismului... aceasta a fost prima dată când un grup internațional de parlamentari a condamnat comunismul... Toate partidele comuniste occidentale au fost sponsorizate de Soviete, dar și de RDG” – Goran Lindblad

**Goran
LINDBLAD**
europarlamentar
suedez

Gabriel Teodor Gherasim: Domnule Lindblad, vă rugăm să ne dați câteva informații biografice despre dvs., atât dinainte, cât și de după ce ați fost ales în poziția parlamentară pe care o dețineți acum.

Goran Lindblad: Sunt activ în politică de când eram adolescent, ca vicepreședinte al Uniunii Naționale a Studenților în 1976-77. Mi-am dat examenul de diplomă la Universitatea din

Göteborg în 1977. Am practicat stomatologia fără întrerupere de atunci. Am fost stomatologul unei închisori vreme de 20 de ani. Încă îmi exercez abilitățile cam o dată pe săptămână, în propria clinică. Am fost ales ca membru al Consiliului orașului Göteborg între 1991—'97; vicepreședinte și subsecvent, președinte al Consiliului local Göteborg, cam în aceeași perioadă. Sunt membru al Parlamentului Suedez din 1997. Sunt membru al delegației pe lângă PACE [acronimul de la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, n. AM], European Council din 2004. Actualmente sunt președintele delegației suedeze la PACE. Sunt de asemenea observator asupra situației nucleare a Iranului. Sunt căsătorit, am patru copii cu vârste de 4, 7, 9, și 28 de ani.

G.T.G.: Descrieți pentru cititorii noștri ce a fost și ce v-a motivat să inițiați Moțiunea pentru condamnarea comunismului [vezi editorialul lui George Damian din „Ziua”, 26.01.2006, n. AM], pe care ați propus-o pentru votare în Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei pe 25 ianuarie 2006.

G.L.: Moțiunea fusese de fapt deja propusă când eu am devenit membru al PACE; dl. Van der Linden a fost autorul ei. Totuși, m-am oferit voluntar să devin observator, când poziția a devenit vacantă, pentru că colegul meu portughez, observatorul desemnat, nu a mai fost reales. Crescând în Suedia, atât de aproape de Imperiul Sovietic, am fost întotdeauna împotriva comunismului.

G.T.G.: Majoritatea europenilor liberi a votat împotriva mișcării despre care vorbiți. Care sunt argumentele celor care au fraternizat cu comunismul, un sistem care a făcut peste 100.000.000 de victime, pentru a nu-l considera un regim criminal?

G.L.: De fapt, rezoluția a fost adoptată de PACE; a fost prima dată când un grup internațional de parlamentari a condamnat comunismul. Totuși, o recomandare de acțiune, care necesită o majoritate de două treimi, a fost respinsă la doar 15 voturi; aceasta înseamnă că a fost adoptată condamnarea din rezoluție, dar recomandarea pentru țările membre a căzut la vot. Puteți citi întreaga dezbatere la www.coe.int – căutați sesiunea ianuarie 2006.

G.T.G.: Lenin spunea că care are nevoie de „idioții folositori” ai Vestului (era vorba de comuniștii occidentali) pentru ca Moscova să poată controla în cele din urmă țările lor. Cât de ignoranți sunt comuniștii occidentali (socialiști, în general) cu privire la genocidul și persecuțiile comuniste, și până unde au ajuns ei cu dependența de statele de plată rusești?

G.L.: Lenin numea „idioți folositori” pe oricine colabora fără să fie conștient. Cred că este imposibil de calculat câți stângiști din Occident sunt idioți și câți sunt pe statele de plată ale Rusiei. Totuși, foarte puțini se poate să fi fost neavertizați despre atrocitățile comuniste din prezent și trecut. Toate partidele comuniste occidentale au primit sponsorizări de la soviete, dar și de la RDG. Unii au mers în vacanță la Marea Neagră, alții în Berlinul de Est pentru a fi educați în marxism-leninism, și cu toții au primit cadouri de Crăciun, de tipul vodcă și bere.

G.T.G.: Una dintre metodele comuniste de a trata criticii crimelor lor este să „atace mesagerul”. Adică, ca o consecință a rolului jucat de dvs. în condamnarea comunismului, o pleoră de mass-media socialistă/comunistă din Europa Occidentală și SUA a pornit o campanie de invective gratuite „ad hominem” împotriva domniei voastre. Cred că termenul preferat este să vă faci „fascist”. V-a descurajat această avalanșă de calomnii de la a impulsiona europenii să condamne comunismul și crimele

sale, sau v-a făcut și mai hotărât? V-ați simțit vreodată siguranța amenințată, ca urmare a acestei inițiative?

G.L.: Nu mă descurajez ușor. Ironic, pe lângă faptul că sunt pe lista neagră a stângiștilor pentru condamnarea comunismului, sunt și pe o astfel de listă a mișcării ariene/fasciste. Ultimii nu agreează faptul că sunt în favoarea imigrației. Se pare că am amestecul potrivit de inamici. Nu mă simt amenințat de aceste apelative de extremist; totuși, Poliția mă supraveghează cu atenție de ceva vreme.

G.T.G.: Care a fost reacția parlamentarilor din țările Europei de Est, deja membre ale UE, la recomandarea domniei voastre? V-au susținut în mod predominant, sau au fost împotriva acesteia? Ce v-au spus?

G.L.: De fapt, colegii din Europa de Est, unii dintre ei chiar socialiști, au votat pentru recomandarea mea. Pe de altă parte, pentru motive stranii, atât laburiștii din Marea Britanie, cât și social-democrații finlandezi au fost împotriva. Motivația pentru care s-au opus ar putea avea rațiuni mercantile, ascunse, sau ar putea fi cauzată de convingerea ideologică de a susține comunismul.

G.T.G.: În partea de est a Moldovei (Transnistria), Rusia menține încă o armată de ocupație, în ciuda angajamentului Moscovei de a o retrage încă din 1996. Un grup de etnici români sunt încă ținuți închiși doar pentru că doresc să vorbească limba română (pe care rușii o numesc „limba moldovenească”) în propria lor țară. Ce pârghii are UE pentru a sili Rusia să respecte națiunile suverane și drepturile acestora?

G.L.: Din perspectiva mea, lucrurile în Rusia regresează. Cu toate acestea, anumite țări ale Uniunii Europene par mai preocupate de cumpărarea gazului ieftin decât de promovarea drepturilor omului.

G.T.G.: Europa de Est (inclusiv Europa Centrală) are o preponderență de politicieni (neo)comuniști la putere, părinții multora dintre aceștia fiind cei care au torturat și ucis oameni cu miile. Întrucât n-a existat vreodată un Nuremberg pentru comunism, acești politicieni conduc acum țările lor. Ce fel de dreptate li se poate face victimelor comunismului?

G.L.: Privitor la politicienii neocomuniști, pentru mine, e ciudat că ei sunt (re)aleși, dar aparent votanții îi plac. Cât despre dreptatea pe care o așteaptă victimele comunismului, mai avem de lucrat la asta.

G.T.G.: Mai devreme în acest an, președintele român Traian Băsescu a fost solicitat să condamne comunismul și a afirmat că trebuia să aibă întâi o comisie care să evalueze dovezile, pentru a putea lua o decizie în cunoștință de cauză. Ce fel de dovezi ați avut domnia voastră, pe care președintele român nu le-a avut, ca să vă convingă de necesitatea condamnării celui mai atroce sistem al umanității din toate timpurile?

G.L.: N-am idee de ce informațiile îi lipsesc președintelui României. Însă pentru mine, sunt dovezi mai mult decât suficiente în sursele publice (și este așa de decenii), despre atrocitățile comuniste. Nu văd de ce o comisie trebuie să caute „dacă” există dovezi; pot totuși sugera comisiei să investigheze mai adânc în arhivele secrete, în dosarele Securității, pentru ca România să aducă în față justiției pe unii criminali comuniști.

G.T.G.: Multe corporații americane au bătut palma cu guvernele comuniste tiranice din China, înainte și după masacrul din Piața Tiananmen din 1989. Spuneți-ne câte ceva despre realitatea societății comuniste chineze și dacă aceste acorduri corporatisto-comuniste aduc vreun beneficiu chinezilor de rând.

G.L.: Nu numai companii americane sunt responsabile de asemenea acorduri, ci și unele europene. Nu cred că izolarea Chinei este un mod potrivit de a promova căderea Partidului Comunist Chinez; în schimb, sugerez schimbul deschis, ÎNSĂ fără „idiotii folositori” ai lui Lenin. Prea mulți vizitatori naivi au fost în China. Mult schimb comercial și universitar, turistic etc. va ajuta la schimbarea lucrurilor acolo. Trebuie să fim atenți, pentru a condamna prompt recoltarea de organe și muncă forțată. De asemenea, trebuie să fim conștienți că permanenta creștere a produsului intern brut al Chinei creează un dezastru ecologic catastrofal. În China, eu prevăd o schimbare spre democrație în următorii 4 ani.

G.T.G.: Care credeți că ar fi măsurile reparatorii pe care SUA și Marea Britanie ar trebui să le ofere pentru Yalta? Care ar fi măsurile pe care Rusia și foștii săi acoliți din Europa de Est ar trebui să le ia ca reparații pentru opresiunea comunistă? Ce ar trebui să facă guvernele comuniste/de stânga ale națiunilor din UE, pentru că au indus în eroare și justificat crimele comuniste, în fața milioanele de oameni din țările lor?

G.L.: Sugerez o dezbatere deschisă, actualizând continuu în școli învățămintele istoriei recente, ca și acordarea cel puțin a unor reparații morale victimelor și familiilor acestora.

G.T.G.: Ce credeți că vor spune generațiile viitoare despre această generație, pentru că a fost indiferentă, sau pentru că a susținut activ comunismul, în ciuda holocaustului comunist?

G.L.: Vor spune că această generație a fost naivă.

G.T.G.: Cum se pot implica cititorii noștri în educarea și acțiunile de lobby pe lângă politicienii americani și europeni, asupra importanței condamnării oficiale a comunismului?

G.L.: Păstrați dezbaterea vie, niciodată nu-i lăsați pe politicieni să uite.

G.T.G.: Care vă sunt planurile de viitor în ce privește profesia?

G.L.: Să continui eforturile împotriva oricărui tip de regim represiv, fie ideologic, religios sau doar sub forma unei guvernări rele.

G.T.G.: Cum vă pot contacta cititorii noștri?

G.L.: Cel mai ușor îmi pot scrie prin poșta electronică la goran.lindblad@riksdagen.se.

G.T.G.: Mulțumesc pentru timpul domniei voastre și vă dorim mult SUCCES în întreprinderile viitoare!

G.L.: Și eu vă mulțumesc și toate cele bune!

CONDEMNING COMMUNISM, A EUROPEAN PERSPECTIVE

Interview of Mr. GORAN LINDBLAD

Motto: „Growing up in Sweden, so close to the Evil Soviet Empire, I have always been against communism... This was the first time ever that an international body of parliamentarians condemned communism... All Western communist parties got sponsoring from the Soviets, but also from D.D.R. (East Germany)...” – Goran Lindbald

**Goran
LINDBLAD**

europarlamentar
suedez

Gabriel Teodor Gherasim: Mr. Lindbald, please give us some biographical information about yourself, both before and after your election to the Parliamentary position you hold now.

Goran Lindbald: I've been active in politics since my teens, vice-president of the National Union of students 1976-77. I gave my dental exam at „Goteborg University” in 1977. I've been practising dentistry ever since. I've been a prison dentist for

almost 20 years. I still keep up my skills about once a week, in my own dental clinic. I was elected as a member of The Goteborg City Council in 91-97; Vice-President and subsequently, President of the township in Goteborg, in about the same era. I've been a member of the Swedish Parliament since 1997. I've been a member of the delegation to the PACE European Council, since 2004. I'm currently the President of the Swedish delegation to PACE. I am also an observer on Iran's nuclear situation. I'm married, I have four children ages 4, 7, 9, and 28.

G.T.G.: Describe to our readers what is and what motivated you to write „The motion to condemn communism”, that you have proposed for voting to the Parliamentary Assembly of the Council of Europe on January 25th, 2006?

G.L.: The motion was actually already proposed, when I became a member of PACE, by one of the MPs signing it; Mr. Van der Linden authored it. However, I volunteered to become an observer, when the position became vacant, as my Portuguese colleague, the appointed observer, was not re-elected. Growing up in Sweden, so close to the Evil Soviet Empire, I have always been against Communism.

G.T.G.: The majority of the „free Europeans” voted down the motion you are referring to. What were the „arguments” of those who fraternized with Communism, a system that has made itself guilty of killing over 100,000,000 so far, for NOT considering this a criminal regime?

G.L.: Actually, the resolution was adopted by PACE; this was the first time ever that an international body of parliamentarians condemned Communism. However, the recommendation for action, which needed two-thirds majority, was voted down by only 15 votes. This means that the condemnation in the resolution is adopted, but a recommendation for actions

among member countries was voted down. Yet, any member country can act anyway they see fit on this issue. You can read the whole debate on www.coe.int, look for January session 2006.

G.T.G.: Lenin used to say that he needs the „useful idiots“ of the West (the Western communists), in order for Moscow to eventually control their countries. To what level are the Western communists (socialists, left in general) ignorant about communist made genocides and persecutions and to what level have they simply become dependent on the Russian payroll, irrespective of the crimes against humanity that (neo) communists have been committing every day in the East?

G.L.: Lenin used the term „useful idiots“ about everyone collaborating without knowing. I think that it is impossible to calculate how many leftists from the West are idiots and how many are on the Russians' pay role. However, very few can have been unaware of the Communist atrocities of past and present. All Western communist parties got sponsoring from the Soviets, but also from DDR (East Germany). Some went to Black Sea for vacation, others to East Berlin for education in Marxism-Leninism, and all got gifts like vodka and beer for Christmas.

G.T.G.: One of the communist methods of dealing with critics of their crimes is to „attack the messenger“. In fact, following your role in condemning Communism, a plethora of Communist/Socialist mass-media from Western Europe and the USA (sic!), started a campaign of „ad hominem“, gratuitous invectives, against you. I think the „preferred“ one is to call you a „fascist“. Has this bombardment of slander discouraged you from prompting the Europeans to condemn Communism and its crimes, or have they gotten you even more determined? Did you ever feel threatened in your safety following this initiative?

G.L.: I am not easily discouraged. Ironically, in addition of being on the leftists „black list“ for condemning Communism, I'm also blacklisted by the... aryan/fascist movements. The latter don't like that I am in favour of immigration. It seems like I have „the right mix“ of enemies. I did not feel threatened by these extremists' name-calling, however the Police have been watching me carefully for a while.

G.T.G.: What was the reaction from the Eastern European parliamentarians, already members of the European Union, to your recommendation? Were they predominantly supportive, or against this recommendation? What did that say to you?

G.L.: Actually, colleagues from Eastern Europe, some of them socialists notwithstanding, voted for my recommendation. On the other hand, for some strange reason, both Labor from Great Britain, as well as, social democrats from Finland, voted against it. Also, the whole Greek delegation voted against it. Their motivations to oppose this might be due to mercantilist, hideous reasons, or due to actual ideological conviction to support Communism.

G.T.G.: In Eastern Moldova (Transnistria), Russia still maintains an occupation army, despite Moscow's commitment that they would withdraw it by 1996. A group of ethnic Romanians are still kept behind bars for simply wanting to speak Romanian (which the Russians call 'Moldavian') in their country. What is it that the E.U. can do in terms of leverage, in order to pressure Russia into respecting sovereign nations and their rights?

G.L.: From my perspective, things are going backwards in Russia. However, some EU countries seem more concerned about buying cheap gas and oil than to promote human rights.

G.T.G.: Eastern Europe (including Central Europe) has a preponderance of (neo)communist politicians in power, many

of whom have literally had their parents torture and kill people by the thousands. Since there was never a Nuremberg Trial for Communism, these politicians are now still leading their countries. What kind of justice can be done to the victims of communism?

G.L.: Regarding the neo communist politicians, for me, it is strange that they get (re)elected, but apparently they must be liked by their voters. With regard to justice for the victims of communism, we still have to be working on that.

G.T.G.: Earlier this year, the Romanian president Traian Basescu, was asked to condemn communism and he stated that he had to have a commission „evaluate” the evidence first, in order to make an informed decision. What kind of evidence did you have that the Romanian president didn't possess, to convince you about the necessity of condemning this most atrocious system of inhumanity of all times?

G.L.: I do not have any idea about why this information is „lacking” to the Romanian president. But to me, there is more than enough evidence in public sources, (and has been for decades), about communist atrocities. I see no need for a commission to look into the „if” there is evidence; however, I could suggest a commission that could investigate further into secret archives, in Romania's Securitate records, so that Romania could bring to trial some communist criminals into its courts.

G.T.G.: Many American corporations have been doing sweet deals with the tyrannical Chinese Communist governments of the pre and post Tianamen Square massacre of 1989. Tell us a little bit about the reality of Chinese Communist society and whether these corporate-communist deals are benefiting the Chinese population at large.

G.L.: Not only American companies are responsible of this, but also European ones. I do not think isolation of China is a good way of promoting the downfall of the Chinese Communist Party, instead I suggest open exchange, BUT without Lenin's „useful idiots“. There have been too many naïve visitors in China. Lots of trade and student exchange, tourism etc., will help change things in China. We also must always be observant, in order to condemn promptly organ harvesting and forced labor. Also, we should be aware that China's GNP growth is creating an all together catastrophic environmental disaster. In China, I predict a change towards democracy within 4 years.

G.T.G.: What do you think are the reparatory measures that England/USA have to make for Yalta? That the Russians (and their Eastern European acolytes) have to make for Communist oppression? And that the Communist/Leftist governments of the EU nations have to make for misleading and justifying the Communist crimes, to millions of people in their own countries?

G.L.: I suggest an open debate, continuously upgrading the teaching of recent history in schools, as well as, giving at least moral restitution to the victims and their families.

G.T.G.: What do you think future generations are going to say to this generation, for being either indifferent, or for actively supporting Communism, despite the Communist holocausts?

G.L.: That this generation was naïve.

G.T.G.: How can our readers get involved in educating and lobbying European and American politicians, on the importance of an official condemnation of Communism?

G.L.: Keep the debate alive, never let the politicians forget.

G.T.G.: What are your future professional plans?

G.L.: Keep up the work against all kinds of repressive regimes, whether they are ideological, religious, or just in the form of evil power.

G.T.G.: How may our readers contact you?

G.L.: E-mailing me at: goran.lindblad@riksdagen.se is the easiest way.

G.T.G.: Thank you, for your time and we wish you a lot of SUCCESS in these future endeavours!

G.L.: Thank you too and best thoughts!

„AM SUFERIT ENORM DE MULT PENTRU CĂ AM FOST ȘI SUNT ROMÂN”

Interviu cu IOAN PAULENCU

Motto: *„Noi, românii din Bucovina de Nord, Bugeac și Basarabia, în decurs de aproximativ 250 ani, am trăit doar 22 de ani în propria noastră țară, România, din 1918-1940... Cred că nu este nicio noutate dacă voi răspunde că am suferit enorm de mult pentru că am fost și sunt român.” – (I Paulencu)*

**Ioan
PAULENCU**

Artist al Poporului din
Moldova, solist al Operei
Naționale

Pe Maestrul Paulencu l-am găsit întâmplător pe YouTube, unde, ca oaspete al Radio Moldova, care îi lua un interviu, m-a impresionat cu talentul, caracterul, dragostea de neam, limbă și cultură românească. L-am rugat recent să ne acorde un interviu și a avut amabilitatea să accepte.

Gabriel Teodor Gherasim: Stimate Maestre Paulencu, dați-ne vă rog câteva date biografice!

Ioan Paulencu: Sunt născut la 5 decembrie 1940, regiunea Cernăuți, comuna Voloca. După absolvirea școlii, am muncit la diferite servicii fizice: la Căile Ferate, ca muncitor, la parcul de tramvaie ca muncitor, la rețeaua de drumuri regionale ca muncitor. La vârsta de 19 ani, mi-am însușit meseria de modelier cizmar. Am lucrat așa până la vârsta de 26 de ani, în timp ce cântam în paralel și în corul bisericesc din sat. La 26 de ani am devenit student al Institutului de arte Gavriil Muzicescu din Chișinău. Din anii 1968-1972, în paralel cu studiile, am lucrat în orchestra Folclor a Radioului și Televiziunii din Moldova. Din 1972 până în prezent (71 de ani) sunt solist la Opera Națională.

G.T.G.: Maestre Paulencu, ce a însemnat să fiți etnic român în teritoriile ocupate de ruși dintre Nistru și Prut?

I.P.: Stimate domnule Gherasim, cred că nu este nicio noutate dacă voi răspunde că am suferit enorm de mult pentru că am fost și sunt român. În Basarabia, pe timpul sovetic, toți românii erau persecutați. În anul 1978, m-am dus să-mi corectez toate datele biografice, prezentând certificatele de naștere, al meu, al tatălui și al mamei, certificatul lor de căsătorie, unde erau descriși ca agricultori români. Nu au vrut să mă înregistreze ca român. M-au sfătuit să mă adresez la secția de pașapoarte republicană din Moldova. Anterior, în 1957, la Cercul Militar, în mai puțin de 2 minute mi se schimbase numele: din Paulencu în Pavlenco, din Ioan în Ivan și din român în moldovan. La secția republicană de pașapoarte, când a citit șeful documentele românești ale părinților, m-a întrebat: „și dumneata vrei să te scrii acum ca român?” Eu i-am răspuns: „Eu nu vreau să mă scriu român, eu sunt român și punctum”. La răspunsul meu, șeful a exclamat că mai degrabă decât să mă înscrie pe mine ca român se spânzură el. I-am răspuns foarte politicoasă: „Vă rog să-mi semnați corectarea documentelor de identitate, pe urmă vă puteți și spânzura dacă poftiți”. Șeful a sărit de pe scaun și

m-a amenințat că mă va reclama la Poliție. Iar eu i-am răspuns: „Asta vreau să fac și eu, deoarece dumneata mi-ai insultat nația”. Șeful a aprins o țigară, defilând nervos prin birou și după câteva fumuri de țigară, a exclamat cu ură: „E imposibil de lucrat așa!”. Cu multă silă mi-a semnat documentele. Cu așa nervi, mi-am recăpătat din nou numele, prenumele și naționalitatea. Luând documentele semnate, i-am zis: „Eu la revedere nu vă spun, deoarece nu ați meritat așa binețe”.

Colegii din Teatru, aflând că am redevenit „român”, atât rușii, cât și „moldovenii”, m-au urât fățiș după aceea. Închipuți-vă că dacă chiar astăzi, în mileniul III, sunt unii cetățeni care se bat cu pumnul în piept și strigă: „Sunt moldovan, deci nu român”, vă închipuți reacția de atunci.

G.T.G.: Enumerați, vă rog, câteva din activitățile dumneavoastră profesionale.

I.P.: În opere, am interpretat cele mai de frunte roluri pentru bași precum: rolul preotului Goardean, din opera „Forța destinului” de G Verdi; Regele Phillip și Inchizitorul din „Don Carlo”; Regele și marele preot Ramfis din opera „Aida”; Zaccaria din opera „Nabucco”; Monterone Sparafucili din opera „Rigoletto”; Fernando din opera „Trubadur”; S Gounod – Mefisto din opera „Faust”; P Ceaikovski – regele Renne din opera „Iolanta”; Cneazul Gremen din opera „Evgheni Oneghin”; Borodin – Cneazul Galetkii și Hanul Conciac din opera „Cneaz Igor”; G Rossini – Don Basilio, din opera „Bărbierul din Sevilla”; G Mustea – Alexandru Lăpușeanu din opera cu același nume. În total, am interpretat peste 60 de roluri. Pe parcursul acestor decenii, m-am ocupat intens de promovarea folclorului românesc, folclor ce nu are egal în lume. Doinele, baladele, cântecele nupțiale, colinde, urături, toate sunt fără egal. Cânt la 15 instrumente populare precum: caval românesc, cel unguresc, tilincă, drâmbă, muzicuță, ocarină,

fluier, frunză, cimpoi, fluier îngemănat ș.a. De 3 decenii sunt profesor de canto la Academia de Muzică, Teatru și Arte Plastice și la Colegiul de Muzică „Ștefan Neagă”. Am studenți laureați cu marile premii naționale și internaționale. La colegiul „Ș. Neagă” am inaugurat un ansamblu etnofolcloric, care la propunerea studenților a fost numit „Bucovina”. Această denumire nu a fost confirmată încă până acum. Mi s-a spus să propun prin cerere la consiliul profesoral, ca să-mi accepte această denumire. Nu a fost acceptată nici acolo și mi s-a răspuns că orice denumire merge... numai Bucovina nu. Cu aceasta v-am spus foarte multe. Folclorul și cultura din Bucovina miros prea mult a românism în Basarabia.

G.T.G.: Cum explicați, maestre, perpetuarea spiritului românesc în teritoriile ocupate, în ciuda paranoiei antiromânești din zone curat daco-romane după etnie, limbă, civilizație și istorie?

I.P.: Dle Gherasim, noi, românii din Bucovina de Nord, Bugeac și Basarabia, în decurs de aproximativ 250 ani, am trăit doar 22 de ani în propria noastră țară, România, din 1918-1940. Tot noi, acești români din Bucovina de Nord, până astăzi am păstrat cel mai mare „focar” al românismului, pentru care suntem maltratați și invidiați de națiunile care ne-au ocupat de atâta amar de vreme. Mai mult, un român din Bucovina de Nord, ca să primească vreun titlu onorific, trebuie să muncească de patru ori mai mult decât un român din Basarabia, darămite din România actuală.

Ca să vă dau un exemplu: de 20 de ani mă lupt ca să filmez un film: „Nunta Străbunilor”, cel mai sacru argument al existenței noastre ca neam și care ne-ar ridica cu vreo 10 capete mai sus în fața omenirii. Din păcate, până astăzi, nu am găsit niciun finanțator. M-am adresat, printr-un român din Basarabia, la diaspora românilor din Canada, Italia, Spania, Portugalia, SUA ș.a.

cu rugămintea de finanțare. Au trecut mulți ani și nu am niciun răspuns. Sunt nevoit să plec cu această comoară spirituală pe lumea cealaltă. Mă bucură însă un singur lucru, că majoritatea studenților mei, absolvenți de canto popular, conduc nunți, recită orații nupțiale, conocării, iertăciuni nupțiale. Prin acești bravi studenți, încerc să fac o microrevoluție și o renaștere națională. Toate aceste perle folclorice sunt imprimate în fondurile de aur ale tezaurului folcloric dacoromân, prin sânguincioșii mei studenți, care au preluat această ștafetă pentru a o duce mai departe. Eu personal sunt invitat uneori la nunți ca să recit masa iertăciunii, orații, conocării și ca să le cânt câteva melodii nupțiale și folclorice românești. Practic, de un an de zile, regizez o emisiune folclorică la radio Vocea Basarabiei, numită „Perle folclorice care nu trebuie să fie uitate”. De la bun început și până acum aceste emisiuni se păstrează în arhivele radioului. Le putem transmite pentru mass-media de limba română din România și exil dacă o să le solicite. Sper că va prezenta pentru cititorii dumneavoastră un mare interes.

G.T.G.: Ați mai dori să adăugați ceva pentru cititori?

I.P.: În prezent lucrez la un manual, „Metoda și specificul predării cântecului și romanței populare românești, un manual care nu există nici în Moldova și nici în România. Nici pe departe nu am spus totul despre activitatea mea în domeniul artei clasice și populare, dar cred că este suficient pentru acum. Rugămintea mea este să mă ajute cei care pot pentru colectarea fondurilor necesare realizării filmului „Nunta Străbunilor”.

Vă mulțumesc pentru șansa de a împărtăși câte ceva despre cultura dacoromană din teritoriile îndepărtate de țară, dar nu și de neam!

G.T.G.: Vă mulțumim noi pentru acest interviu!

„NU AU MOLDOVENII ATÂTEA TOPOARE CÂTE AU COZI DE TOPOR”

Interviu cu dr. VITALIA VANGHELI PAVLICENCO

Motto: „Am un gol imens și de neacoperit în suflet, de aceea e pentru prima oară când am reușit să scriu despre mama, asta pentru că EA, care m-a făcut româncă, cea care cânta „Sara pe deal” de Eminescu, „Pe lângă plopii fără soț” și pentru care limba, literatura română, România, istoria noastră erau valori de căpătâi, a decedat cu numai doi ani înainte de a apuca alte vremuri în Basarabia, când s-a adoptat grafiă latină și limba noastră drept limbă de stat. Iar când am trecut, în 1987, pentru prima oară, frontiera cu trenul spre Iași, am plâns în hohote de emoții nestăpânite, pentru că am ajuns la această clipă nemaicrezută în viața noastră, dar și pentru că nu a putut să retrăiască și mama clipa de revenire în România.” – Dr. Vitalia Vangheli Pavlicenco

**Vitalia VANGHELI
PAVLICENCO**

președintele Partidului
Național Liberal din
Basarabia

Sunt unele interviuri grele: grele pentru gazetar și grele pentru cel care își deschide sufletul cititorilor. Acesta este unul dintre ele. I-am solicitat dnei Vitalia Vangheli-Pavlicenco acest interviu la început de 2013, în primul rând pentru că adevărul despre martiriul poporului daco-român dintre Nistru și Prut, cât și al restului României, trebuie spus și repetat răspicat, în ceea ce privește persecuțiile neamului nostru sub comuniști. Asta din două motive: la 24 de ani de la căderea oficială a comunismului în Estul Europei, românii care au 24 de ani sau mai puțin trăiesc în necunoștință de cauză în ceea ce privește holocaustul comunist. Al doilea motiv este că, din cauza celor care încă idealizează comunismul și cad ușor victime propagandei de îndoctrinare (neo)comunistă – din spatele fostei cortine de fier, dar și din partea celor ce au trăit în Vest și consideră comunismul drept subiect și obiect de admirație, chic (și încearcă să implementeze politici comuniste ce pot duce la o comunizare, într-o formă sau alta, a Vestului) – avem de a face cu uitarea a peste 150 000 000 (o sută cincizeci de milioane) de oameni, copii, femei, bătrâni, țărani, muncitori, intelectuali, preoți ș.a., omorâți de comuniști în numai 72 de ani de „revoluție continuă” globală. Deci, dacă nu le dăm noi voce acestor victime ale comuniștilor, ele o să fie uitate, ceea ce ar putea readuce la putere dictaturi (neo) comuniste.

Gabriel Teodor Gherasim: Dna Dr. Pavlicenco, vă rog, în primul rând, să le împărtășiți cititorilor noștri câteva date biografice, academice și din activitatea dumneavoastră politică, inclusiv până în prezent:

Vitalia Vangheli-Pavlicenco: Precum spuneam, pe blog, într-un articol intitulat de mine „În căutarea părinților” și într-un film recent, făcut despre mine de o televiziune (<http://www.pavlicenco.md/2009/01/20/in-cautarea-părinților%E2%80%A6/> și <http://www.pavlicenco.md/2012/12/23/la-asfalt-de-moldova->

despre-viață-mi-și-familie/), există ideea că cineva trebuie să fie mare erou ca să îl poți evoca. În Basarabia, la cât au suferit românii aici, sunt puțini care să nu poată fi evocați drept eroi, exceptând leprele comuniste și vânzătorii de semeni. Astfel, așa s-a întâmplat că părinții mei au trăit, împreună cu bunicii, cele mai grele perioade ale ocupației sovietice, începând cu 1940, când mama mea a revenit din Iași, unde se afla la studii, în stânga Prutului, la baștină (ea fiind născută în comuna Aluniș, județul Bălți). La Iași mama a studiat de profesoară și toată viața a predat limbile română și franceză. Revenită în Basarabia, mama a lucrat în școlile din câteva sate, apoi s-a stabilit în comuna Grinăuți, lângă Pelinia, aproape și de Aluniș. Acolo s-a căsătorit cu tatăl meu, Victor Vangheli, învățător, ca și mama. El preda matematicile și istoria. Mai e de remarcat că bunicul meu matern, Petru Bordeniuc, din Aluniș, a devenit și el, la tocmai 50 de ani!, învățător pentru clasele primare, bunicul patern era agricultor, iar bunica paternă a rămas la 6 ani fără mamă. Însă, nu am avut parte nici de tată, nici de bunic patern. Pe acesta, pe nume Gheorghe Vangheli, l-au mobilizat sovieticii la 16 aprilie 1945, neavând împliniți 50 de ani și l-au terminat kaghebiștii la scurt timp, pentru că luase Biblia cu el, nemulțumit că „a fost mobilizat de Antihristul”. A fost prima tragedie pentru bunica paternă.

A doua tragedie, bunica paternă a suferit-o alături de mama – unicul ei fiu, Victor, tatăl meu, a fost ucis la numai 24 de ani, din invidia unora de a fi acceptat să conducă el școala, după ce mai mulți ani a fost mama directoare, dar renunțase pentru că aștepta nașterea mea, având-o deja pe sora Silvia. A fost o tragedie extraordinară în sumbrul an 1953, după moartea lui Stalin, când au fost amnistiați mai mulți foști recidiviști, racolați pentru a-l omorî pe tata. În actul rusesc de deces scria „polnoie otdelenie golovi ot tuloviscea” („separare totală a capului de

trunchi”), iar în cel moldovenesc, obținut ca și duplicat mai târziu, simplu – „decapitare”.

În felul acesta, viața mea a fost plină de absența tatălui, spun eu parafrazând doar puțin cum a scris Ileana Vulpescu. Am crescut greu, cu mama și bunica, împreună cu sora, cu cinci ani mai mare ca mine. Am fost mereu eminentă, la școală în sat, la școala medie din satul Pelinia, pe care am absolvit-o medaliată cu aur, apoi am intrat la Facultatea de Limbi străine, secțiunea Franceză, după care am luat, la Academia de Științe, doctoratul în filologia română (atunci îi spunea limba „moldovenească”), studiind la fără frecvență, în domeniul istoriei limbii, fiind vizat sec. XVII. În paralel, am fost redactor-stilizator la revista academică „Limba și Literatura Moldovenească”, devenind apoi traducător simultanist la agenția de presă ATEM, alături de reputatul lingvist și publicist Valentin Mindicanu, care m-a și invitat și angajat. După proclamarea Independenței, același Valentin Mindicanu a venit la noi acasă cu soția și m-a invitat să candidez la funcția de director al Agenției naționale de știri Moldova-pres, eu fiind unicul doctor în științe acolo, după ce fostul șef, servitor al nomenclaturii comuniste, a fost demis și agenția, subordonată anterior TASS (agenția oficială de informații a URSS) a fost lichidată și creată, după conceptul nostru, al naționalilor de acolo, una nouă, a statului R. Moldova. Am candidat, au fost niște jocuri și interese pe acolo, prin comisiile parlamentare, am fost desemnată prim-director general-adjunct al unui director, tot el deputat, care nu era nici pe departe specialist. Apoi am fost invitată de Valeriu Matei să fiu redactor-șef la un ziar pe care l-am făcut de mare succes, „Mesagerul”, un ziar de opoziție, fondator fiind Partidul Forțelor Democratice. Din patru ani, cât l-am condus, trei ani publicația a avut cel mai mare tiraj în R. Moldova. Am devenit apoi deputat, vicepreședinte al Comisiei pentru buget și finanțe, cinci ani în

total (în două mandate de parlamentar), am fost și membru al delegației naționale la Adunarea Parlamentară a NATO. Acolo am obținut, cu numai două zile înainte de importantul summit OSCE de la Istanbul, o rezoluție istorică a AP NATO privind retragerea imediată și necondiționată a trupelor rusești din R. Moldova și Georgia. După venirea comuniștilor la putere, am participat la unificarea forțelor democratice anticomuniste, am intrat în Parlament în 2005 cu Blocul „Moldova Democrată”, de unde am fost eliminată pentru poziții naționale și antiruso-imperialiste. La propunerea unui coleg și a mea, s-a discutat în plin regim neocomunist, problema ieșirii R. Moldova din CSI, am adunat 26 de semnături (din cele 33 necesare) pentru modificarea Constituției în privința limbii române, am adunat 13 semnături pentru modificarea art.11 din Constituție pentru a putea adera la blocuri militare (NATO). Nu există problemă care să se discute azi în Republica Moldova pe care eu să nu o fi abordat în cei 7 ani cât am fost deputat și am avut cele mai multe interpelări, pentru că oamenii mi se plâneau, știind că eu nu aruncam plângerile la coș, așa cum făceau alții. Apoi am reconstituit, împreună cu ai mei colegi național-liberali, PNL, în a treia formulă. Onorez și azi răspunderea de președinte al PNL, care a avut trei congrese și a obținut în justiție dreptul de a avea un Statut și un Program în care e fixat obiectivul politic de Unire cu România. Soțul meu, Sergiu Pavlicenco, este doctor abilitat în filologia spaniolă, este hispanist-comparatist, profesor universitar; până odinioară, de când a început și el să își onoreze și funcția de bunic, a fost șeful Catedrei de Literatură universală la Universitatea de Stat din Chișinău, acum lucrează pe funcția și gradul didactic de profesor. Fiica mea, Beatriz, este violonistă, cu studii făcute în R. Moldova, în România, în Germania. Toți suntem doctori în științe, ea este stabilită cu familia în Germania și avem o nepoțică minunată, polilingvă la nici doi ani, știind de

jumătate de an întreg alfabetul, pe nume Christiana-Beatrice, nume ales de tatăl său, ginerele nostru, Aleks.

G.T.G.: Dna Pavlicenco, într-un material publicat anterior, descriați momentul trecerii, prima dată, a vămii din Basarabia în România. V-ați gândit la mama dumneavoastră, care n-a mai apucat să-și vadă lașul iubit al almei mater, după întoarcerea în Basarabia în 1940. Ce nu pot înțelege tinerii de azi este: de ce a fost atât de greu de trecut un râu dintre un pământ, unde se vorbește românește, pe alt pământ, unde se vorbește românește? Cine i-a oprit din 1940 pe oameni să meargă din Basarabia în căruță la Iași, pentru a-și duce copiii la școală, plasând sârmă ghimpată între cele două maluri de Prut, scoasă din Basarabia abia în secolul XXI?

V.V.P.: Îmi pare foarte bine că, în ultimii ani, în special, reluându-se – chiar și parțial – libertatea exprimării din primii ani de după proclamarea Independenței celui de-al doilea stat românesc, a reînceput să se vorbească și public în societate despre românism, despre Unire, ea fiind readusă, și prin efortul nostru, al unioniștilor, în spațiul public. Mama mea, de exemplu, îmi cânta Hora Unirii, învățată la Iași, îmi povestea cum a fost înainte de ocupație, cum a fost la Iași și cum a fost după ocupație. Mama m-a învățat literele latine, iar când am crescut mai măricică, îmi povestea despre abuzurile și persecuțiile la care a fost supusă, nefiind niciodată „iertată” pentru că avea școală românească. Aș fi vrut nespuse de mult ca mama să trăiască începutul Renașterii Naționale în Basarabia. Dar a murit în martie 1987, din vina unor medici, unii fiind azi deputați, cu puțin înainte de începutul căderii comunismului și de implozia URSS. De aceea, când am trecut frontiera mergând în România, prima oară în general, care a coincis cu anul morții mamei mele (abia atunci s-a putut merge la invitația unor prieteni, nu doar a rudelor de gradul I și II), am plâns în hohote regretând că mama mea, care a fost

pentru mine o sfântă, nu a mai apucat să revadă lașiul drag, de care mi-a vorbit atâta. Aveți dreptate că tinerii de azi nu cunosc toate aceste aspecte ale istoriei, neînțelese azi, nici motivațiile atrocităților, care au avut mereu menirea să distrugă tot ce e românesc aici. Și ar fi bine să nu afle despre asta decât din filme și arhive. Asta înseamnă că exact trebuie să vorbim despre ce a suferit poporul român și mă bucură că tinerii de azi în mare parte își cunosc identitatea, au conștiință națională și știu că, fiind români, trebuie să fie împreună cu toți românii. Până nu demult erau priviți cu ironie, în bătaie de joc cei care vorbeau de Unire, de Reunire, iată, însă, că astăzi lucrurile se schimbă și societatea înțelege că românii din Basarabia au dreptul să își decidă în mod liber soarta. Tinerii nu au frica pe care au avut-o și o mai au generațiile supuse persecuțiilor. Tinerii – nu toți, desigur, că provin din diferite familii, unele cozi de topor – cunosc și că Rusia nu ne lasă în pace și acest pământ românesc, fiind la răscruce de civilizații, de mari interese, are o soartă tragică, de 200 de ani, deoarece – ca să vezi! – au rușii o ambiție că ei ar trebui să decidă și soarta altora! E clar că Basarabia continuă să fie victima luptei Rusiei împotriva Vestului, contând mereu că pământurile ocupate cu forța sunt ale ei pe veci. Noi, în special, fiind văzuți de Kremlin mereu drept un veșnic al lor cap de pod împotriva Occidentului, a SUA și UE, unde noi tindem să ajungem. Interesul pentru sferele de influență, așa cum am căzut noi în împărțirea criminală din anexa secretă la Pactul odios Molotov-Ribbentrop, a dictat și mai dictează soarta românilor și a alogenilor de pe acest colț de pământ românesc. Plus propaganda de două secole cu menirea de a spăla creierii românilor, de a le crea o altă identitate, deportându-i, dislocându-i, trimițându-i în „Siberii de gheață”, aducând aici, în locul lor, reprezentanți ai altor națiuni, care nu ne respectă pământul, tradițiile, limba, cultura, istoria, nici nu îi doare inima pentru un viitor al nostru liber. E timpul să punem capăt ipostazei Basarabiei de orfan al Războiului rece, de

orfan al Europei și să reobținem unitatea națională românească, pentru binele copiilor noștri și al întregului nostru neam frumos, deștept și foarte pătit.

G.T.G.: Se spune mult în istorie că forțele comuniste au „eliberat” Estul/Centrul Europei de „fasciști” (corect – naziști), dar ce nu se spune este – după cum a fost demonstrat foarte bine de documentarul „The Soviet Story”/„Povestea Sovietelor” (Snore 2008, Latvia) – că, până în 1941, comuniștii și naziștii au fost prieteni la cataramă, văzându-se unii pe alții ca „revoluționari” și ajutându-se politic, militar, economic și strategic în hăcuirea și împărțirea Europei după bunul lor plac. Cazul Basarabiei/Bucovinei de Nord/Bugeac și respectiv al Nordului Transilvaniei, furate României și împărțite „frățeste” de comuniști și naziști între ei și aliații lor în 1939 (Pactul Molotov-Ribbentrop) – ceea ce a dus ulterior la intrarea României în război în 1941 pentru eliberarea acestor pământuri românești – este tipic în acest sens. Cuvântul „revoluție” înseamnă să răstorni ceva cu fundul în sus: valori, straturi sociale, țesutul etnic al popoarelor neaoșe de mii de ani. Ați pierdut mulți membri ai familiei din cauza „purificării etnice antiromânești” din Basarabia. Pe cine au deportat și/sau ucis rușii cu precădere în Basarabia, și ce fel de coloniști au adus și promovat ca să-i înlocuiască pe acești români?

V.V.P.: Cunosc și eu acest documentar – „The Soviet Story”, și că, până în 1941, comuniștii și naziștii au fost prieteni la cataramă, cooperând inclusiv în metodele aplicate în gulaguri și în lagăre de concentrare, „de reeducare” etc. Dar vedeți cum se întâmplă? Bolșevicilor nu le place să fie puși alături de naziști, însă i-au pus și îi mai pun și azi pe români alături de naziști. Eram la Centrul European pentru Studii de Securitate „George C. Marshall” (Garmisch-Patenkirchen, Germania), la un curs pentru conducătorii de rang superior, fiind și parlamentară, și le-am solicitat comunicatorilor părerea despre faptul că nu a fost

condamnat și bolșevismul/comunismul, la fel ca și nazismul, de vreun Tribunal Internațional. Mi s-a spus: „comunismul nu a comis crime de război”, adică bolșevismul a ucis oameni pe timp de pace, de parcă asta ar fi o scuză. Problema e că și Occidentul cârtește și nu reușește să condamne la nivel internațional comunismul, care este o altă față a nazismului. Poporul român este cel mai elocvent exemplu al hăcuirii sale – cum bine spuneți – în trei părți, acum o parte fiind în dreapta Prutului, o alta – în partea stângă, iar nordul Bucovinei – în Ucraina. Însă totul se poate repara, prin dialog și comunicare, voință, solidaritate și unitate. Clasele politice de la București și Chișinău ar trebui să fie expresia interesului național de unitate a poporului român. Încă nu avem aceasta, dar Dumnezeu e mare. Oamenii neinformați, speriați și supuși decenii de-a rândul persecuțiilor, încă nu votează forțe politice românești, dar dezastrul care se cascadează în special în Basarabia îi va aduce la unică soluție – reîntregirea neamului românesc. Noi, național-liberalii, am creat – cu o mulțime de români adevărați – Platforma unionistă „Consiliul Unirii” și am consemnat cu demnitate, pe parcursul anului 2012, cei 200 de ani tragici de ocupație ruso-sovietică. Din păcate, politicienii noștri, chiar și cei veniți la putere cu mesaj românesc, nu cunosc sau se tem „să cunoască prin gesturi publice” – din cauza șantajabilității lor în fața Kremlinului – adevărul incontestabil că România a intrat în război în 1941 pentru eliberarea pământurilor sale românești, ocupate în 1812 și, repetat, sub șantajul ultimatumului sovietic, în 1940. Așa cum am spus, nu există familie în Basarabia care să nu fie victima odiosului regim comunist. Tatăl meu a fost ucis în 1953, cu patru luni înainte de nașterea mea. Bunicul a fost omorât de KGB în 1945, nici nu știm unde îi zac osemintele. Fiind uciși bunicul și tatăl meu, nu au avut pe cine să deporteze, că nici averi nu avea bunica, rămasă fără mamă la șase ani. Dar au deportat toată familia numeroasă a surorii celei mici a

bunicii, pe nașa părinților mei. A scăpat doar o fică a ei, care nu a revenit în 1940 din România. Soarta deportaților a fost extrem de tragică – dincolo de ce au suferit pe unde au fost purtați, atunci când reveneau la baștină, nu aveau unde se pripăși, fiindu-le interzis să revină la casele de unde fuseseră ridicați. Au hălăduit sărmanele rude și s-au oprit într-o margine de Bălți. „Nana Manea”, cum îi spuneam noi de mici, a făcut și aici, și în Siberia, sobe și cu asta și-a scăpat familia de la moarte. Mama mea, care vorbea liber și foarte frumos, a avut un atac de cord la 30 de ani, pentru că bolșevicii au vrut să o scoată din învățământ deoarece vorbea „românește” – zicea „popor”, și nu „norod”, cum cereau atunci „normele limbii santiste (cu norme lingvistice stabilite peste Nistru)”.

O rană în suflet, luată cu mama în mormânt, a fost fratele cel mare, Vasile, ofițer român, prăpădit pe la cotul Donului. L-au așteptat toată viața bunicii, frații și surorile. Ca peste 50 și ceva de ani să revină chiar ea, Liza, o femeie extrem de frumoasă, fica unui preot de la Bălți, pe pământul unde s-a născut Vasile, soțul ei drag, căci nici ea nu s-a mai recăsătorit. Locuia la Iași și a avut în gazdă doi tineri de la Aluniș, care au adus-o într-o vară și pe ea în sat. Am fost cu soțul la ea și am stat de vorbă. A ajuns, totuși, la Cotul Donului și a găsit scris numele lui Vasile printre cei căzuți. Nimic nu e întâmplător în lumea asta! Am în vedere studenții basarabeni din Aluniș, care au nimerit în gazdă la ea.

G.T.G.: Să vorbim de confuzia deliberată dintre românii din regiunea Moldovei, numiți „moldoveni” (cum sunt „texani” americanii din Texas) și ideea fantezistă că aceștia ar fi o așa-zisă „etnie moldovenească” și vorbind o „limbă moldovenească”. În librăriile din Europa și SUA nu există vreun „Dicționar Moldo-...”, ci numai „Româno-Englez”, „Româno-Italian” etc. Mă uluiește continuarea ineptiei despre o „etnie/limbă moldovenească” și după revenirea la grafia latină a limbii în Basarabia. Deloc

întâmplător – și frații mai mici ai rușilor, iugoslavii (slavii de la sud – acum sârbii) îi supun aceleași politici privind o falsă dihotomie pe românii din sudul/vestul Dunării (Timoc), față de românii din România, numindu-i pe primii „vlași”. Același lucru îl fac cu românii din Grecia și grecii, bulgarii, albanezii și croații în propriile țări, mai puțin macedonenii. Repet, aici nu-i nici măcar vorba de aromâni, deci tot de români dar care au un dialect; este vorba de români ca și dvs. și ca mine, care ne înțelegem fără fițuici cu pretenții de „dicționare” (vezi maculatura lui Vasile Stati, la care nici măcar domnul Marian Lupu nu face referință). Deci am două întrebări: cum explică (neo)comuniștii și rusofilii aceeași limbă românească ca fiind „două” limbi în era Internetului și a lipsei de sârmă ghimpată, și – mai important poate – ce au ei de câștigat cu aceste insulte față de evidența bunului-simț?

V.V.P: „American”, spre deosebire de „român”, nu este naționalitate. În SUA, precum spunea cineva, s-au regăsit nemulțumiții/frustrații Europei. Câți amerindieni au mai rămas acolo, nu m-am documentat, poate știți mai bine. Noi, românii, aici ne-am născut, pe pământul nostru, nu am ocupat alte pământuri. Am fost ocupați de alții, care încă nu pleacă, vorbesc de trupele rusești aflate în stânga Nistrului, care pot veni oricând în 15 minute la Chișinău, pentru a se răfui cu forțelor politice neagreate de Moscova. Deci, nu e nicio confuzie, sunt politici staliniste elaborate în laboratoarele imperiale antiromânești. Cât privește „limba moldovenească”, e păcat că fost băgată în Constituția noastră, care trebuie revizuită. „Confuzia” și paradoxul sunt altele – toată societatea știe că e vorba de limba română, iar politicienii care cunosc adevărul, încă îi țin în rătăcire pe românii deznaționalizați din interese electorale și, desigur, oneroase – de a se menține la putere prin voturile lor, nu pentru a-i aduce pe drumul Adevărului, ci pentru a-i fura continuu prin antiromânism. Țăsta e și motivul că, după

aproape 22 de ani după proclamarea Independenței, continuă aiureala cu „etnia și limba moldovenească”, inclusiv după reîntoarcerea la grafia latină a limbii românilor din Basarabia. Maculatură de-a lui Vasile Stati mai avem, e păcat că se găsesc bani pentru asemenea produse abjecte. Dar totul se schimbă, nimic din ce e artificial nu rezistă. Nimic din ce a fost dezlipit cu forța nu rămâne așa și nimic din ce a fost nefiresc lipit cu forța nu rămâne așa. Antiromânii (că eu nici nu-i numesc „(neo) comuniști”, pentru că ei sunt niște mari hoți) știu adevărul, dar sunt plătiți pentru asemenea politici proruse, în detrimentul luptei pentru redobândirea unității naționale românești. Toată lupta scursurilor antinaționale, care au aruncat cu pietre în românii ce au cerut și vor mai cere Unirea, este regizată de păpușarii cu interese strategice antioccidentale, care se tem de o Românie mare, reîntregită, puternică, civilizată, un stat unitar și dezvoltat în Europa, pentru că așa va fi România după Unirea cu Republica Moldova. E bine că a fost scoasă sârma ghimpată, dar nu știți, probabil, ce măsuri de „pază a frontierei cu România” au propus serviciile rusești conducerii de la Chișinău! Mai abitir decât sârma ghimpată! Nu putem vorbi de bun-simț în cazul intereselor Moscovei în raport cu Basarabia, România, Europa și SUA.

G.T.G.: Țin minte, pe timpul „democrației” comuniste, tovarășul Voronin a impus schimbarea – printre altele – a titulaturii Liceului Româno-Francez „Gheorghe Asachi” din Chișinău în Liceul Moldo-Francez și i-a pedepsit cu expulzarea pe curajoșii elevi care au opus rezistență. Este interesant și faptul că directoarea Liceului Româno-German din capitală a acceptat modificarea, argumentând, disprețuitor: „Aici spunem Liceul Moldo-German, pentru că nu suntem la Asachi”. Aceasta ridică două întrebări: există două conștiințe contrapuse între generațiile mai tinere „proromânești” și cele adulte „florusești”, sau există oameni de

bun-simț, care se recunosc drept români, din ambele generații, după cum există și unelte de dezbinare „moldoveniste” în toate generațiile?

V.V.P.: După cum spune un banc, rușii râd de noi, că „nu au moldovenii atâtea topoare câte au cozi de topor”. Este un adevăr trist, dar are și explicații – mentalitatea tranzacțională, care înseamnă tranzacția cu Diavolul pentru salvarea vieții. Într-adevăr, societatea românească din R. Moldova este ruptă în două, există o parte românească și încă o parte, puternic antiromânească, iar apropierea lor nu se produce din cauza dorinței de exploatare a așteptărilor antiromânilor de revenire la trecutul neliber. Aceștia, care includ forțe prorusești, ce au stricat oamenii, plus români deznaționalizați după 1940, împiedică avansarea noastră, ca al doilea stat românesc, spre unificarea cu primul stat românesc. Conducerile sunt de vină, mai ales cele care știu pe ce lume au trăit bunicii, părinții și, astăzi, pe ce lume trăiesc și ei. În toată perioada de după 1940 stratificarea a fost urâtă, unii i-au persecutat pe alții, acum cei care au fost cu rușii, cu bolșevicii, cu antiromânii sunt în continuare la putere și în onoare, în timp ce ceilalți sunt marginalizați și, în continuare – ca să vezi – „nu prezintă garanții de loialitate” regimului de la Chișinău, controlat de Kremlin. Structurile administrative de stat piftesc de antiromâni, de aceea corupția este mare și nimic nu se schimbă în bine în sfera publică.

G.T.G.: Încă de pe timpul Imperiului Roman, zicala „Divide et Impera” („Împarte și domină!”) a fost folosită cu succes de toate imperiile în zonele ocupate. Ceea ce am văzut în Basarabia, au fost români basarabeni care „s-au dat cu rușii” și au devenit parte integrantă în persecutarea propriului popor. Mai greu de acceptat este că oameni ale căror familii au suferit crunt sub persecuția comunistă rusească nu numai că au pășit pe cadavrele înaintașilor și au trecut de partea opresorilor, dar au

și devenit porta-voce a lor. Să îl luăm pe Vladimir Bujeniță, al cărui bunic matern, Isidor Sârbu, a fost luptător anticomunist și refugiat în România după ocuparea rusească a Basarabiei. E vorba de numele conspirativ de Vladimir Voronin (Cioara), fost și prezent milionar și președinte al comuniștilor, care a numit tricolorul Moldovei (deci românesc) „steag fascist”. Alt caz e tovarășa Zinaida Greceanii, fosta prim-ministru pusă de comuniști aserviți Moscovei, ai cărei părinți, Mărioara Ursu și Petrea Bujor, au fost deportați în Siberia în anii „50. Ce instrumente și tehnici a folosit sistemul comunist de a fost în stare să desfigureze în așa hal indivizii, să îi transforme pe unii din victime, în asupritori?

V.V.P: Vedeți că, în răspunsul anterior, parcă am anticipat abordările dvs.? La Moscova lucrau laboratoare întregi pentru inventarea metodelor de spălare a creierelor, de intimidare și mutilare a etniilor din teritoriile ocupate de ruși. Am publicat multe materiale demonstrând acest lucru în „Mesagerul”, unde aveam și un interior de pagină intitulat „Între Est și Vest”. Apoi a fost acea frică să nu rămâi veșnic marginalizat, de aceea există „intratul în cârdășie” cu dușmanul. Ceea ce familia mea nu a făcut niciodată. Problema e dublă, mai ales dacă ne gândim că acum, când nu mai facem parte oficial din URSS sau Rusia, ne tot întrebăm de ce aceste personae și-au îndrăgit și își mai iubesc atât de zelos călăii. Acum poți încerca, cel puțin, să fii liber. Ei, uite, că nu, iar acești tipi nu fac decât să demonstreze că sunt șantajabili, că Securitățile moldovenească (fiind una prorusă) și rusă îi au la mână cu ceva palpabil și îi pun să danseze cum le convine lor. Întâi îi atrag în scheme de furt, acaparări, înavuțiri necinstite, apoi îi pun să danseze tănănică rusească, îndreptată contra românilor. S-a întâmplat să fiu pe la cimitirul unde sunt înmormântate rudele lui Voronin, în zona de peste Nistru, de unde Securitatea „noastră” rusă alegea cadre, după principiul

loialității față de comandamentele venite de la Moscova. Această ură a malului stâng al Nistrului împotriva României este ura Kremlinului pentru poporul român deștept, frumos, harnic și care, iată, e în rând cu lumea civilizată.

G.T.G.: Cealaltă parte a ecuației iarăși este de ce, în ciuda aceluiași sistem de mutilare sufletească, au fost și sunt români basarabeni, precum dumneavoastră și domnul Mihai Ghimpu, care, în ciuda aceluiași regim de deznaționalizare, și în ciuda persecutării familiei până la omucidere de către ruși, ați păstrat și ați promovat de-o viață cultura, limba, istoria și civilizația daco-română dintre Nistru și Prut? Ce-a creat de fapt diferența dintre cedare și rezistența în fața persecuțiilor comuniste?

V.V.P.: Eu cred că felul meu de a aborda lucrurile se datorează mamei, în primul rând. Apoi neîmpăcării cu faptul că mi-am pierdut cele mai apropiate persoane – tatăl, bunicul, mama, nepotul, bunica. Mă mândresc și că am Ordinul de Onoare „Pentru Merit în Grad de Comandor” din partea Statului Român, care, cred, mi-a fost acordat pentru consecvența promovării și apărării românismului. Mi-am redobândit cetățenia română în 1992, că mai devreme nu s-a putut. Fiica mea a făcut studii la Liceul de Muzică „Dinu Lipatti”, din București. Nu am colaborat cu niciun fel de servicii secrete, în situația când tot oamenii ce provin de acolo răspândesc zvonuri despre oamenii onești și necolaboraționiști doar pentru că nu-și pot duce singuri povara turnării, a trădării, a păcatului. Am avut rude în România, un frate al bunicii, refugiat cu soția, o fică de preot, de la Bălți, care veneau adesea și ne aduceau discuri românești, inclusiv „Balada” lui Ciprian Porumbescu, pe care fiica mea, Beatriz, a cântat-o și la nunta ei. Asta m-a marcat, cred, profund, plus rudele din partea soțului, care s-au refugiat și ele în România, unde au ajuns buni profesioniști și oameni văzuți, utili societății.

G.T.G.: Să ajungem la minoritari. La 20 de ani de la independența Moldovei după jugul rusesc, un număr important de alogeni rusolingvi păstrează frânghiile economiei de la Chișinău. Populația minoritară rusofonă insistă ca majoritatea de 80% de etnici români să știe rusește, pentru ca ei să nu vorbească românește. Aceiași rusolingvi, odată ajunși în Vestul Europei sau în SUA (inclusiv dacă sunt sub 60 de ani), învață limba țării-gazdă în 6 luni, sau știu că ajung să nu aibă ce mânca, adică din ce își câștiga existența. Mai tragic, pentru gospodarii români basarabeni deportați în Siberia, Kazahstan ș.a., alternativa era să învețe imediat rusește sau să moară. Cum explicați persistența rusolingvilor din Basarabia de a refuza să învețe limba română, pe care ei o numesc „moldovenească”, și mă refer aici la copiii de la 16 ani până la adulți sub 60 de ani? Sau cum explicați tupeul bașcanului din „Găgăuzia” care amenință că restituie scrisorile Chișinăului pentru că sunt în „limba moldovenească”, și nu „în rusă”?

V.V.P.: Totul ce ați spus este adevărat. Aceste argumente au fost răsvehiculate la noi, dar nu își fac efectul. Asta pentru că emisarii sau adoratorii Rusiei consideră că „R. Moldova este pământ rusesc”, iar clasa politică, pentru „a nu supăra” minoritatea etnică rusă, îi lasă să creadă așa. Mai mult – conducerea R. Moldova, venită după comuniștii antiromâni, nu știe ce identitate are, pledează pentru moldovenism, pentru statalitatea exacerbată, uitând de Declarația de Independență, care admite o decizie de Unire cu România, prin următorul alineat: „REPUBLICA MOLDOVA ESTE UN STAT SUVERAN, INDEPENDENT ȘI DEMOCRATIC, LIBER SĂ-ȘI HOTĂRASCĂ PREZENTUL ȘI VIITORUL, FĂRĂ NICIUN AMESTEC DIN AFARĂ, ÎN CONFORMITATE CU IDEALURILE ȘI NĂZUINȚELE SFINTE ALE POPORULUI ÎN SPAȚIUL ISTORIC ȘI ETNIC AL DEVENIRII SALE NAȚIONALE.

Același lucru e posibil în baza art.142 din Legea Fundamentală, care spune – în spiritul Declarației de Independență – limitele revizuirii. (1) Dispozițiile privind caracterul suveran, independent și unitar al statului, precum și cele referitoare la neutralitatea permanentă a statului, pot fi revizuite numai cu aprobarea lor prin referendum, cu votul majorității cetățenilor înscrisi în listele electorale. Rusolingvii se tem de acest lucru și caută, sprijiniți de Kremlin, să își consolideze continuu pozițiile, exploatând nostalgiile oamenilor după trecutul sătul, dar neliber, însă când ei erau tineri. Vina, însă, nu este doar a lor. Mai sunt niște realități incontestabile și știute de toată lumea. Capitalul pe care l-a avut Partidul Comunist din R. Moldova a fost transmis în mâinile „oamenilor de încredere”, tot de-ai lor, nomencluriștilor și apropiaților, care s-au îmbogățit de pe spinarea țaranului și a muncitorului român din Basarabia. Dintre acești apropiați fac parte, în special, loialii regimului bolșevic, cei care i-au exploatat pe băștinașii români și care acum au devenit proaspăt îmbogățiți, șefi, nomencluriști de viță nouă. Ei păstrează și finanțează clasa politică și îi dictează strategiile. La începutul anilor „90 rusolingvii, strânși un pic la perete, au început să învețe limba română, să își dea copiii la grădinițe și la școli românești, însă, la scurt timp, când au venit agrarieni, ce aveau mulți comuniști proruși printre ei, precum și după venirea masivă a comuniștilor la putere, în 2001, pentru opt ani, interesul lor pentru integrarea în societatea românească prin învățarea limbii române a încetat. Sunt 14 ani buni din cei 21 și jumătate de după Independență, în care al doilea stat românesc a fost condus de antiromâni, antieuropeni, care nu au încurajat integrarea alogenilor în societatea postsovietică, prin adaptarea necunoscătorilor datorită învățării limbii oficiale. Dimpotrivă, au adâncit ruptura între majoritari și minoritari antiromâni. În Găgăuzia, Ambasada României de la Chișinău a desfășurat cursuri de învățare a limbii române, chiar în perioada comunistă. Acum, însă, deși au venit

parcă la putere democrați, necomuniști, postcomuniști, liderul găgăuz, împreună cu premierul, care nu l-a atenționat, cel puțin, în legătură cu rezistențele ilegale opuse Marșurilor unioniste, în special la Bălți, aceștia nici nu au de gând să demonstreze bun-simț sau respectul legii, fac ce vor și chiar par să stea în spatele forțelor proruse antiunioniste agresive și violente. Concluzia este că, atâta timp cât conducerea nu va fi cea cu interesul general al unității naționale românești, oricine va dori ne va dansa pe cap tontoroii nedemnității naționale.

G.T.G.: Când retorica antiromânească pierde teren, se recurge la violență: agresivitate și violență contra participanților la Marșul Unirii de la Bălți, împușcarea cetățenilor civili la punctul de trecere al „vameșilor transnistreni” ruși, violarea și omorârea tinerilor la protestele tinerilor din aprilie 2010, asasinarea, prin diverse „accidente”, a artiștilor și intelectualilor unioniști români de-a lungul anilor, invadarea în școli, și/sau expulzarea profesorilor și a elevilor din școlile românești „moldovenești” din Estul Moldovei (Transnistria), arestarea sub acuzații false de „teroriști” a elevilor români din Transnistria, armata rusească de ocupație din anii „90, în ciuda Tratatului de Retrageră semnat la Istanbul în 1999 etc. În ce măsură trebuie să inventariem, să comemorăm și să repetăm aceste fapte publicului românesc și internațional, pentru a arăta cât de „democratică” este, de fapt, Rusia azi în Republica Moldova?

V.V.P: Ce să vă spun? Retorica antiromânească încă nu și-a pierdut din teren, deoarece e practică la nivel de stat. Tocmai aici e problema – dacă cei care azi și-au propus să edifice între Nistru și Prut o societate în care să fie asigurate drepturile și libertățile fundamentale ale omului, cu libertatea de exprimare, pluralismul de opinii, ar face ce spun că își propun, s-ar opri și s-ar pune capăt fărâdelegilor. Însă senzația noastră este că cei de sus și comuniștii stau în spatele agresorilor antiromâni – unii

din interes electoral, alții din invidie și concurență politică și de imagine (că ei așa sunt înclinați să trateze durerea noastră), alții din ura viscerală cultivată de regimurile antinaționale. Vorbesc de toate partidele din Parlament, fără excepție, pentru că, sper, nu ați uitat că unii preinși liberali au pus Unirea în sicriu. Asta în timp ce nu există altă soluție pentru supraviețuirea celui deal doilea stat românesc, ce va trebui ori să devină cu adevărat românesc, ori să dispară în genere, înghițit de Rusia, prin proiectele ei demagogice.

Și celelalte fenomene nedrepte și dureroase – devenite cronice – care au loc, unele fiind condamnate și de CEDO, ne demonstrează că nu avem o conducere cu demnitate națională, despre care ne-a vorbit și Regele Mihai, într-un recent discurs în Parlamentul României. Demnitatea și caracterele ne-au lipsit mereu, în spatele clasei politice actuale încă stau niște foști șefuleți de stat, pentru care PCUS și Moscova sunt icoane, de aceea se și vorbește acum mai puțin de retragerea armatei ruse, nu se cere socoteală pentru uciderea tinerilor nevinovați la Nistru de către „forțele de pace!”, nu se cere dizolvarea acestora și a Comisiei Unificate de Control, deși sunt adoptate unanim în Parlament, încă sub regim comunist, în anul 2005, două hotărâri fundamentale în acest sens – „trupele de pace” și armata rusă de ocupație trebuind să fie deja plecate încă de la sfârșitul anilor 2005 și, respectiv, 2006. Tocmai vă spuneam mai sus că am obținut, la Amsterdam, la sesiunea de toamnă a Adunării Parlamentare a OTAN, în 1999, cu două zile înainte de decizia de la Istanbul, o Rezoluție care cere retragerea imediată și necondiționată a trupelor rusești din Moldova și Georgia. În Georgia trupe nu mai sunt, au avut un program guvernamental, propus spre respectare Rusiei și problema s-a rezolvat, în timp ce noi încă ne căutăm voință prin tufării politice și mrejele oneroase. Desigur, pentru a ne obține adevărata libertate, e

nevoie să batem mereu clopotele, să solicităm Occidentului să ne sprijine în confruntarea cu Rusia, ca să ne obținem adevărata recunoaștere a desprinderii de Imperiul Rus. Vestul să îi facă pe ruși să își retragă trupele de ocupație și să nu se amestece în treburile noastre interne, prin șantajul gazelor. Pentru că acestea sunt, de fapt, problema și motivul principal al comportamentului conducerii – se teme de prețuri înalte pentru gazele rusești, se teme de nemulțumirea alegătorilor și, în consecință, de pierderea voturilor, adică – de plecarea de la Putere și de imposibilitatea de a mai fura bunul public. Și aici se întâlnesc explicațiile pentru tot ce vedem în interfluviul Nistru-Prut. Mai mult – întreaga actuală conducere, în pofida demersului ei, parcă proeuropean, ca și fosta conducere comunistă, știe foarte bine că se va produce Unirea cu România. Tocmai din această cauză fură și fură, ca, atunci când ne vom uni cu România, să fie cetățeni onorabili ai Europei, cu averi, bogați, știind că în UE proprietatea este sfântă, imuabilă.

G.T.G.: Să revenim la condamnarea comunismului: România a făcut-o în 2006, la fel și țările din Estul Europei. R. Moldova a interzis, în 2012, simbolurile „secera și ciocanul”, sub a căror flamură roșie au murit peste 150 000 000 de civili în toată lumea în regim comunist. Rusia, însă, mai are steaua roșie pe Kremlin și venerază hoitul lui Lenin, pe post de „Mesia al comuniștilor”. Comunitatea Europeană a refuzat în repetate rânduri să condamne comunismul, cel mai recent în 2010, când România, Republica Cehă, Ungaria, Bulgaria, Latvia și Lituania au cerut din nou acest lucru. Frica să le taie rușii gazele naturale și conlucrarea partidelor de stânga din Grecia și Vestul Europei au făcut ca occidentalii să respingă inițiativa. La Londra, în 2011, a avut loc o expoziție cu chiloți de damă cu seceră și ciocan pe ei în loc de floricele și au venit propuneri din SUA să se facă băuturi de limonadă chemate „Leninadă”. Fascinația pentru

dictatorii comuniști a ajuns și la Casa Albă, unde, în 2009, pe bradul de Crăciun a apărut și un glob cu fața lui Mao Tse Tung (65 000 000 de victime, conform Cărții Negre a Comunismului). Iar în 2010, în același an când Georgia a demolat statuia lui Stalin din Groznii, în Bedford Virginia, americanii i-au ridicat o statuie lui Stalin, pentru „eliberarea” Franței (de menționat că singurii „estici” care au participat, de fapt, la eliberarea Occidentului, au fost armatele poloneze din exil, pe care Churchill le-a predat după război rușilor; aceștia i-au arestat pe soldați și i-au omorât pe supraviețuitorii luptelor contra germanilor din Franța și Italia). Președintele Nicolae Timofti a declarat luna trecută în revista austriacă „Die Presse” că: „nu există nicio diferență între sistemul nazist și cel sovietic.” Deci cum trebuie educați acești occidentali ca să afle memoria atâtor martiri, pe care ei o terfelesc prin bagatelizarea sau chiar glorificarea ideologiei și a acțiunilor comuniste?

V.V.P: R. Moldova a interzis, în 2012, simbolurile „secera și ciocanul”, dar nu a interzis și steaua roșie, nu aplică hotărârile Guvernului, adoptate după proclamarea Independenței, privind lichidarea monumentelor comuniste, adică privind decomunizarea, conform recomandărilor Adunării Parlamentare a Consiliului Europei. Asta ridică un mare semn de întrebare, mai bine spus – este o confirmare în plus că nici conducerea postcomunistă nu vrea decomunizarea cu adevărat a societății, după 21 de ani de ieșire din URSS. Practic, ceea ce ați spus aici, eu, fără să citesc întrebarea, am și anticipat în răspunsurile anterioare din constatările enunțate de dumneata. Și Comunitatea Europeană, desigur, stă între ciocan și nicovală sau chiar între „ciocan și seceră”, încercând să fie recunoscătoare URSS, de fapt, bolșevicilor, că au rezistat în fața naziștilor, căutând, totodată, surse alternative de energie, dar se teme să nu rămână fără hidrocarburile rusești. Din aceste motive, Occidentul parcă e cu

dreptatea, dar parcă și nu, iar noi riscăm să rămânem ai nimănu. De aceea trebuie să revenim la sânul Patriei noastre România, să fim un stat European puternic, având mare și munte, cu imense bogății subterane, unele descoperite recent, fapt ce ne poate face independenți și cu adevărat liberi. Pentru Occident, uneori, bolșevismul, comunismul și satrapii lor sunt ceva exotic, ceea ce e total inadecvat, asta pentru că puține popoare au trăit drama poporului român. Nu există o familie în Basarabia care să nu fi suferit din cauza odiosului regim comunist, ce a ucis, a organizat foamete, a adus oamenii la canibalism, a comis aceleași atrocități ca și naziștii. Probabil, sunt și niște motive etnice, care încă nu au permis o condamnare tranșantă a comunismului și a crimelor lui, pentru că se știe cine umblă cu fantasma comunismului prin Europa. Noi am avut Holocaustul nostru, al românilor, prăpădindu-se din cauza bolșevicilor un million de români, și acest lucru trebuie să îl știe toți care se joacă ușurel cu fantomele roșii. Poate Președintele Nicolae Timofti va fi omul de stat, românul ce va rezista cu demnitate până la capăt în fața impertinenței Kremlinului. Oamenii de bună credință și cu verticalitate din R. Moldova așteaptă mult o asemenea persoană verticală și de caracter. Educarea vine de la informare. Încă nu avem presă liberă, nu avem un adevărat pluralism politic și de opinii, nu avem economie liberă, nici justiție independentă, rămânem într-un cerc vicios condimentat cu o corupție ascensivă și o contrabandă rușinoasă, înflorind sub umbrela Puterii.

G.T.G.: În ciuda rusificării și a tribalizării masive așa-zis „moldoveniste” din Moldova, totuși, Basarabia dă exemple demne de urmat întregii națiuni daco-române: Festivalul „Limba Noastră cea Română”, Protestele Tinerilor din Aprilie, Podul de Flori, Marșul Unirii, cel mai mare drapel tricolor românesc din lume desfășurat la Chișinău. Unde vedeți redeşeptarea

românilor dintre Nistru și Prut în viitorul apropiat și depărtat al poporului nostru?

V.V.P: Noi am creat Consiliul Unirii, puteți vedea cine a aderat urmând acest link: <http://www.consiliul-unirii.ro/organizații-și-persoane-afiliate/>. Sunt oameni cu demnitate, cu verticalitate și merite mari în trecut, activând și acum pentru a apropia Unirea. Am făcut toate acțiunile împreună cu Platforma civică „Acțiunea-2012”: nouă Marșuri ale Unirii și, pe 24 ianuarie (Marșul auto al PNL), de ziua Marii Uniri, pe 25 martie, în Chișinău, pe 13 și 16 mai în Chișinău, când s-au împlinit 200 de ani de ocupație ruso-sovietică, pe 28 iunie la Chișinău, pe 21 iulie la Cahul, pe 5 august la Bălți, pe 16 septembrie în Chișinău, pe 21 octombrie la București și pe 1 Decembrie am fost prezenți la Alba Iulia. Este foarte importantă unirea eforturilor celor având experiența și durerea vieții cu elanul, optimismul și speranța tinerilor în reîntregirea României. Noi, unioniștii, am redat Demnitate românilor din Basarabia, România, la Marșurile Unirii din Chișinău participând câte circa 10 mii de persoane și avem în Consiliul Unirii cetățeni de multe naționalități, inclusiv ucraineni, bulgari, ruși, polonezi, găgăuzi ș.a. Cred că, în anul care a început, vom continua manifestările, avem și altele în vizor, de care se poate lua cunoștință pe site-ul www.consiliul-unirii.ro. Recent, înainte de plecarea la Alba Iulia cu circa 100 de membri din Basarabia, coordonatori și membri activi ai Consiliului Unirii au prezentat Manifestul Unioniștilor, un studio-tratat-program de circa 100 de pagini, în care arătăm cum se poate face Unirea, care sunt căile de apropiere urgentă și de cooperare imediată dintre cele două state românești, care sunt decalajele în dezvoltare și cum poate fi restabilită cu demnitate unitatea Statului Român. După cum se cunoaște, un număr mare de basarabeni și-au redobândit cetățenia română, foarte mulți și-o așteaptă, așa că, practic, Unirea se produce – doar că nu am dori să ajungem

la sânul mamei noastre România total înărăciți și înstrăinați. Tinerii sunt optimiști, ei cred că Unirea se poate produce în următorii cinci ani, unii cred că și mai devreme, important e că va fi neapărat. Acest lucru e conștientizat de oameni politici de la București, poate, deocamdată, mai puțin la Chișinău, dar presiunea publică îi va face pe neverticali și pe lași să devină curajoși – o altă ieșire nu există.

G.T.G.: Ați mai vrea să adăugați ceva pentru cititorii noștri din toată lumea?

V.V.P.: Vreau să le mulțumesc tuturor românilor, din orice colț al lumii, care s-au înscris în Consiliul Unirii, care ne-au sprijinit cum au putut în acest an și să le solicit să ne fie alături în continuare, să îi roage și pe alții să ne adunăm grămăjoară și să apropiem Unirea. Totul depinde de noi și Dumnezeu este alături de cei care se ajută, se sprijină, se adună, se iartă și se roagă.

G.T.G.: Cum pot să vă contacteze cititorii noștri?

V.V.P.: Am mai multe adrese de e-mail, inclusiv vpavlicenco@yahoo.com, vitalia@pavlicenco.eu. Doritorii îmi pot citi postările sau îmi pot adresa mesaje pe www.pavlicenco.md, www.pavlicenco.ro, precum și pe www.consiliul/unirii.ro, consiliul.unirii@yahoo.com, la tel.+37369111682 ori +491605702646.

G.T.G.: Stimată dnă Vitalia Vangheli Pavlicenco, vă mulțumesc pentru timpul acordat și vă doresc un An Nou Fericit 2013, cu multă sănătate, fericire și prosperitate pentru dumneavoastră și pentru cei dragi.

V.V.P.: Vă mulțumesc și eu pentru interesul de a fi discutat cu mine, de a-mi fi solicitat opiniile, vă spun La Mulți Ani!

„URMĂTORUL ACT DE DEMNITATE ESTE RECUNOAȘTEREA OFICIALĂ A OCUPAȚIEI BASARABIEI ȘI LICHIDAREA CONSECINȚELOR PACTULUI MOLOTOV-RIBBENTROP”

Interviu cu dr. **VITALIA VANGHELI PAVLICENCO**

Gabriel Teodor Gherasim: Stimate doamnă Pavlicenco, ne întâlnim la amurgul anului 2013, la fel cum ne-am întâlnit la începutul acestui an – pe calea interviului. Ne-ați putea oferi un sumar a ceea ce a însemnat anul 2013 pentru Basarabia și pentru poporul român în general?

Vitalia VANGHELI PAVLICENCO

președintele Partidului
Național Liberal din
Basarabia

Vitalia Vangheli-Pavlicenco:

Pot spune cu satisfacție că, pentru mișcarea unionistă, anul 2013 a fost unul peotriva anului 2012,

când – pentru prima oară în două secole – s-au ridicat mii de oameni la manifestări pentru Unire pe ambele maluri ale Prutului, comemorând 200 de ani de ocupație ruso-sovietică. În anul 2013, au continuat acțiunile unioniste care, după doi ani de prezență curajoasă în public, au impus o abordare mai serioasă a perspectivei de refacere a unității naționale, prin unificarea celor două state românești. Astfel, se ridică, încet, tabu-ul de pe subiectul Unirii, după ce – o perioadă îndelungată – a rămas sub șapte lacăte sau a fost tratat ca o aspirație marginală, extremistă, neobișnuită, nepermisă și chiar inimaginabilă, tratată, în cel mai bun caz, ironic. Acum trezește, mai curând, reacții nervoase din partea celor ce răspund comandamentelor din Est, din partea celor ce ne țin în continuare sub ocupație.

Pe 28 iunie, Consiliul Unirii a desfășurat o manifestare de demnitate națională, la care, într-o vineri, pe o căldură insuportabilă, am comemorat trista zi din istoria României și a Basarabiei, am defilat pe Bulevardul Ștefan cel Mare și Sfânt și am sfințit Piața Marii Adunări Naționale, pângărită pe 9 mai 2013 de către clica rusească în frunte cu obraznicul Dmitri Rogozin, reprezentantul lui Putin pentru Transnistria, care a venit la Chișinău să ne spună încotro să mergem politic și strategic. Vreau să spun că doar unioniștii au protestat, în acest an, contra vizitelor misionarilor Rogozin și Kirill ai Kremlinului. Tot pe 28 iunie a fost înmormântat și poetul-martir Dumitru Matcovschi, cel care a fost în primele rânduri ale Mișcării de Renaștere Națională. Membrii Consiliului Unirii i-au adus un omagiu, inclusiv în cadrul unei slujbe oficiate de un sobor de preoți de la Mitropolia Basarabiei în fața Academiei de Științe, unde se afla corpul neînsuflețit al celui ce a avut curajul de a

lupta mereu pentru adevăr. Apoi, membrii Consiliului Unirii s-au întâlnit la Marșul de la București, pe 20 octombrie, unde au trăit clipe înălțătoare de solidaritate românească, acțiunea având menirea să îi încurajeze pe guvernanți să ia în dezbateră inițiativa legislativă pentru care Platforma civică „Acțiunea-2012” a adunat 117 mii de semnături și care cere implicarea majoră a Statului Român pentru a îmbunătăți statutul basarabeanului în dreapta Prutului. De asemenea, în 2013 Consiliul Unirii a pregătit un pliant într-un tiraj mare, în care arată avantajele Unirii față de menținerea statului falimentar Republica Moldova sau de aderare la Uniunea ruso-asiatică inexistentă, zisă vamaală.

Pentru 1 Decembrie, Ziua Națională a tuturor Românilor, Consiliul Unirii a încercat, așa cum face al treilea an, să unească toate forțele unioniste pe platforma comună proUnire și putem constata cu bucurie că am reușit, împreună cu Platforma civică „Acțiunea-2012”, cu alte forțe ce pledează pentru reîntregirea neamului, să facem o manifestare extrem de spectaculoasă, denumită „În Cerc Unim Guvernul”, făcând un lanț de oameni care s-au apucat de mâini și au încercuit Guvernul de la Chișinău printr-un lanț uman unionist. Am vrut să demonstrăm, prin aceasta, că suntem solidari românii de pe ambele maluri ale Prutului în jurul Guvernului, ca expresie a voinței basarabenilor, că ar trebui să le dorească binele acestora și să acționeze pentru reîntregirea națiunii române, pentru a deveni mai repede parte a NATO și UE. Au venit circa 2000 de oameni, numărul participanților la asemenea acțiuni crește constant și am reîntâlnit o mulțime de intelectuali români din Basarabia care au răspuns optimist și încrezător îndemnului unioniștilor.

De asemenea, Consiliul Unirii a exprimat mereu poziții față de evenimentele majore și importante din Republica Moldova, cum ar fi summit-ul de la Vilnius. Consiliul Unirii a apreciat parafarea acordurilor asociative cu UE ale Chișinăului, dar a

considerat și consideră că cea mai scurtă cale de aderare la NATO și UE pentru al doilea stat românesc este Unirea cu România și, de aceea, Consiliul Unirii a adresat o Scrisoare-deschisă Președintelui Nicolae Timofti, solicitându-i o poziție orientată extrem de energic și dinamic spre apropierea cât mai strânsă a celor două state românești, mergându-se spre omogenizarea spațiului social, cultural, spiritual, mediatic, economic, militaro-strategic, politic.

Putem constata cu satisfacție poziția evoluată a Președinților celor două state românești, Traian Băsescu și Nicolae Timofti, în privința unionismului și românismului. Astfel, Băsescu, cel care mai înainte vorbea de abordarea problemei naționale prin conceptul „o națiune – două state”, acum a spus și la Chișinău, și la București, despre Unirea pe care trebuie să ne-o dorim efectiv și care poate deveni obiectiv național al României, iar Timofti a recunoscut identitatea lingvistică românească a basarabenilor și identitatea românească a statului Republica Moldova.

Incontestabil, decizia Curții Constituționale privind restatuarea, la locul adecvat, de document fundamental pentru Constituție, a Declarației sfinte de Independență a basarabenilor, a început să reazeze lucrurile dureroase pentru noi, românii din stânga Prutului, umiliți și după proclamarea Independenței, printr-o clasă de politicieni vânduți Kremlinului.

Pentru Republica Moldova, anul 2013, fără nicio îndoială, este unul al speranței, în pofda tuturor problemelor majore legate de corupție, injustiție, sărăcie, nedreptate. Este anul parafării documentelor asociative cu UE și, acum, depinde de presiunea pe care societatea și factorii europeni vor dori și vor putea să o pună pe decidenți, să nu pățim ca Ucraina, în fața atacurilor necruțătoare și abile ale Rusiei. Noi, unioniștii, fiind adevărații eurointegrști, desigur, am fi dorit ca Puterea, care se pretinde

ca democratică, să obțină coeziunea societății și a forțelor proeuropene după modelul Declarației de la Snagov, România, din 1995, când toate forțele politice și-au sumat obiectivul euroatlantic, însă la noi nu există o asemenea tratare serioasă a imperativelor naționale, care nici nu se cunosc definitive, de aceea manifestările Puterii, până la parafare, dar, mai ales, după, rămân jalnice, regretabile și chiar lamentabile, pentru că se manifestă ca tot mai antiunioniste. Remarcăm activizarea clasei politice din România în privința Republicii Moldova, vizite importante făcute, declarații privind Unirea, chiar fiind, poate, diferite, dar este important că această aspirație devine tot mai abordată în declarațiile politicianilor.

Am mai remarca, pentru Puterea din R. Moldova, că ar fi bine să devină tolerantă față de dreptul românului la aspirația sa de reîntregire a neamului, în temeiul Constituției, în temeiul Declarației de Independență, al libertății de exprimare, pentru că și Curtea Constituțională a statuat, în ultimii trei ani, împreună cu justiția națională, dreptul de a se vorbi de Unire, de a avea în clipuri electorale acest obiectiv, de a avea în program și Statut acest scop și de a pretinde/cere lichidarea consecințelor Pactului criminal Ribbentrop-Molotov, declarat ca atare de Guvernele lumii, inclusiv de cel de la Chișinău. Partidul Național Liberal a făcut mult în reaşezarea mai multor abordări în mod corect constituțional, conform Declarației de Independență și Convenției Europene a Drepturilor Omului. Următorul adevăr și gest de demnitate este recunoașterea oficială a ocupației Basarabiei și lichidarea consecințelor Pactului Molotov-Ribbentrop. Unii guvernanți încearcă acum să tragă o linie de demarcație inadecvată și dubioasă între proeuropenism și proromânism/unionism, ceea ce este total fals. Prețișii proeuropeni pragmatici nu doresc, de fapt, integrarea în Europa, dar o spun pentru că R. Moldova primește mulți bani din Vest.

Integrarea în NATO și UE o doresc cel mai sincer unioniștii, care o spun deschis și consideră că fericirea poporului român nu rezidă în a suporta atâția demnitari și funcționari hrăpăreți și dezinteresați de soarta cetățeanului, ci în a avea o bunăstare și un viitor, lucruri pe care le poate oferi numai un stat suveran, independent, membru al NATO și UE, precum e Țara noastră România.

G.T.G.: Ce înseamnă faptul că limba română este considerată limbă de stat pentru Republica Moldova?

V.V.P.: Limba română este limbă de stat din 31 august 1989. Cu două zile înainte de adoptarea acelor hotărâri istorice, privind limba moldovenească drept limbă de stat și grația latină, am editat, împreună cu publicistul Vlad Pohila, cărțuia „Să citim, să scriem cu litere latine”, care a servit drept prim manual pentru a se trece la limba română. Îmi pare rău că mama mea, care a predat română, numită în perioada sovietică „moldovenească”, nu a apucat cu doar doi ani aceste vremuri. Numai că forțele imperiale ruse au avut mereu grijă să devieze mersul normal al lucrurilor în Basarabia și, de aceea, după proclamarea Independenței, au operat prin servilii lor comploturi și scenarii care să ne oprească din mersul de care au dat dovadă balticii.

De aceea, este extrem de important că avem acum o Curte Constituțională ce a redat demnitate românească acestui pământ și acestei societăți, prin decizia de a restatua Declarația de Independență pe soclul identității românești, fiind o revenire la Mișcarea de Eliberare și Renaștere națională, după 23 de ani... Și este foarte regretabil să vedem politicieni cu studii în România, care fac declarații aberante contra limbii române, care e limba noastră nativă și dintotdeauna. Frica și logica celor care se opun identității noastre autentice și veridice – românești – este că, după recunoașterea limbii drept românească, se va recunoaște

că suntem români toți cei peste 80 la sută din cetățeni, după care românii, dar și alogenii integrați, se vor întreba de ce nu suntem într-un stat, ca și germanii. Însă de ce te temi (și încă fără motiv), nu scapi. De aceea, oricum, spre asta se merge și trebuie să ne pregătim. Sperăm să punem capăt acestei situații fals dilematice. Dar este adevărat că trebuie să rezistăm în fața atacurilor Moscovei, pe care statuarea Declarației de Independență drept cel mai important act fondator al statului o scoate din sărite și se teme să nu ne refacem unitatea națională românească, ajungând aici, peste Prut, trupele NATO, ceea ce o va forța să își retragă armata și arsenalele prin care ne ține sub ocupație. Ca președinte al PNL din Basarabia, ca unul dintre coordonatorii Consiliului Unirii, intenționăm să identificăm formula prin care să resolicităm atitudinea Curții Constituționale față de pozițiile-cheie din Declarația de Independență, care devine parte a Constituției, în ceea ce privește statutul de ocupație al celui de-al doilea stat românesc și lichidarea consecințelor Pactului criminal Molotov-Ribbentrop, prin care au fost distruse viețile unor generații întregi, rupte prin generația bunicilor de Patria-Mamă, România.

G.T.G.: Cine au fost promotorii limbii române în Declarația de Independență, cărora le rămânem îndatorați, și cine au fost promotorii „limbii moldovenești” din Constituție, care s-au acoperit de ridicol de-a lungul decadelor, până la culminarea în infama fițuică de „dicționar moldo-român”?

V.V.P.: Limba română în Declarația de Independență a fost inclusă de deputații români, având conștiința adevărului lingvistic, ca și de scriitorii și oamenii de știință ce au promovat denumirea corectă a limbii noastre în acest act de maximă importanță, la care, din câte mai cunoaștem, au participat și diplomați de la București, deoarece după proclamarea Independenței celui de-al doilea stat românesc

relațiile Chișinău-București erau mai calde decât acum. Printre basarabeni care au contribuit la textul Declarației de Independență, din câte știm, au fost academicianul Alexandru Moșanu, scriitorii și cercetătorii Valeriu Matei, Vasile Nedelciuc, juristul Tudor Panțîru și alții, toți fiind personalități puternice, afirmate în spațiul românesc. Aurel Preda a venit la Chișinău pe 25 august 1991, la cererea prietenului său Vasile Nedelciuc, cu care colaborase în timpul Conferinței. El nu a avut mandat... în scris, însă interesele supreme ale statului i-au fost – așa cum spune – mereu în sufletul de diplomat român și era conștient că Moscova a gândit că independența va întârzia Unirea Basarabiei cu Țara. Ceea ce a și fost, de fapt. Revenind la întrebarea cine a contribuit la elaborarea Declarației de Independență, Aurel Preda ne vorbește de cinci-șase personalități politice, între care d-nii Nedelciuc și Matei, și colegul venit de la București, Valentin Stan, șef de cabinet în MAE al lui Marcel Dinu. Declarația de Independență din 27 august 1991 nu a fost opera unor străini, ci tot a unor români. Și nu contează că au fost de la Chișinăul de pe Bac sau de la Chișinăul de pe Criș. Important e că documentul reflectă interesul și instinctul național al Basarabiei – ne spune Aurel Preda într-un interviu extrem de prețios, publicat în cotidianul național „Timpul”.

Cât privește cine a introdus „limba moldovenească” în Constituție, desigur, e vorba de Clanul Lucinschi și Clanul Voronin, care, din păcate, conduc și azi Republica Moldova și e posibil să pregătească scenarii ca să conducă în continuare. Țasta e nenorocul și slăbiciunea noastră, iar lipsa unei identități clare a populației conduce și la frică – în fața guvernanților – a pretensei societăți civile și, de aceea, suntem păscuți continuu de pericolul remoldovenizării în stil stalinist, adică de deznaționalizare continuă. Agrarienii, care au votat Constituția, s-au acoperit de rușine, de aceea, e bine că această Curte

Constituțională a pus punctul pe o rușine națională. Acum va trebui să știm a ne apăra această realizare a Mișcării de Eliberare și de Renaștere Națională.

G.T.G.: De la politicienii din Găgăuzia, care s-au născut și trăiesc în Moldova, dar vorbesc numai rusește, până la ucrainenii din Bucovina de Nord și Bugeac, diverse autorități au continuat să publice cărți și să creeze matricole școlare unde limba română și „limba moldovenească” erau considerate limbi diferite, iar vorbitorii lor – drept „popoare diferite”. În ce măsură decizia Curții Supreme de la Chișinău poate obliga universalitatea limbii românești în curriculele școlare și/sau datele statistice ale densității poporului român (acum – readus sub aceeași identitate)?

V.V.P.: Pentru cine nu e certat cu legea, lucrurile sunt clare. De azi înainte, indiferent de ce e scris în Constituție, adevărul e cel pronunțat de Curtea Constituțională. Dar nu excludem deloc faptul că Rusia va face totul ca să deturneze lucrurile și iată, trebuie să cântăm și noi ca „Nemuritorii” din Buzău că „Suntem aici” și ținem piept Urgiei din Est. Eu cred că lucrurile și percepția, totuși, se schimbă. Și este important să nu revină comuniștii la Putere, pentru a menține ce avem și a continua să avansăm mai energic spre refacerea unității românești. Iar hotărârea istorică a Curții Constituționale are importanță mare și în ajunul recensământului ce va avea loc în R. Moldova în aprilie, în cadrul căruia românii vor trebui să spună corect și nestingheriți de nimeni că sunt români și că vorbesc română. Vă imaginați cum ar fi dacă cei 500 mii de români cu acte în regulă vor fi intimidați și nu vor avea libertatea nici acum să spună că sunt români și vorbesc limba română? Dar dacă va fi așa, aceasta înseamnă că actuala conducere de la Chișinău își zice proeuropeană, dar, de fapt, este ghidată și trasă de ițe de către păpușari de la Moscova și doar mimează că se vrea în civilizația

europăeană. Ea nu se vrea nicăieri. Vrea doar să fure și pentru asta e bună și complotarea, și cârdășia cu Moscova. Ceea ce nu o deosebește de comuniști. Noi, Consiliul Unirii, ne-am fixat trei priorități pentru anul 2014 – elaborarea unui Program Marshall pentru Unirea celor două state românești, formarea Guvernului Unirii și exercitarea de presiuni pentru desfășurarea, în condiții fără intimidări, a recensământului din aprilie. Este adevărat că acum la conducere sunt forțe care încă vor torpila statuarea și funcționalizarea limbii române în toate sferile, în primul rând în învățământ, dar să vedem rezultatele alegerilor parlamentare din 2014, poate oamenii, sătui de minciuni și gogoșele, vor vota pentru forța unionistă a Consiliului Unirii. Pentru că PNL din Basarabia, de exemplu, a declarat că oferă lista sa pentru cei mai demni membri ai Consiliului Unirii, să obținem un vot pentru un grup de oameni neșantajabili, curați și principiali, ce nu se vând contra ispitelor bănești. Toți alogenii neintegrați trebuie să învețe limba și să ne respecte istoria, tradițiile, să se adapteze și integreze în societate, să învețe, în primul rând, limba.

G.T.G.: Mulți copii și adulți au fost abuzați verbal și fizic în marșurile unioniste, din Chișinău, la Bălți, și în alte locații. A meritat suferința lor pentru rezultatele din acest an?

V.V.P.: Tinerii care au participat la marșurile unioniste au fost curajoși și au rezistat presiunilor rușinoase la care s-au dat forțele prorusești, având în spate Puterea pretins fals democratică, cu orientarea prorusă camuflată prin mesajul proEuropa, ca și Opoziția comunistă, vădit prorusă. Asta nu a făcut decât să îi călească și să îi întărească în convingerea că ceea ce fac ei este corect. Cât privește copiii, aceștia nu au fost la marșuri, decât că au venit cu părinții, ca la sărbătoare. La marșuri au participat zeci de mii de oameni și putem spune că am salvat obrazul ambelor Puteri – de la București și Chișinău, redând demnitate poporului român, partea din stânga Prutului continuând să fie,

de 200 de ani, sub ocupație ruso-sovietică. Este foarte bine că marșurile au fost și în alte orașe, pe care alogenii neintegrați le consideră „ale lor”, pentru că mai domină (inclusiv prin răbdarea nemeritată a băștinașilor români) în aceste localități importante din R. Moldova, urmare a populării lor speciale de către regimul comunist de factură sovietică, pentru a îi dilua pe români în compoziția populației Basarabiei. Peste tot e pământul nostru, românesc, și nimeni nu are dreptul să ne spună unde să defilăm. Noi nu împiedicăm pe nimeni să facă ce dorește, asumându-și răspunderea, și nu periclităm nicio manifestare a altcuiva. Toate piedicile și atacurile violente la care au fost supuși unioniștii au fost regizate de anumite forțe cuibărite într-o ambasadă mare și obraznică, ce a fost mereu conectată și cu forțele prorusești de la Putere, drapate în forțe, cică, proeuropene. În timp ce, de fapt, dacă legea e de partea noastră, statul trebuie să ne ofere posibilitatea și să ne apere drepturile și libertățile fundamentale, inclusiv la liberă exprimare în acțiuni publice. Efortul, bineînțeles, a meritat, astăzi perspectiva de Unire este privită cu seriozitate, mai ales știindu-se ce scopuri ascunse au actualii guvernanți, care spun una și fac alta.

G.G: În ciuda deportărilor din perioadele țariste, comuniste și „democrate” (a la Putin, în Transnistria), a deznaționalizării românești din Basarabia/Bucovina de Nord, Bugeac și a introducerii constante de coloniști rusofoni, supraviețuitorii victimelor deportărilor și ale persecuțiilor antiromânești, făcute de Rusia între Nistru și Prut, s-au ridicat la înălțimea înaintașilor, prin culminarea legiferării limbii române, ca să revină în Basarabia la ea... acasă (ca și tricolorul și leul monedei). Ce mai trebuie făcut ca Basarabia să reajungă în România?

V.V.P: Nimic din ce este alipit artificial la ceva nu rezistă în timp, precum nimic din ce e desprins artificial și cu forța nu rezistă. Ca să fim cu adevărat liberi – pentru că încă nu suntem

– trebuie să avem legea în capul mesei, să avem un autentic pluralism politic și de opinii, televiziuni libere, care sunt încă o iluzie, să nu-i persecutăm pe investitori, ca să le dea de lucru basarabenilor și să aibă televizoare, să se informeze, să avem impozite plătite, să fie alte pensii, un standard mai bun de viață. Consiliul Unirii a elaborat un Manifest în care arată cum ar trebui modernizată urgent R. Moldova, să nu ajungem o epavă când ne vom reunifica. Toate proiectele și fondurile europene, vrei-nu vrei, chiar dacă o bună parte sunt deturnate, ajută la modernizarea societății, toate urmând să conducă la statutul de cetățean liber, ce îi va mătura de la putere pe fariseii antiromâni și va vota pentru unioniști. Deocamdată, nu avem o voință clar exprimată de proUnire a autorităților de la București și Chișinău, dar când vor simți masa critică, cu toții se vor grăbi să spună că și ei au fost unioniști. Unora nu le permite trecutul lor șantajabil, altora – prietenia dubioasă, adică, de fapt, dependența de Rusia, celorlalți – pregătirea, pentru că încă nu și-au eliberat creierii de propaganda comunistă și sovietică. Dar lucrurile evoluează și noi suntem optimiști activi.

G.T.G.: Ce doriți să urați Republicii Moldova și României pentru Noul An?

V.V.P.: Să aibă conștiința și sentimentul apartinerii unui neam absolut deosebit, al românilor, care au un trecut glorios și, sper, un viitor fericit. Dar pentru aceasta trebuie să fim o națiune unită, care să reziste tuturor vicisitudinilor sortii și vitregiilor care, fără îndoială, încă ne vor paște. Unirea face Puterea!

G.T.G.: Doamnă Pavlicenco, mulțumim pentru interviu și vă dorim Dvs. și celor dragi un Crăciun Fericit și un An Nou plin de noi realizări!

V.V.P.: Și eu vă mulțumesc, vă doresc un Crăciun Fericit și la Mulți Ani!

DESPRE LIMBA ROMÂNĂ CU ANA GUȚU

Interviu cu ANA GUȚU

Gabriel Teodor Gherasim:

Stimată doamnă Guțu, vă rog, în primul rând, să le împărtășiți cititorilor noștri câteva date biografice, academice și din activitatea dumneavoastră politică, inclusiv până în prezent:

**Ana
GUȚU**

profesor universitar și
președinta Partidului
Unionist Dreapta

Ana Guțu:

Sunt profesor universitar de 30 de ani, doctor în Filologie romanică, autor a circa 300 de publicații științifice și publicistice, cunosc mai multe limbi străine, în politică am venit în 2009 pe valul mișcării anticomuniste, pentru a redobândi libertatea de exprimare și de gândire.

G.T.G.: Ce înseamnă pentru dumneavoastră limba română și de ce este o necesitate realitatea recunoașterii ei în Basarabia, și trecerea la index a etichetei de „limbă moldovenească”, atât de apărută, de la comuniștii lui Voronin, la unii membri ai alianței de la putere, de genul membrilor formației Marian Lupu?

A.G.: Limba română este cadrul existențial spiritual în care am fost educată de bunicii și părinții mei, eu fiind originară din sudul Basarabiei, dintr-o localitate de pe malul Prutului, orașelul Cahul. În copilărie am avut cărți românești în casă, am privit TVR 1, am vizitat România chiar pe timpul sovietic, deoarece aveam rude la Iași și Galați, străbunica pe linia tatălui plecată fiind în România încă din 1933, pe timpul României Mari, cu trei fiice ale sale, bunica rămânând dincoace de Prut. Bunicii mei niciodată nu au folosit glotonimul „limba moldovenească”, toate confuziile survenind de fapt mai târziu, când am venit la Chișinău la Facultatea de Limbi străine. În RM problema denumirii limbii este și, cu siguranță, va fi pe larg exploatarea de către politicieni în scopuri manipulatorii, astfel contribuind la ținerea în neștiință a unei părți bune a electoratului. Partidele de stânga insistă asupra teoriei moldovenismului, care coboară în Evul Mediu, acestea ignorând astfel în mod voit istoria, deoarece statele europene moderne s-au format către mijlocul sec. al XIX-lea.

G.T.G.: Se spune mult în istorie că forțele comuniste au „eliberat” Estul/Centrul Europei de „fasciști” (corect „naziști”), dar ce nu se spune este – după cum a fost demonstrat foarte bine de documentarul „The Soviet Story/Povestea Sovietelor” (Snore 2008, Latvia) – că, până în 1941, comuniștii și naziștii au fost prieteni la cataramă, văzându-se unii pe alții ca „revoluționari” și ajutându-se politic, militar, economic și strategic în hăcuirea și împărțirea Europei după bunul lor plac. Cazul Basarabiei/Bucovinei de Nord/Bugeac și respectiv al Nordului Transilvaniei, furate României și împărțite „frățeste” de comuniști și naziști între ei și aliații lor în 1939 (Pactul Molotov-Ribbentrop) – ceea ce a dus ulterior la intrarea României în război în 1941 pentru eliberarea acestor pământuri românești – este tipic în acest sens. Cuvântul „revoluție” înseamnă să răstorni ceva cu fundul în sus: valori, straturi sociale, țesutul etnic al popoarelor neaoșe de mii

de ani. S-au pierdut mulți membri ai familiei din cauza „purificării etnice antiromânești” din Basarabia. Pe cine au deportat și/sau ucis rușii cu precădere în Basarabia, și ce fel de coloniști au adus și promovat ca să-i înlocuiască pe acești români?

A.G.: Decizia Curții Constituționale din 5 decembrie repune în drepturi adevărul istoric despre Basarabia, și anume că aceste pământuri au fost ocupate, rupte din trupul țării românești, Basarabia fiind supusă unui proces feroce de deznaționalizare și epurare etnică. Deportările și foamea organizată, care au fost un adevărat genocid împotriva băștinașilor români, dar și a altor etnii conlocuitoare, au fost declanșate, în primul rând, pentru a-i pedepsi pe cei care se autoidentificau români, pe cei care erau gospodari în bun spirit românesc. În urma acestui genocid al sovieticilor împotriva românilor basarabeni au pierit sute de mii de oameni.

G.T.G.: Să vorbim de confuzia deliberată dintre românii din regiunea Moldovei, numiți „moldoveni” (cum sunt „texani” americanii din Texas) și ideea fantezistă că aceștia ar fi o așa-zisă „etnie moldovenească” și vorbind o „limbă moldovenească”. În librăriile din Europa și SUA nu există vreun „dicționar Moldo-”, ci numai „Româno-Englez”, „Româno-Italian” etc. Mă uluiește continuarea ineptiei despre o „etnie/limbă moldovenească” și după revenirea la grafia latină a limbii române în Basarabia. Deloc întâmplător – și frații mai mici ai rușilor, iugoslavii (slavii de la sud – acum sârbii) îi supun aceleași politici privind o falsă dihotomie pe românii din sudul/vestul Dunării (Timoc), față de românii din România, numindu-i pe primii... „vlahi.” Același lucru îl fac cu românii din Grecia și grecii, bulgarii, albanezii și croații în propriile țări, mai puțin macedonenii. Ungurii fac același lucru cu împărțirea românilor din Ungaria în români și „băieși”, care, vezi Doamne, ar vorbi... „limba băiașă”. Repet, aici nu-i nici măcar vorba de aromâni, deci tot de

români dar care au un dialect; este vorba de români ca și Dvs. și ca mine, care ne înțelegem fără fițuici cu pretenții de „dicționare” (vezi maculatura lui Vasile Stati, la care nici măcar domnul Marian Lupu nu face referință). Deci am două întrebări: cum explică (neo)comuniștii și rusofili aceași limbă românească ca fiind „două” limbi în era Internetului și a lipsei de sârmă ghimpată, și – mai important poate – ce au ei de câștigat cu aceste insulte față de evidența bunului-simț? Cum s-ar simți rușii din Basarabia, de exemplu, dacă i-am numi „poporul nărozilor”, care ar vobi „limba năroadă”, adică rusă dar scrisă în... alfabetul latinesc?

A.G.: După cum am mai menționat cu varii ocazii, inclusiv în scrierile mele științifice, confuzia identitară și lingvistică este rezultatul ocupațiilor din 1812 și 1940/1944, deoarece inițial imperiul țarist, iar mai apoi imperiul sovietic, au dus o luptă acerbă pentru eradicarea suflării românești, însă nu au reușit. Partidele de stânga, mai ales comuniștii, sunt ereditari de drept ai doctrinei leniniste, ai fostului Partid Comunist din URSS. Ei au misiunea de a promova în continuare aceste politici nihiliste. Trist este faptul că reprezentanții minorităților naționale și etnice, nu toți, dar totuși, o bună parte din ei, fac jocul comuniștilor și nici nu acceptă ideea de a respecta națiunea majoritară în tot ceea ce înseamnă istoria, civilizația, limba română, ducând o politică de negare și respingere a adevărului științific.

G.T.G.: Țin minte, pe timpul „democrației” comuniste tovarășul Voronin a impus schimbarea – printre altele – a titulaturii Liceului Româno-Francez „Gheorghe Asachi” din Chișinău în Liceul „Moldo”-Francez, și i-a pedepsit cu expulzarea pe curajoșii elevi care au opus rezistență. Este interesant și faptul că directoarea Liceului Româno-German din capitală a acceptat modificarea, argumentând, disprețuitor: „Aici spunem Liceul Moldo-German, pentru că nu suntem la Asachi”. Aceasta ridică două întrebări:

există două conștiințe contrapuse între generațiile mai tinere „proromânești” și cele adulte „filorusești,” sau există oameni de bun-simț, care se recunosc drept români, din ambele generații, după cum există și unelte de dezbinare „moldoveniste” în toate generațiile?

A.G.: Dialogul generațiilor este mai dificil în RM, deoarece există familii în care adulții mai votează ideologia comunistă, poate mai mult din nostalgie, căci erau pe atunci tineri, iar tinerețea e pentru orice om perioada vieții cea mai fericită. Adevărat e că vom avea nevoie de ceva timp ca să se producă un schimb de generații, să-și facă efectul educația, cartea, lumina. Accelerarea acestui proces poate fi obținută prin educarea populației cu ajutorul unui spațiu informațional românesc adecvat. Din păcate, acest spațiu informațional în RM nu există, suntem invadați de canale rusești, prin care este continuată opera de ținere în prizonierat nostalgic a oamenilor cu rezistență inadecvata la tot ceea ce înseamnă propagandă și minciună de la Kremlin.

G.T.G.: Încă de pe timpul Imperiului Roman, zicala „Divide et Impera” („împarte și domină!”) a fost folosită cu succes de toate imperiile în zonele ocupate. Ceea ce am văzut în Basarabia, au fost români basarabeni care „s-au dat cu rușii” și au devenit parte integrantă în persecutarea propriului popor (mancurții). Mai greu de acceptat este că oameni ale căror familii au suferit crunt sub persecuția comunistă rusească nu numai că au pășit peste cadavrele înaintașilor și au trecut de partea opresorilor, dar au și devenit porta-voce a lor. Să îl luăm pe Vladimir Bujeniță, al cărui bunic matern, Isidor Sârbu, a fost luptător anticomunist și refugiat în România după ocuparea rusească a Basarabiei. E vorba de numele conspirativ de Vladimir Voronin (Cioara), fost și prezent milionar și președinte al comuniștilor, care a numit tricolorul Moldovei (deci românesc) „steag fascist”.

Alt caz e tovarăşa Zinaida Greceanii, fosta prim-ministru pusă de comuniştii aserviţi Moscovei, ai cărei părinţi, Mărioara Ursu şi Petrea Bujor, au fost deportaţi în Siberia în anii '50. Ce instrumente şi tehnici a folosit sistemul comunist de a fost în stare să desfigureze în aşa hal indivizii, să îi transforme pe unii din victime, în asupritori?

A.G.: S-a scris deseori despre sindromul Stockholm, atunci când victima devine adoratoare a călăului său, probabil aceasta s-a întâmplat cu românii din Basarabia, frica încuibăindu-se în mintea populaţiei de aici. Secolul al XIX-lea a fost un secol al luminilor în Europa, dar pentru basarabeni acest secol a fost unul al analfabetismului, al privării de drepturi identitare şi lingvistice. Basarabia nu a venit pregătită către Ziua Marii Uniri din 1 Decembrie 1918. Era un spaţiu profund rusificat, unde abia după 1 Decembrie 1918 au fost deschise circa 3 000 de şcoli româneşti, cămine culturale, a început viaţa culturală adevărată, dar 22 de ani au fost mult prea puţini în acest sens. După 1940/1944 ocupanţii sovietici şi-au făcut bine treaba prin intermediul propagandei şi a ideologizării, a migraţiei forţate şi a schimbării componenţei etnice a populaţiei (căsătorii mixte în special, din care rezultau copii vorbitori de rusă). Aici în RM s-a înrădăcinat termenul de „mancurt”, personaj lipsit de memorie originară, un termen mai puţin cunoscut în Vest, deoarece vine dintr-un roman al unui scriitor kirghiz. Din păcate, inclusiv acum RM e plină de mancurţi, oameni lipsiţi de sentimentul identitar, chiar dacă au nume româneşti.

G.T.G.: Cealaltă parte a ecuaţiei iarăşi este de ce, în condiţiile aceluiaşi sistem de mutilare sufletească, au fost şi sunt români basarabeni, care, în ciuda aceluiaşi regim de deznaţionalizare, şi în ciuda persecutării familiei până la omucidere de către ruşi, au păstrat şi au promovat de-o viaţă cultura, limba, istoria şi civilizaţia daco-română dintre Nistru şi Prut? Ce-a creat de

fapt diferența dintre cedare și rezistență în fața persecuțiilor comuniste rusești?

Ana Guțu: Păstrarea sentimentului identitar național a fost mai ales posibilă în familiile de intelectuali, unde bunei, părinții au fost profesori, medici, familiile în care părinții au fost oameni gospodari și au fost expropriați, apoi deportați în Siberia. Universitatea din familie a contat foarte mult în acest sens.

G.T.G.: Să ajungem la minoritari. La 20 de ani de la independența Moldovei după jugul rusesc, un număr important de alogeni rusolingvi păstrează frânghiile economiei de la Chișinău. Populația minoritară rusofonă insistă ca majoritatea de 80% de etnici români să știe rusește, pentru ca ei să nu vorbească românește. Aceiași rusolingvi, odată ajunși în Vestul Europei sau în SUA (inclusiv dacă sunt sub 60 de ani) învață limba țării-gazdă în 6 luni sau știu că ajung să nu aibă ce mânca, adică din ce își câștiga existența. Mai tragic, pentru gospodarii români basarabeni deportați în Siberia, Kazahstan ș.a., alternativa era să învețe imediat rusește sau să moară. Cum explicați persistența rusofonilor din Basarabia de a refuza să învețe limba română, pe care ei o numesc „moldovenească”, și mă refer aici la copii de la 16 ani până la adulți sub 60 de ani? Sau cum explicați tupeul bașcanului din „Găgăuzia” care amenință că restituie scrisorile Chișinăului pentru că sunt în... „limba moldovenească”, și nu „în rusă”, după cum tot aceeași Găgăuzia insistă să se predea în „limba moldovenească”, refuzând sintagma Limba Română?

A.G.: Să nu uităm că rușii sunt exponenții unei mari națiuni, națiune care până a se constitui, a dus războaie, a cucerit popoare. Rusia e o țară destul de mare, ca rușii să se poată mândri cu ea, cu istoria lor, cu civilizația și cultura lor. Aceasta le-a dat legitimitatea de a se simți mari și tari oriunde s-ar afla. E filosofia existențială, în spirit imperial, care e îmbrățișată

cu plăcere și nicio rețineră de ruși. De aici vine și handicapul lingvistic, propriu exponenților națiunilor mari. Rusul se vrea stăpân oriunde ar merge. Explicația este de sorginte istorică. E greu să răstorni o astfel de filosofie existențială. În RM cele 20 de procente de minorități, 5 de ruși, 11 de ucraineni, 3 de găgăuzi, 1 de bulgari ș.a., luate la un loc, formează o minoritate rusolingvă puternică, ce renunță la limba ei maternă în favoarea limbii ruse. Toate bune și mai bune până în momentul când reprezentanții acestor minorități încep a decide soarta limbii oficiale din RM. Pentru astfel de acțiuni, menite să submineze ordinea constituțională a statului, oricine, indiferent de naționalitate sau etnie, trebuie să fie tras la răspundere, mai ales după decizia Curții Constituționale din 5 decembrie 2013.

G.T.G.: Când retorica antiromânească pierde teren, se recurge la violență: agresivitate și violență contra participanților la Marșul Unirii de la Bălți, împușcarea cetățenilor civili la punctul de trecere al „vameșilor transnistreni” ruși, violarea și omorârea tinerilor la protestele din aprilie 2010, asasinarea, prin diverse „accidente”, a artiștilor și intelectualilor unioniști români de-a lungul anilor, invadarea în școli, și/sau expulzarea profesorilor și a elevilor din școlile românești „moldovenești” din Estul Moldovei (Transnistria), arestarea sub acuzații false de „teroriști” a elevilor români din Transnistria, existența armatei rusești de ocupație din anii „90 până în prezent, în ciuda Tratatului de Retrageră semnat la Istanbul în 1999 etc. În ce măsură trebuie să inventariem și să repetăm aceste fapte publicului românesc și internațional, pentru a arăta cât de „democratică” este, de fapt, Rusia azi în Republica Moldova?

A.G.: Inventarierea o vor face istoricii, aceasta este misiunea lor, eu consider că presiunile Rusiei vor urma, inclusiv după parafarea și semnarea Acordului de Asociere cu UE, deoarece Rusia, în virtutea veleităților sale imperiale, nu dorește să piardă

teren în fostele spații sovietice. Important e să fim consecvenți, demni, să rezistăm și să ne urmăm destinul european.

G.T.G.: Să revenim la condamnarea comunismului: România a făcut-o în 2006, la fel și țările din Estul Europei. R. Moldova a interzis, în 2012, simbolurile „secera și ciocanul”, sub a căror flamură roșie au murit peste 150 000 000 de civili în toată lumea în regim comunist. Rusia, însă, mai are steaua roșie pe Kremlin și venerază hoitul lui Lenin, pe post de „Mesia al comuniștilor”. Și Comunitatea Europeană a refuzat în repetate rânduri să condamne comunismul, cel mai recent în 2010, când România, Republica Cehă, Ungaria, Bulgaria, Latvia și Lituania au cerut din nou acest lucru. Frica pentru că o să le taie rușii gazele naturale și conlucrarea partidelor de stânga din Grecia și Vestul Europei au făcut ca occidentalii să respingă inițiativa. În Londra, în 2011, a avut loc o expoziție cu chiloți de damă cu seceră și ciocan pe ei în loc de floricele și au venit propuneri din SUA să se facă băuturi de limonadă chemate „Leninada”. Fascinația pentru dictatorii comuniști a ajuns și la Casa Albă a lui Obama, unde, în 2009, pe bradul de Crăciun a apărut și un glob cu fața lui... Mao Tse Tung (65 000 000 de victime, conform Cărții Negre a Comunismului). Iar în 2010, în același an când Georgia a demolat statuia lui Stalin din Groznii, în Bedford Virginia, americanii i-au ridicat o statuie lui... Stalin, pentru „eliberarea” Franței (de menționat că singurii „estici” care au participat, de fapt, la eliberarea Occidentului, au fost armatele poloneze din exil, pe care Churchill le-a predat după război rușilor; aceștia i-au arestat pe soldați și i-au omorât pe supraviețuitorii luptelor contra germanilor din Franța și Italia). Președintele Nicolae Timofti a declarat în revista austriacă „Die Presse” că: „nu există nicio diferență între sistemul nazist și cel sovietic.” Deci cum trebuie educați acești occidentali ca să afle

memoria atâtor martiri, pe care ei o terfelesc prin bagatelizarea sau chiar glorificarea ideologiei și a acțiunilor comuniste?

A.G.: Fiind delegat la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, am contribuit la elaborarea raportului și apoi, prin amendamente votate în plen, la adoptarea în 2010 a Rezoluției 1723 cu privire la „Comemorarea victimelor Holodomorului” – ale foametei organizate din Ucraina, document în care se face referință și la foametea organizată din Transnistria în 1932-1933 și Basarabia în 1946-1947. Deja în 2006 APCE a adoptat Rezoluția 1486 cu privire la „Necesitatea condamnării internaționale a crimelor regimurilor totalitar-comuniste”. Parcă există un cadru internațional pentru a realiza demersul în cauză, eu, însă, consider că statele postcomuniste nu au fost suficient de insistente în acest sens. Recent, eu și colegii mei deputați din Partidul Liberal Reformator am adresat președintelui RM, Domnului Nicolae Timofti, o scrisoare deschisă, prin care solicităm crearea unui institut de studiere a crimelor regimului comunist. Institutul va avea drept sarcină elaborarea unui rechizitoriu, în baza mărturiilor vii, a documentelor și a dosarelor de arhivă. Rechizitoriul împotriva crimelor comunismului trebuie să fie prezentat într-o instanță judiciară din RM care să se pronunțe în sensul condamnării regimului comunist pentru crimele comise împotriva cetățenilor din Basarabia. Deja având un câștig de cauză la nivelul instanțelor naționale, putem vorbi și de concentrarea eforturilor pe dimensiunea internațională și să insistăm pentru o judecată internațională care ar condamna crimele regimurilor totalitare comuniste, așa precum o recomandă APCE în rezoluția 1486 din 2006.

G.T.G.: În ciuda rusificării și a tribalizării masive așa-zis „moldoveniste” din Moldova, totuși, Basarabia dă exemple demne de urmat întregii națiuni daco-române: Festivalul „Limba Noastră cea Română” (devenit fenomen universal în România

și comunitățile românofone), Protestele Tinerilor din Aprilie, Podul de Flori din anii „90, Marșul Unirii, cel mai mare drapel tricolor românesc din lume desfășurat la Chișinău. Unde vedeți re-deșteptarea românilor dintre Nistru și Prut în viitorul apropiat și depărtat al poporului nostru?

A.G.: Consider că re-deșteptarea românilor dintre Prut și Nistru a început încă în anii 1988-’89, e un proces continuu, deoarece schimbarea mentalităților sociale ne va lua ceva timp. E nevoie de foarte multă lumină, multă carte, multă informație. Schimbarea mentalităților este inevitabilă odată cu schimbarea generațiilor și deschiderea definitivă a frontierelor. Din 2014 cetățenii RM vor călători fără vize în UE, deci, inclusiv, în România. Sângele se va reamesteca, ad literam, prin căsătoriile tinerilor de pe ambele maluri ale Prutului, iar odată cu deschiderea frontierelor li se vor deschide larg ochii și celor care se încăpățânează să nu vadă soarele deasupra capului, ațintindu-și cu obstinație privirea doar spre bocancii ocupantului.

G.T.G.: Mult stimată doamnă Guțu, ne întâlnim la amurgul anului 2013. Puneți să ne dați un sumar a ceea ce a însemnat 2013 pentru Basarabia și pentru poporul român în general?

A.G.: În primul rând, a fost un an aniversar, s-au împlinit 95 de ani de la Marea Unire din 1918. România a jucat un rol definitoriu în realizarea unui eveniment istoric pentru Republica Moldova – parafarea Acordului de Asociere a RM la UE, Vilnius, Lituania. România a fost și este mai mult decât țară-avocat pentru Republica Moldova în sprijinirea parcursului său european. Integrarea economică și politică a Republicii Moldova în UE va însemna și reîntregirea civilizației românești. Un alt eveniment important, din punctul meu de vedere, îl constituie hotărârea Curții Constituționale a Republicii Moldova, în privința constituționalizării Declarației de Independență a RM din 1991,

document în care se utilizează glotonimul LIMBA ROMÂNĂ. Prin modesta-mi contribuție, și anume, sesizarea pe care am făcut-o la Curte la 26 martie 2013, am declanșat un răspuns juridic important – limba română s-a întors, din punct de vedere gloto-politic, în Republica Moldova.

G.T.G.: Ce înseamnă faptul că limba română este considerată ca limbă de stat pentru Republica Moldova?

A.G.: În primul rând, aceasta consfințește următoarea realitate axiomatică: suntem un popor, avem o istorie comună, avem aceeași limba – limba română, dar, deocamdată, locuim în două state românești. Cei care vor continua să nege acest fapt, din start sunt înregimentați fie în tagma celor obscuri la minte, fie în tagma propagandiștilor manipulatori, căci și de aceștia există destui în RM, din păcate.

G.T.G.: Cine au fost promotorii limbii române a Declarației de Independență, cărora le rămânem îndatorați, și cine au fost promotorii „limbii moldovenești” din Constituție, care s-au acoperit de ridicol de-a lungul decadelor, până la culminarea în infama fițuică de „Dicționar moldo-român”?

A.G.: Dintotdeauna promotorii și salvatorii limbii române în Basarabia au fost oamenii de cultură, oamenii luminați la minte, scriitorii, poeții, actorii, profesorii vizionari – adică, filosofi. Providența a făcut ca textul Declarației de Independență a RM din 1991 să fie ticluit cu mult har. Nici viciosul articol 13 din Constituție, care este rodul ocupației sovietice, nu a stăvilat adevărul științific. Nomenclatura comunistă a avut tentacule și încă le mai are până în ziua de azi. Un imperiu al răului, precum a fost cel sovietic, nu dispare niciodată fără urme. Finalmente, adevărul științific triumfă, spiritul unui popor învinge, oricât de mari ar fi stavilele ridicate în mod artificial de imperii și dictatori.

G.T.G.: De la politicieni din Găgăuzia, care s-au născut și trăiesc în Moldova, dar vorbesc numai rusește, la ucrainenii din Bucovina de Nord și Bugeac, diverse autorități au continuat să publice cărți și să creeze matricole școlare unde limba română și „limba moldovenească” erau considerate limbi diferite, iar vorbitorii lor, drept „popoare diferite”. În ce măsură decizia Curții Constituționale de la Chișinău poate obliga universalitatea limbii românești în curriculumurile școlare și/sau datele statistice ale densității poporului român (acum readus sub aceeași identitate)?

A.G.: Trebuie să spunem foarte clar, din 1991 încoace, nu au existat probleme cu denumirea corectă a limbii în curricule și manuale, documente științifice, academice, instituționale, culturale etc. Minoritarii utilizează intenționat problema denumirii limbii în scopuri politice, pentru a destabiliza situația din republică, pentru a opri mișcarea RM pe calea integrării europene. Unii dintre ei sunt cu simbrie din Est, nici nu ne miră acest lucru. Dar, atitudinile se vor schimba, cu siguranță, odată cu schimbarea calității vieții.

G.T.G.: Mulți au fost copiii și adulții care au fost abuzați verbal și fizic în marșurile unioniste, din Chișinău, la Bălți, și în alte locații. A meritat suferința lor pentru rezultatele din acest an?

A.G.: Agresiunile verbale și de orice alt gen pe motive unioniste sau lingvistice nu sunt o noutate în RM. Eu personal am crescut într-un orașel profund rusificat, și acum îmi amintesc de certurile pe motive etnice, care izbucneau între elevii moldoveni și cei ruși în timpul faimoaselor parade de 1 mai sau 7 noiembrie. Toleranța și acceptarea celuilalt este o lecție pe care trebuie s-o învețe mai ales reprezentanții minorităților din RM. Mai ales ei, deoarece noi le-am învățat limba, chiar dacă ei sunt mai puțini, însă, fenomenul invers nu s-a produs în masă, ci doar foarte

sporadic. Acum, primind mesaje electronice amenințătoare la adresa mea, pentru că pledez în favoarea limbii române, a identității noastre românești, stau și mă întreb: ce s-a schimbat de la ocupația sovietică încoace? Mai nimic. Același nerespect pentru băștinași, același dispreț. E cazul să fim noi mai demni și să ne facem respectați, prin promovarea valorilor noastre românești cu multă fermitate și mult caracter.

G.T.G.: În ciuda deportărilor din perioadele țariste, comuniste și „democrate” (a la Putin, în Transnistria) de deznaționalizare românească din Basarabia/Bucovina de Nord/Bugeac, și a introducerii constante de coloniști rusofoni, supraviețuitorii victimelor deportărilor și ale persecuțiilor antiromânești făcute de Rusia între Nistru și Prut s-au ridicat la înălțimea înaintașilor lor, prin culminarea legiferării limbii române, ca să revină Basarabia la ea... acasă (la fel ca și tricolorul și leul monedei). Ce mai trebuie de făcut pentru ca Basarabia să reajungă în România?

A.G.: E nevoie de multă curiozitate din partea românilor de pe ambele maluri ale Prutului. Frații, separați de un râu, încă nu se cunosc suficient. Să trecem Prutul cu mai multă îndârjire, să comunicăm pe toate căile posibile, să facem astfel ca românii din România să aibă cetățenia Republicii Moldova, pentru a nu le permite comuniștilor și acoliților coloanei a cincea să vină vreodată la putere, să ne dicteze cine suntem și de unde venim. Lecția istoriei este una dureroasă, dar ea este o lecție! Ar fi bine s-o învățăm și să utilizăm în mod pragmatic toate oportunitățile, de ordin economic, mai ales, ca să unim cele două maluri ale Prutului, pas cu pas, inteligent, ireversibil, odată și pentru totdeauna.

G.T.G.: Ce doriți să urați Republicii Moldova și României pentru Noul An?

A.G.: Cele două state românești să se regăsească cât de curând, un prim pas fiind ridicarea barierelor de circulație în 2014. E un pas gigantic spre reîntregirea neamului românesc. Să se poată întâlni frate cu frate, părinții cu copiii lor, să se reamestece sângele, care să o ia la fugă prin venele noastre românești, readucând la viață părțile atrofiate ale trupului României, dându-i o speranță nouă, plină de energii creatoare.

G.T.G.: Ați mai vrea să adăugați ceva pentru cititorii noștri din toată lumea?

A.G.: Le doresc tuturor Crăciun fericit, sărbători de iarnă luminoase, curaj și perseverență, sănătate și fericire personală!

G.T.G.: Cum pot să vă contactez cititorii noștri?

A.G.: La adresa electronică agutu@ulim.md

G.T.G.: Doamnă profesor Guțu, mulțumim pentru interviu și vă dorim dumneavoastră și celor dragi Crăciun fericit și An Nou fericit!

Publicat în „CLIPA”, revistă independentă de informație socio-politică și cultură, editată săptămânal în Statele Unite ale Americii

ROMÂNIA-DACIA

Interviu cu dr. NAPOLEON SĂVESCU

Gabriel Teodor Gherasim: Ce este Societatea „Dacia Reviva” și care sunt scopurile sale educative?

Napoleon Săvescu: Societatea „DACIA REVIVAL INTERNATIONAL” este astăzi cea mai cunoscută asociație de largă audiență dedicată studiului istoriei vechi a României. Din nucleul societății pe care am înființat-o la New York în anul 1999, societatea a crescut astfel încât astăzi deținem filiale active în România, Germania, Elveția, Spania, Macedonia, Australia; și iubitori ai istoriei noastre vechi din alte câteva țări ale lumii și-au exprimat recent intenția de a-și constitui propriile lor filiale. „Dacia Revival International” a fost (și este în continuare) principalul organizator al Congreselor Internaționale de Dacologie, care au loc în România. Am ridicat în România prin cheltuială proprie statui și monumente omagiale dedicate strămoșilor noștri geto-daci. Am acordat burse de studiu unor stu-

**Napoleon
SĂVESCU**
medic
româno-american

denți români, premii și distincții. Edităm revista cu distribuție internațională „DACIA MAGAZIN”, avem la New York o stație de televiziune, Dacia TV (vezi și www.dacia.tv) și deținem un foarte frecventat site internet, www.dacia.org.

Activitatea filialelor noastre o constituie studiul istoriei noastre vechi pe baza ultimelor cercetări, rezultate și ipoteze științifice, corelate pluridisciplinar. Această corelare o operează atât cercetători voluntari, cât și consacrați profesional: arheologi, istorici, sociologi, arhitecți, lingviști, bibliologi, ingineri constructori sau metalurgiști, astronomi și matematicieni, topografi și geologi, profesioniști în geodezie, chimie, analiză spectrală și magnetometrică, doctori și biologi, pe scurt: dintr-un foarte variat buchet de profesii care pot colabora productiv pentru reexaminarea fondului de informație absolut necesar validării sau infirmării unor concluzii vechi, de cele mai multe ori net depășite de actuala informație științifică. Caracterul „pluridisciplinar” al actualei cercetări justifică prezența în acest buchet a unor lucrători din profesii diferite, dar care pot contribui revelator la stabilirea adevărului istoric, specialiști nu numai ignorați, dar chiar marginalizați ostentativ de „istoricii tradiționaliști” ai ultimelor două secole din mileniul trecut, care socoteau că domeniul cunoașterii trecutului este o moșie personală care le aparține exclusiv, iar „biletul de intrare” în acest univers l-ar constitui doar diploma de absolvent al Facultății de Istorie. În această nouă eră a computerului, nu numai informația cursurilor universitare, ci și un enorm volum informativ se află, prin internet, la dispoziția oricărui intelectual interesat de acest domeniu. Și cum relatarea istoriei României, mai ales a istoriei ei vechi, a fost mutilată și răstălmăcită nu numai dintr-o ignoranță datorată unor complexe de inferioritate, dar, cel mai

adesea, prin servituți solicitate de caleidoscopul geopolitic, este astăzi o chestiune de demnitate națională prioritară scoaterea de sub obroc a acelor dovezi (și ele sunt multe, nu numai arheologice!) care demonstrează că strămoșii noștri au fost autohtoni autentici în vatra Europei, și nu niște neica-nimeni purtați într-acolo de cine știe ce vânturi și furtuni ale vremurilor. Cu alte cuvinte: că noi, strănepoți ai pelasgilor danubieni, ai marelui și respectatului neam al traco-daco-geților, locuim cu îndreptățire în propria noastră casă!

G.T.G.: Recent, Guvernul României a organizat și sărbătorit „1900 de ani de la formarea poporului român”. De ce este această sărbătoare, de fapt, o ocazie de comemorare tristă?

N.S.: În întrebare dvs. preluați o sintagmă care cu siguranță nu vă aparține, ci este expresia nefericitei formulări cu privire la evenimentul pe care guvernul român își propusese să-l... omagieze (!!!) în acest an: nu „formarea poporului român acum 1900 de ani”, căci un popor cu o asemenea întindere și vigoare nu se putea „forma” peste noapte – fie ea și cea a Evului Mediu! – doar într-o șesime din teritoriul geto-dacic, chiar și în aceasta dacii rămânând copleșitor majoritari! Ceea ce niște suspecti consilieri de moment ai acestui guvern au propus (și era cât pe ce să realizeze!) era celebrarea națională și, atenție!: internațională (!), a... invadării unei șesimi din pământul străbunilor noștri de către legionarii lui Traian. Cred că ar fi fost o premieră mondială: un popor care-și omagiază nu eroii luptători pentru libertatea pământului strămoșesc, ci... invadatorii!

Toate filialele societății noastre (și, elocvent, acțiunii noastre i s-au alăturat o serie de alte asociații ale iubitorilor adevăratei istorii a României, inclusiv din media scrisă, audiovizuală și internet) au protestat la nivelul prezidențial, guvernamental, științific și de conducere religioasă a țării; iar al 7-lea Congres

Internațional de Dacologie, care a avut loc la sfârșitul lui iunie în București, urmat de o comemorare publică la Oraștie, a fost dedicat eroice lupte pentru neatârnamare condusă de regele dacilor, Decebal. Comemorare, și nu celebrare! O „celebrare” și-ar fi dorit fie niscaiva bărbi academice care au apucat în secolul trecut să-și ridice pedestale lăudând, sub semnătură proprie, toate perioadele de succesive și temporare ocupări străine ale pământurilor acestui neam, fie megieși și interpuși interesați în străvechea teză că dacii au pierit sub călcăiul latinilor iar vlahii „s-au format” târziu, mai târziu, cam după ce strămoșii acestor megieși s-au „descălecat” în ținuturile carpato-balcano-danubiene!...

Parodia tropăirii la București, în toamnă, pe capătul Căii Victoriei, a unei trupe de figuranți invitați din Ungaria (!) îmbrăcați în platoșe române – umilitoare bazaconie organizată, incredibil, de actuala direcție a Muzeului Național de Istorie a României (!?) – n-a fost decât un palid și ridicol icnet de vanitate în numele celor care preferă să se pretindă, slugarnic, urmașii prostituatelor din coasta celor vreo șapte-opt castrumuri romane înfipte pentru un secol și jumătate în fragmentul bogat al Daciei. Romanii imperiali au jefuit un secol și jumătate Dacia de însemnate bunuri materiale; unii conaționali ai noștri, astăzi, ar vrea să continue să o jefuiască și de istorie!...

G.T.G.: Ce este limba română și în ce măsură păstrează conotații dacice în vocabular?

N.S.: Din nou, întrebarea dvs. aduce involuntar ecoul erorilor tradiționale: limba noastră nu „păstrează conotații dacice”, ea este (precum noi suntem urmașii în linie dreaptă, prin veriga vlahă, ai strămoșilor geto-daci!) strănepoata vechii limbi, limba gentilică de pe cursul mediu și inferior al Dunării, vorbită între Carpați, Balcani, Dinarici și Alpi. Se ajunge treptat la concluzia

că era o limbă comună a acestei arii, în neolitic, denumită în vremurile moderne ba „ariană”, ba „indo-germanică”, ori mai recent : „indo-europeană”, pe care mai corect ar trebui s-o numim „DANUBIANĂ” (așa cum propune profesorul Timotei Ursu, consilierul științific al societății „Dacia Revival”, al cărui punct de vedere îl prețuiesc și îl împărtășesc). Este limba pe care astăzi lingviștii – unanim pe plan internațional – o consideră idiomul ancestral al „vetrei indoeuropene”.

După numeroase studii comparative, a devenit tot mai evident că aceste așa-numite (impropriu!) limbi indo-europene nu au o origine asiatică sau nord-pontică, ci sunt derivate centrifugal dintr-o „zonă centrală” situată chiar în mijlocul Europei: o zonă de înfloritoare dezvoltare autohtonă a agriculturii și a creșterii vitelor, un centru de difuzie cu o mare densitate de locuire, care se dovedește arheologic a fi cel al cursului mediu și inferior al Văii Dunării. Pe parcursul a trei-patru milenii, odată cu roirea periodică a excesului de populație în toate direcțiile cardinale, s-au „desprins” – în etaje diferite de timp! – familii lingvistice. Acestea s-au dezvoltat apoi, prin slăbirea contactului cu vatra, prin autoproses al evoluției lingvistice, dar și asimilând elemente lexicale ale populațiilor peste care s-au așezat, devenind în timp cunoscutele grupe ale limbilor „indo-europene”: indo-iranice (în Est), greco-anatolice (în Sud), romanice (în Sud-Vest), celtice (în Vest), anglo-germanice (în Nord-Vest), balto-slave (în Nord-Est). Nu trebuie să ne mire că un idiom fundamental, situat în centrul danubian al acestui evantai lingvistic, cum este limba română (și ea: urmașă a Danubienei inițiale!) deține mai toate cuvintele lexicului de bază, ba și structuri gramaticale, cu corespondențe în absolut toate grupele amintite mai sus! Situația era atât de frapantă, încât în perioada... tineretii lingvisticii, când domina ideea unei limbi „indo-europene” importate din Asia, lingviștii români au cedat cosmopolit sugestiei lingviștilor străini (care,

de fapt, nu cunoșteau limba română!), încetățenindu-se ideea profund eronată că româna este formată dintr-un amalgam de „împrumuturi” din... latină, din limbile slave din Sud, din cele slave de Est, ba și din... germană, maghiară, turcă și greacă modernă.

Lipsa de informație, ca și „modelul” acceptării mecanice a descendenței actualilor români din... legiunile române au făcut să se ignore sistematic probabilitatea păstrării comune, din Limba Danubiană Centrală, a unui impresionant volum de cuvinte și structuri lingvistice, atât în limbile astăzi învecinate nouă, cât și în actuala limbă română! Evident, ne referim la limbile din familia indo-europeană. În structura acestora, de la caz la caz, apar și „conotații” ale unor idiomuri și mai străvechi, ale unor triburi autohtone, pre-neolitice, anterioare dezvoltării explozive a limbii Danubiene. Probabil că aceasta este explicația existenței în română și albaneză (ca și în idiomul danubian geto-dac!) a circa două sute de cuvinte „ilire”, care nu se regăsesc în celelalte limbi „indo-europene”. În cazul vorbitorilor unei alte grupe de limbă, cum sunt maghiarii ori turcii, precum și bulgarii originari (din familia limbilor fino-ugro-turcice), dincolo de câteva împrumuturi reciproce, firești unei „conviețuiri”, este o chestiune de logică elementară că, la imigrarea dovedită a acelor strămoși ai lor – fie în Pannonia, fie în profund tracia Anatolie – au preluat nu numai pășuni, ogoare, păduri, sate, orașe și supuși, ci și cuvinte găsite acolo, în special cele cu caracter „tehnic” denumind realități care nu le aparțineau. Este, de pildă, ridicol să derivăm românescul „oraș” din... maghiarul „varos” (citiți: waroș), de vreme ce vorbitorii de maghiară veche, proveniți din zona stepelor nomadismului, nu aveau acolo orașe; dar aveau, pasă-mi-te... cuvântul care să le denumească?! Spre deosebire de vlahi, care aveau orașe, dar, nu-i așa, așteptau alogenii ca să-i... învețe cum să le spună

acelor „îngrămădiri de case”?!... Ei, acest exemplu e doar o picătură din marea de probleme care își reclamă reexaminarea și recalificarea temeinică.

G.T.G.: Care a fost influența dacilor în Roma și Imperiul Roman, pe ce durată s-a extins aceasta, cum s-a manifestat acest lucru în arta română și unde se mai pot vedea opere din acea epocă?

N.S.: N-ar trebui să spuneiți „influență”, ci prezența geto-dacilor la Roma. Istoricii italieni sunt, în cvasitotalitatea lor, de acord că latinii vechi au fost un trib, se pare bine înarmat militar, dar și cu tradiții agricole certe, care a coborât din zona Dunării, mai exact din sudul Pannoniei, parcurgând cursul Dravei și Savei și „năvălind” peste o lume etruscă, etruscii fiind autohtoni – sau, oricum, anteriori – în mănoasa vale a râului Po. Emigrarea a avut loc prin zona actualului oraș Trieste. Nici măcar n-au avut de parcurs un drum prea lung: priviți harta și veți vedea că, de pe cursurile celor două râuri amintite până în zona Trieste-Goriția, au avut de mers mai puțin decât le-a trebuit oștenilor lui... Dragoș Vodă pentru a „descăleca” pe apa Moldovei!... Mai lung – de câteva secole! – a fost drumul dorienilor, pe Morava și Vardar (din actualul Banat până în Macedonia și Tessalia), ca să nu mai vorbim de exodul, mult mai vechi, al indo-iranicilor sau cel al cimerienilor și hitiților; ba chiar extensia spre Nord-Vest, mai recentă (către sfârșitul neoliticului) a proto-celților, peste izvoarele Dunării.

Prin urmare, strămoșii latinilor și ai geto-dacilor s-au aflat inițial în aceeași vatră danubiană (amintiți-vă și simbolul „natal” al Romei, celebra Lupoaică Capitolină, totem danubian bine cunoscut!). Așa se și explică acuzata apropiere (și nu „derivare”!) a lexicului și structurii gramaticale între latină și română sau între română și celelalte limbi romanice, ba chiar cele „celtice”, „anglo-germanice” și „balto-slave”. În timp (și anume atunci când

latinii Romei au început să devină o forță invadatoare și dincolo de Peninsula Italică, cu vădite tendințe imperiale), geto-dacii au intrat într-un conflict devenit treptat cvasipermanent cu „pericolul român”. Dar cei doi verișori, neamuri mai apropiate decât s-ar crede, nu s-au ignorat: au existat o serie de contacte atestate ca atare. Statuile (pe care le-am socotit, din inerție, ale unor „sclavi geți”, în fapt: ale unor luptători sau sacerdoți danubieni) sunt mărturii ale acestui contact social, la Roma și în alte colțuri ale Peninsulei; și n-au apărut acolo numai după conflictul lui Decebal cu Traian! Acest conflict a devenit acut mai ales după ocuparea Greciei, a Macedoniei și a „geticilor” Moesiei de la sudul Dunării. Dar contactul cultural și economic, dincolo de conflictele uzuale în Antichitate, a fost o certitudine, pe care o dovedește inclusiv bogatul inventar monetar român găsit în Dacia, ca și contrafacerea monedelor române pe plan local!

Probabil că mulți vor trebui să mediteze serios la imaginea – insuflată lor artificial – a „primitivei Dacii”, dacă le vom reaminti că cel mai puternic împărat roman, Augustus, a fost la un pas de a se încuscri cu regele dac Cotiso! Trebuie foarte serios examinată ipoteza că așa-numita „Sarmisegetusa Romană” a fost adevărata capitală a geto-dacilor iar construcțiile „romane” de acolo au fost ridicate – inclusiv cu meșteri romani și după planuri „mediteraneene”, cum sugerează Dio Cassius! – mult anterior apariției legiunilor lui Traian în Țara Hațegului (probabil că numai într-o astfel de capitală urbană și confortabilă se pregătea împăratul Augustus să-și dea de soție fiica, regentului dac!).

Trebuie apoi temeinic examinată ipoteza – bazată pe referințele lui Iordanes, Isidor din Sevilla și ale unui impresionant număr de învățați medievali – că „goții” erau, de fapt, de neam getic; ea ar putea să ne conducă la constatarea că dacii, încrengătură a

aceluiași neam get, situată cel mai aproape de Imperiul Roman, au avut un important cuvânt de spus nu numai prin implicarea militară a lui Burebista în conflictul politic intern al imperiului, sub Caesar, apoi în formarea unor „cohorte” în... armata romană, în furnizarea de împărați și generali romani de origine danubiană între secolele II- V, dar până și în prăbușirea Romei, datorată... goșilor! Subiectul însă e prea vast ca să-l putem comprima într-un astfel de răspuns rezumativ.

G.T.G.: A existat un scris „dacic”? Se poate încă vedea acesta în ziua de azi?

G.T.G.: Există vreo continuitate între tăblițele de la Tărtăria (7.000-7.500 I.C.) și scrisul dacic preromanic?

G.T.G.: Sunt plăcuțele „dabogete” contrafăcute, sau autentice? De ce?

N.S.: „Scrisul dacic” este unul din aspectele cele mai sensibile ale cercetării contemporane. Pe de o parte deținem dovada „Tablițelor de la Tărtăria”, care s-au dovedit anterioare cu două milenii apariției scrisului în Summer; pe de altă parte, au ieșit la iveală, recent – grație hărniciei „neprofesionistului”, dar îndrăgostitului de istorie inginer Dan Romalo – uimitoarele copii (în plumb) ale „tăblițelor de la Sinaia”. Acestea au fost nu numai tănuite, dar și jecmănite barbar vreme de un secol, în beciurile Institutului bucureștean de... Arheologie (!). Să nu uităm inscripția de trei cuvinte de pe colanul de aur de la Pietroasa – interpretată eronat drept gotică, sau aceea așa-zis illirică din „Necropoli di Komani”: ANA OHOHICER, interpretată în mod comic drept un rebus de limbă greacă (vezi „Dacii vorbesc” – Iordache Moldoveanu, p. 15)

Să mai amintim inscripția pelasgă, de 14 propoziții, de la Camina din Lemnos, care așteaptă, în Muzeul din Atena, de mulți ani de zile să fie interpretată corect; literele ei nu pot fi grecești,

fiindcă neamul ce va rămâne cu acest nume, „grex, gregis”, nici nu apăruse încă în Europa, când a fost scrisă această inscripție în alfabetul geto-pelasgo-trac. Ce putem spune despre inscripția geto-dacă de la Kiolmen, găsită pe o piatră în anul 1965 și care stă pripășită la Preslav, din cauza citirii ei eronate de către bulgarii Beșevlev și Georgiev!

Inelul de la Ezer, de pe valea Hebrului, având trei propoziții deosebit de interesante în conținut, scrise în limba daco-getă, nu înțeleg de ce filologii români nu îl iau în considerație. Pe când pe inelul de aur de la Celei, Sucidava – Oltenia se scriau rugăciuni în proto-latină priscă (latina arhaică), „Populi romani” era PĂSTOR și practica o agricultură rudimentară în Latium. Toate cele menționate mai sus sunt gata să spună foarte multe despre limba pelago-geto-dacă, limbă careia i se refuză dreptul de a fi avut un alfabet, deși primele alfabete au fost create și promovate de către pelasgo-geto-daci (vezi lordache Moldovan). Oare chiar trebuie să-l așteptăm pe italianul Marco Merlini să ne spună că scrisul a apărut prima oară în lume la noi? Îmi amintesc când am prezentat, la al 39-lea Congres Internațional de la Kalamazoo, Western Michigan University, SUA, 6-9 mai 2004: „When no one read, who started to write?”, lumea în sală a aplaudat. Când însă le-am vorbit românilor, la București, despre acelaș subiect: „Când nimeni în lume nu citea, la Tărtăria se scria”, științificii de acolo s-au grăbit să mă taxeze drept protoconist!

Să așezăm între aceste extreme tradiția documentară a existenței unui celebru Kogaion hiperboreic (care s-a dovedit astăzi a fi marele centru al sanctualelor de la Grădiștea, din Munții Orăștiei, un veritabil uncat mondial recunoscut ca atare de UNESCO!) și apelarea expresă, de către lordanes, a existenței unor misterioase „înscrișuri de legi ale geților” intitulate Legile Belagine. Chiar dacă tradiția culturală a Europei antice Centrale

și de Nord, „transmontană” (spre deosebire de tradiția perimediteraneeană!) cultivă „secretul comunicării sacerdotale” și metodele de învățare memotehnică prin memorizarea unor imnuri – ca în practica culturală druidică -, tot mai multe dovezi se acumulează astăzi pentru identificarea unor forme de scris străvechi, paralele sau anterioare celor tradițional recunoscute: etrusc, sumero-accadian, egiptean, fenician, linear A și B, etc...

Forme de scris similare, ca metode de comunicare sau „înregistrare”, au apărut spontan și relativ concomitent, ori sunt într-o relație care așteaptă încă să fie relevată. Așa, de pildă, există o vizibilă asemănare între „alfabetul Ogham” din Irlanda secolelor VI-VII e.n., „inciziile pe bățele ciobănești” în Carpați, o parte a semnelor de pe tăblițele de la Tărtăria și extrem de interesantul – și puțin studiatul! – alfabet clasificat astăzi drept al... „runelor maghiare”, în fapt transilvan, utilizat până târziu în Evul Mediu în ținuturile secuiești, zonă care a fost în Antichitate vatra agatarșilor!

Întrebarea dvs. asupra „plăcuțelor daco-gete” își găsește un prim răspuns chiar pe situl www.dacia.org, articole/Rom: „Se fură ca în codru la Institutul de Arheologie?”. Vă pot spune că în anul 1875, cu ocazia construirii castelului Peleş din Poina Văcăria, Sinaia, s-a descoperit un tezaur de aur compus din mai multe tablete de aur scrise în relief și alte obiecte de aur. Din ignoranță sau din.... tezaurul a fost cedat de guvernul procarlist Lascăr Catargiu, lui Carol I. Acesta, în mare taină, decide să le topească și cu banii obținuți pe aur să-și continue ridicarea castelului. S-au efectuat însă niște copii în plumb la o fabrică de cuie din Sinaia. Am înțeles că unele copii au ajuns la prof. Niculescu-Ploșșor. În 1978 a fost trimis la Muzeul Mănăstirii din Sinaia cercetătorul științific M.Dogaru de la Institutul de Studii Istorice și Politice, care se pare că a luat de acolo două tăblițe

conținând această scriere dacică. Ce a făcut el cu ele nu am aflat. În salutara lucrare a lui Dan Romalo, „Cronică apocrifă pe plăci de plumb”, premiată de Societatea „Dacia Revival”, vedem fotografiate, și publicate, împreună cu o încercare de descifrare aceste uimitoare „plăcuțe de plumb”, tănuite atât de suspect în beciurile Institutului de Arheologie din București și taxate (de incapacitatea sau de frustrarea unor cercetători care își văd amenințate mai vechile lor teorii!) drept... falsuri. Cele 79 de extraordinare „falsuri” sunt, în realitate, copiile în plumb, foarte îngrijit realizate, după niște originale care – ne asigură inginerul Romalo – nu puteau fi decât din aur, cu o tehnologie pe cât de originală, pe atât de dificilă, reclamând un înalt nivel de pricepere meșteșugărească. (Am reprodus fotografiile acestora, cu acordul autorului cărții, pe site-ul www.dacia.org, unde le pot consulta toți utilizatorii de computer).

Faptul că originalele – de aur?! – au dispărut, probabil topite, este regretabil; dar există copiile elocvente ale acestor înscrisuri în care, rețineți: numele lui Burebista este pomenit vizibil de 37 de ori, al dacilor de 22 de ori, al lui Decebal de 21 de ori, al Sarmisegetusei de 31 de ori, al lui Zalmoxis de 8 ori. Aș dori să menționez și lucrarea lui Iordache Moldoveanu, „Dacii vorbesc” (anul 2000, editura Semne), unde, la pagina 136-137, sunt redată două din aceste tăblițe împreună cu o descifrare a lor.

Nu vi se pare doar și numai acesta un argument zdrobitor pentru care aceste tăblițe, redactate în trei alfabet diferite, ar fi trebuit să devină un obiectiv de cercetare primordial, nu numai pentru diferiți cutezători individuali, ci pentru un puternic colectiv pluridisciplinar, organizat și finanțat de însăși Academia Română?! Ei bine, după ce doi „academici” – asupra cărora planează bănuiala că au fost părtași la condamnabila tănuire în beciuri a acestei comori! – au declarat bâlbâit, într-o emisiune tv., cum că ei le consideră (fără niciun temei!) falsuri, iată că au trecut trei

ani de la publicarea fotografiilor referențiale de către Dan Romalo fără ca forumul științific, finanțat din bugetul național, să fi imaginat un astfel de colectiv de cercetare colectivă și exhaustivă; iar Muzeul Național de Istorie a României își cheltuiește fondurile în transportul, cazarea și hrănirea unor „invitați din... Europa” costumați în armuri legionare române și chemați să mășăluiască în inima capitalei românilor pentru a le „reaminti” că – în lipsă de documente elocvente! – ei nu sunt nimic altceva decât, cel mult, copiii din flori ai centurionilor abătuți cândva pe aceste meleaguri!...

Referitor la conexia Daciei cu textele vedice, cu posibilă conexie între lumea tracilor și Asia, precum și cu „Auricept mă N-Eces”, opera în limba gaelică a învățatului irlandez Longarad, din secolul al VII-lea al erei noastre și redactată într-o variantă a alfabetului Ogham, pentru a nu lungi excesiv acest interviu vă propun să le socotim subiecte ale unor discuții ulterioare. Cu atât mai mult cu cât zilnic apar noi descoperiri, dovezi materiale sau ipoteze plauzibile, justificate științific. Când, pe baza unui fond de informații disponibile atunci, am scris – în urmă cu un deceniu și jumătate – cartea „Noi nu suntem urmașii Romei!”, am totalizat, argumentând, o concluzie inițiată de Nicolae Densușianu, de Nicolae Miulescu, parțial de Hasdeu, ba chiar intuită corect de Petru Maior și de o serie de alți cercetători. În acest deceniu și jumătate care s-a scurs de atunci, principiul enunțat în însuși titlul volumului nu s-a modificat; dar o serie de date de referință s-au completat, s-au modificat, ori s-au impus preponderent. Ne aflăm în fața unui ogor științific abia deșțelenit care, cum spuneam, devine teritoriul unor complexe colective de cercetare inter- și pluridisciplinare, nu numai al unor intuiții individuale. Pas cu pas, răspunsurile apar etalate pe internet și sunt identificabile prin porțile Google, Wikipedia sau pe cele peste 1000 de site-uri cu profil de istorie. Între acestea se

afă și site-ul societății „Dacia Revival International”: www.dacia.org, deschis atât pentru informare, cât și pentru comentariile celor care îl frecventează. Nu posed „răspunsuri” suplimentare, iar preocupările mele de bază (de doctor, de director de policlinică, de președinte al Societății Medicilor Români de la New York și, nu în ultimul rând, de președinte activ al „Daciei Revival”) nu îmi îngăduie, ca timp material, să port îndelungi discuții individuale, chiar dacă apreciez în mod deosebit interesul pentru istorie al unor semeni ai mei. Le recomand frecventarea site-ului și abonarea la revista noastră, „DACIA MAGAZIN”. Să nu uităm, apoi, că anul 2007 va fi și cel al celui de al VIII-lea Congres Internațional de Dacologie, dedicat apelativ de astă dată anticei regine a masașeților nord-pontici, Tomyris; ca de obicei însă, congresul va fi prilejul anual de etalare a celor mai noi ipoteze și dovezi dedicate efortului de descifrare a mult prea multelor „taine” ale trecutului nostru!... (congresul va avea loc la București, în perioada 20-21 iulie 2007 n.red.)

Dr. Napoleon Săvescu

PUBLIKAȚII:

- 1999 – „Noi nu suntem urmașii Romei” (1999, Editura Intact, București, România), www.dacia.org
- 1999 – „În căutarea istoriei pierdute”, www.dacia.org
- 1999 – „Vizită în Guatemala”, www.dacia.org
- 2000 – „Originea rasei umane” (Primul Congres Internațional de Dacologie: Sarmisegetusa; „Dacia magazin”, februarie 2003, p.10)
- „The Carpatho-Danubian Space”, www.dacia.org
- 2001 – „The Romanian”, www.dacia.org
- 2001 – „Burebista și epoca” (al II-lea Congres Internațional de Dacologie, 15-16 august 2001, București)
- 2001 – „Călătorie în Dacia – Țara Zeilor”, www.dacia.org
- 2002 – „Onoare memoriei lui Nicolae Densușianu” (al III-lea Congres Internațional de Dacologie, 21-24 iunie 2002, București)

- 2002 – „A new approach to the Origin of the Romanian people” (37 th. International Congress on Medieval Studies, 2-5 May 2002, Western Michigan University Kalamazoo, USA), www.dacia.org
- 2003 – „Zeii albi din Tiahuanaco”, www.dacia.org
- 2003 – „Scrisoare deschisă adresată tinerilor români” („Dacia magazin”, ianuarie 2003, p.4), www.dacia.org
- 2003 – „Ei, Vlahii, au fost Daci, și Dacii suntem noi” („Dacia magazin”, martie 2003, p.9)
- 2003 – „Apariția scrisului în lume și Tartaria” (al IV-lea Congres Internațional de Dacologie, 19-20 iunie 2003, București)
- 2003 – „Căciula Dacică” (al IV-lea Congres Internațional de Dacologie, 19-20 iunie 2003, București)
- 2003 – „Prima diaspora Carpato-Dunăreană” („Dacia magazin”, decembrie 2003, p.19)
- 2004 – „A mai plecat un Dac... acasă la Zalmoxis” („Dacia magazin”, februarie 2004, p.1)
- 2004 – „Cronică Dacică pe plăci de plumb” („Dacia magazin”, mai 2004, p.1)
- 2004 – „Civilizația Dunăreană, rădăcini” (al V-lea Congres Internațional de Dacologie, 25-26 iunie 2004, București)
- 2004 – „N.Densușianu și M.Eminescu” (Cenaclul literar „M.Eminescu”, New York, 15 aprilie 2004)
- 2004 – „When no one read, who started to write?” (39 th. International Congress on Medieval Studies, 6-9 May 2004, Western Michigan University Kalamazoo, USA)
- 2004 – „Ștefan cel Mare – erou al neamului Daco-Român” („Dacia magazin”, septembrie 2004, p.20)
- 2005 – „M.Eminescu și N.Densușianu, momente de referință ale dacismului și patriotismului românesc” („Dacia magazin”, februarie 2005, p.12)
- 2005 – „The mystery of Sarmisegetusa as reflected in the Middle Ages” (40 th. International Congress on Medieval Studies, 5-8 May 2005, Western Michigan University Kalamazoo, USA)
- 2005 – „De șase ani Dacia Revival...” („Dacia magazin”, mai-iunie 2005, p.3)

- 2005 – „Noi, Dacii. Începuturi” (al VI-lea Congres Internațional de Dacologie, 30 iunie-01 iulie 2005, București)
- 2005 – „86 de ani de la salvarea Ungariei de comunism de către trupele române” („Dacia magazin”, august 2005, p.18)
- 2005 – „Cucerirea Americii de către Carpato-Danubieni” („Dacia magazin”, noiembrie 2005, p.26)
- 2005 – „CRĂCIUN, vechi cuvânt dacic” („Dacia magazin”, decembrie 2005, p.19)
- 2005 – „Anul 2006, anul Decebal. Scrisoare deschisă” („Dacia magazin”, decembrie 2005, p.1)
- 2006 – „Dreptul la replica” („Dacia magazin”, aprilie 2006, p.2)
- 2006 – „Războaie uitate” (al VII-lea Congres Internațional de Dacologie, 28-29 iunie 2006, București)

ACȚIUNI CIVICE

Am ridicat trei monumente pe teritoriul țării:

2001 – statuia regelui „Burebista” (Orăștie, jud. Hunedoara)

2002 – Monumentul „Nicolae Densușianu” (Densuș, Țara Hațegului, jud. Hunedoara)

2003 – Monumentul „Primul mesaj scris din istoria omenirii” (Tărtăria, jud. Alba)

Preluat din Revista „Noi, NU!”

„COMUNISMUL A PUS CAPAC LA TOATE LIBERTĂȚILE DE EXPRIMARE LIBERĂ”

Interviu cu jurnalistul **GEORGE ROȘIANU**

Despre articolele domnului George Roșianu aflăm din citirea „Micro-Magazinului” („Meridianul Românesc” de azi), încă din 1987. Le-am urmărit cu multă atenție și interes de-a lungul decadelor, inclusiv până la cele prezente.

Așa că atunci când am aflat că dumnealui a împlinit frumoasa vârstă de 85 de ani în acest an, i-am solicitat un interviu, pe care a acceptat să mi-l acorde. Un virtual evantai al societății românești, care acoperă viața României prebelice, postbelice, comuniste și actuale, a unui Vest ahtiat după comunismul pretins democratic al Rusiei și în același timp și un compendium al românilor din New York-ul multor decade, acest interviu este unul din condicele comunității noastre peste timp.

Gabriel Teodor Gherasim: Stimate domnule Roșianu, relați-ne cum a început profesiunea dumneavoastră de jurnalist și cum a decurs după aceea în România?

George Roșianu: Pasiunea mea pentru scris a început încă din liceu, cu primele colaborări literare pe care le-am făcut la revista liceului meu, „Spiru Haret”, din București.

La 17 ani am intrat în redacția prestigioasei publicații „Universul”, unde regretatul gazetar polisportiv, Eugen Jeni Dumitrescu, mi-a servit ca prim mentor.

Am început să fac reportaje despre meciurile de fotbal din Divizia C, care se disputau exclusiv pe terenurile periferice ale capitalei. Îmi voluntariam timpul, dar primeam contravaloarea deplasărilor și câte ceva în plus lunar. Legitimația de ziarist îmi permitea însă să intru într-o lume a sportivilor, de care prietenii de vârsta mea auzeau numai anecdotic.

În plus, la redacția „Universului”, am intrat în contact cu foarte buni jurnaliști și oameni cu extensivă experiență a vieții, care aveau să-mi inspire stilul și modul de-a gândi și scrie de-a lungul anilor. Aș vrea să enumăr aici pe câțiva precum: Nicu Sucitu (talentat condeier), Petrică Steinbach (fost fotbalist internațional și antrenor); Petre Gâțu (cronicar sportiv); Emil lencec (campion de ciclism și talentat actor de teatru și film); N. Papacostea (renumit reporter al „turfului” bucureștean); Ion Șeinescu (bun prieten); I. Drag (talentat caricaturist) ș.a.

În fața câte unei sticle de bere și a câte două chifle („masa de seară” a reporterilor) ne informam, discutam și scriam articolele care apăreau ulterior.

G.T.G.: Cum s-a transformat fotbalul românesc din perioada interbelică până în perioada postcomunistă?

G.R.: Deși n-am fost în țară de mulți ani de zile, am urmărit transformările fotbalului românesc de-a lungul decadelor cu mare interes.

În perioada interbelică, România nu avea încă un fotbal profesionist, care să dea meciurile captivante de mai târziu. Echipele fotbaliste din trecut, precum Ripensia, Juventusul, Unirea Tricolor ș.a. de pe tot cuprinsul țării, aveau foarte buni jucători, dar cu foarte modeste echipamente și condiții de antrenament. Fotbalul se făcea pe bază de pasiune pură. Câte o primă ocazională sau câte-o masă plătită de către microbiștii echipei după vreun meci constituiau „plata” fotbaliștilor de atunci. Numai după al Doilea Război Mondial a primit fotbalul românesc o infrastructură mai bună, până la cea de multimilioane de dolari de acum.

Și totuși, fotbalul de-atunci era cu MULT mai elevat decât cel de acum. Pentru că în prezent, fotbalul echivalează și cu multe brutalități (atât pe terenul de joc, cât și în galerii), pe când în trecut, fotbaliștii se concentrau la dexteritatea și ritmul jocului.

G.T.G.: Să reluăm depănările amintirilor gazetărești.

G.R.: Într-o bună zi, Jeni Dumitrescu îmi propune să preiau secția lui de reportaj de box, dar nu înaintea unei perioade de acerbă ucenicie sub ochii lui vigilenți. După ce am trecut cu brio aceasta, Jeni m-a lăsat responsabil pe rubrica boxului și s-a dus să scrie despre concursurile automobilistice, de motociclism, de aviație, ș.a.

Am scris cu mare pasiune despre evenimentele pugilistice din țară, cu culminarea interviului luat în 1939 campionului european polonez, la categoria ușoară, Alexander Polus. Acesta se afla în țara noastră ca urmare a refugiului polonez din acel an.

G.T.G.: Folosim aceeași solicitare de-a ne da o privire retrospectivă a boxului românesc, peste timp.

G.R.: Pot să vă spun că astăzi, locuind în SUA și urmărind meciurile de box din toată lumea și din toate categoriile, boxerii români (inclusiv cei clasificați drept „amatori” de odată) ar fi putut aduce multe victorii României, inclusiv cu oponentii internaționali contemporani.

De exemplu, mulți boxeri de „școală veche” erau de calibru internațional foarte bun. Un Ilie Petrescu sau Moți Spacov ar fi adus victorii acasă. Un Toma Aurel a și dovedit că are merit de excepție, trecând frontiera după război și făcând o carieră strălucită atât la Paris, cât și în SUA, pe profesia sa.

G.T.G.: Să continuăm rememorarea memoriilor gazetărești.

G.R.: În 1941, România a intrat în război de partea Germaniei naziste. Jeni Dumitrescu, care era ofițer cu gradul de căpitan de artilerie, a fost mobilizat. Mi-am continuat atât rubrica de sport, cât și celelalte responsabilități apărute din cauza restricțiilor războiului. La sfârșitul războiului, Jeni s-a întors, dar „Universul” a fost suspendat definitiv. Toată redacția s-a împrăștiat pe la alte redacții, după cum le-a fost norocul.

În ceea ce mă privește, am lucrat cu un coleg pe durata scurtei vieți a publicației „Viața”, după care m-am mutat la „Tribuna Poporului”. De aici am plecat repede, din motive personale. Am mai lucrat la o publicație cu existență efemeră, „Victoria”, după care am început să lucrez la o agenție de publicitate intitulată „Succes”. Aceasta se ocupa cu reclamele la ziare ale tuturor spectacolelor de teatru și cinema din București. Prin intermediul acestei agenții am întâlnit actori faimoși, dintre care l-aș menționa pe marele Constantin Tănase, cu care am lucrat des la reclamele pentru Teatrul Cărbuș. Dar la „Succes” m-am

plictisit, căutând de fapt muncă jurnalistică, în loc de muncă promoțională.

G.T.G.: După „Succes”, deci, pe unde v-au dus pașii reporterului?

G.R.: Am ajuns să lucrez la „Adevărul”, unde am întâlnit iarăși o echipă formidabilă de ziariști: N. Soreanu (comentator politic); Emil Socor (avocat și scriitor); Demostene Botez (poet, avocat și ziarist); Brunea-Fox; Samson (tobă de carte) ș.a. Dar, cu venirea comuniștilor la putere, și „Adevărul” a fost suspendat sine die.

Refuzând să devin membru de Partid, mi s-au refuzat și serviciile în gazetăria Partidului, care a însemnat să spun adio meseriei mele, cât mai trăiam în țară. Mi-am pus în gând că o să plec înspre libetate și 10 ani am tot visat la asta.

G.T.G.: Cum a observat jurnalistul din dumneavoastră impactul asupra presei venind de la dictaturile interbelice, belice și postbelice (comuniste) din România?

G.R.: Perioada premergătoare celui de-al Doilea Război Mondial a întâmpinat o mare surpriză, pentru că au început să se perinde prin România guverne extremiste. Acestea au băgat România într-un război, care i-a adus țării prejudicii enorme.

Axa Berlin-Roma-Tokyo a însemnat în primul rând enorme pierderi omenești de români. În plus, multe valori frumoase din societatea noastră s-au pierdut din conștiința neamului nostru până în ziua de azi.

Dictatura carlistă a dat tonul, inclusiv la nivel de cenzură a presei, pentru toate dictaturile de mai apoi. După o serie de abuzuri interne și externe, inclusiv cedarea fără de ezitare a Nordului Transilvaniei, a Basarabiei/Bucovinei și a Cadrilaterului, Carol al II-lea a plecat dizgrațiat, dar într-un exil de lux, pentru restul vieții.

Pentru o scurtă perioadă au fost la putere și legionarii lui Horia Sima, care au adus și mai multe ponoase țării, atât ca acte de violență în România, cât și ca influență negativă pe plan internațional.

Dictatura lui Antonescu a continuat seria de abuzuri contra poporului român și care s-a terminat cu venirea în țară a rușilor, din cauza schimbării de macaz de la 23 August 1944 a regelui Mihai.

În toate aceste perioade, presa din România a fost mereu manipulată, cenzurată sau pedepsită, într-o formă sau alta, de către dictaturile de la putere. Când era vorba de articole critice, dezvăluiri ale corupției guvernanților sau materiale investigative incomode celor de la putere, repercusiunile veneau prompt și fără ezitări. Dar cel mai fioros s-au comportat comuniștii.

G.T.G.: Ce a însemnat pentru dumneavoastră ca jurnalist să încercați să faceți gazetărie în comunism, fără să aveți carnetul roșu?

G.R.: Comunismul a pus capac la toate libertățile de exprimare liberă. Pentru mine a fost o foarte mare lovitură să trăiesc sub comuniștii propulsați la putere de pe tancurile rusești de ocupație.

Aceștia aveau un anumit sistem și infrastructură pentru a strânge șurubul presei libere în timp record și definitiv.

Au „suspendat” indefinit publicații de mare valoare precum „Universul”, „Dimineața”, „Adevărul” ș.a.

Când mă duceam la interviuri pentru vreun post de gazetar și mărturiseam lipsa carnetului de partid, mi se spunea invariabil: „Atunci nu mai poți lucra în presă în aceste timpuri noi”.

Mulțumită unui sponsor, după 10 ani de așteptări, am reușit să plec în Vest, în sfârșit.

G.T.G.: Să mai stăm în cadrul acestui interviu încă în România anilor trecuți: cum apreciați, de exemplu, că activitățile artistice ale marelui Constantin Tănase l-ar fi băgat în vizorul comuniștilor, care eventual l-au și omorât?

G.R.: Constantin Tănase a fost un mare OM, pe lângă activitatea sa actoricească. Un om de suflet, a adus pe scena teatrului său atât subiecte, cât și actori de mare valoare. Tănase a adus pe scenă și actori minoritari, cum ar fi Gheorghe Bruner. Pe scena teatrului lui Tănase au mai jucat Stroe și Vasilache, Elena Burman, Lilly Șerban, Nae Român, Puiu Mironescu ș.a.

Pe Colea Răutu, cel puțin, actor de origine română din Basarabia, l-a scos efectiv din „trenul morții”, tren care răpea basarabeni din România și-i trimitea să moară direct în Siberia, pentru crima de-a se fi refugiat în statul „fascist” român.

Profitând de cunoștințele sale sociale cu ofițeri americani din Comisia Mixtă Americană-Rusă, care supravegheau aceste transporturi ale trenurilor morții, Tănase a produs de la americani, în ultimul moment, certificatul de eliberare pentru Răutu și s-a dus cu un ofițer american și cu unul rus pentru a-l scoate pe Răutu din vagon cu puține minute înaintea plecării de pe peron a trenului. Din câte știu, Colea Răutu trăiește și în prezent, are frumoasa vârstă de 94 de ani și a jucat în nenumărate filme de epocă în România. De asemenea, Răutu este faimos pentru șlagărul „Coșarul”, pe care multe generații l-au văzut interpretându-l la Televiziunea Română.

Despre Tănase și persiflarea regimurilor la putere se poate spune că erau una și aceeași identitate. Deci când comuniștii s-au proțăpiti la putere, pentru Tănase, ei deveniseră noua țintă de ironizat. Ca cineva care a avut șansa să petreacă multe ore cu el (fie și ca să discutăm exclusiv materialele promoționale pentru

spectacolele teatrului), am reușit să-l cunosc și pe Constantin Tănase OMUL, care a însemnat mult.

Lui Constantin Tănase i se trage moartea de la un catren folosit pe scenă și care nu a convenit rușilor care ocupau România.

Rușii au tâlhărit și violat – și la propriu, și la figurat – pe mulți cetățeni români și supraviețuitorii au rămas traumatizați pe mult timp după aceea.

Multe persoane au murit din cauza bestialității atacurilor acestora. Rușii aveau fixație cu furatul ceasurilor de mână și prefațau orice atac cu urlatul de: „Davai ceas!” („Dă ceasul!”).

Catrenul lui Tănase se referea la aceste atacuri mârșave ale rușilor contra românilor și suna cam așa:

Rău era cu „der, die, das”,
Da-i mai rău cu „davai ceas”.
De la Nistru pân” la Don
Davai ceas, davai palton,
Davai ceas, davai moșie,
Harașo, tovărășie.”

După mai multe reprezentații a fost arestat, amenințat cu moartea, și i s-a ordonat să nu mai joace piesa. Dar Tănase la următorul spectacol a apărut pe scenă într-un pardesiu imens, cu mâinile abundând de ceasuri de mână. Spectatorii l-au aplaudat frenetic la apariție, deși actorul nu a scos niciun cuvânt. Apoi și-a deschis pardesiul, scoțând la iveală un imens ceas cu pendulă. Arătând către acesta, a spus doar: „El tic, eu tac, el tic, eu tac”. Două zile mai târziu, marele actor era mort. Era anul 1945.

G.T.G.: Deci ați ajuns în Franța. Ce impresii v-au dat parizienii, mai ales din perspectiva sprijinului lor pentru... comuniști?

G.R.: După ce ieșisem abia după ani de zile de încercări din Cortina de Fier, și mă zbătusem o decadă cu mari greutăți morale și materiale ca să ajung în Vest, nu mică mi-a fost mirarea să văd în „orașul lumină”, orașul pe care visasem să-l văd de mic copil, un palat luxos pe frontispiciul căruia fâlfâia un steag mare roșu, având secera și ciocanul terorii care mă împinsese să-mi părăsesc țara în care m-am născut. Un semn al clădirii desemna palatul drept Sediul Partidului Comunist din Franța.

Am simțit atunci o puternică lovitură în inimă, am întors capul către soția mea de lângă mine și i-am spus: „Cred că am greșit cu francezii. Aștia o să îi invite pe ruși de bună voie la ei în casă.”

Ne-am îndreptat pașii spre ambasada SUA din Paris și, într-un final, am sosit în America.

G.T.G.: Ați ajuns la New York. Ce părere v-ați format despre românii din marea metropolă?

G.R.: Inițial am fost descurajat, pentru că românii din New York erau tare dezbinați. Mă așteptam să găsesc compatrioți care să aprecieze greutățile avute în țară și care, fiind aici, vor fi mai buni, mai înțelegători, mai uniți. În schimb, impresia mea a fost că în mare parte, aceștia erau la antipozii acestor așteptări ale mele.

G.T.G.: Comparând acea situație cu comunitatea românească newyorkeză a anului 2007, cum apreciați comunitatea noastră la timpul prezent?

G.R.: Rămânând realist, există în mare aceleași genuri de suspiciuni, invidii, de autoizolare față de comunitate (a compatrioților care s-au realizat) și, desigur, bârfeala este la ordinea zilei.

G.T.G.: Abia după opt ani de ședere în Statele Unite, ați reușit să reintrați în jurnalistică. Relatați-ne detaliile, inclusiv cu Paștele din 27-aprilie-1973.

G.R.: Ziua în care l-am reîntâlnit pe vechiul meu prieten și coleg, Marius Ligi, a fost o mare sărbătoare. Ne-am reîntâlnit la NY în 1969. Maiestatea Sa Regele Mihai venea la New York pentru a se întâlni cu membrii exilului român newyorkez. Comitetul Național Român, condus de către Constantin Vișoianu, politician cu tradiție și credibilitate internațională, era portdrapelul acestora. Atunci am discutat în principiu despre apariția unei publicații în limba română, pentru românii din SUA.

În 1973, în noaptea de Paști, când sute de credincioși terminau participarea la Sfânta Liturghie de la biserica Sfântul Dumitru din Manhattan, m-am prezentat cu cele 1000 de exemplare ale „Micro-Magazinului” spre vânzare, care s-au epuizat rapid. Când m-am prezentat la apartamentul din Brooklyn al lui Marius Ligi fără niciun ziar și cu contravaloarea lor, nu i-a venit să creadă, dar a și spus: „Acum pot să pornesc cu toată încrederea la scoaterea numerelor următoare.”

G.T.G.: Domnul Ligi v-a mărturisit motto-ul neoficial al „Micro-Magazinului”, un citat de-al lui Nae Ionescu, care spusese: „Un ziarist adevărat trebuie să scrie pe înțelesul tuturor.” În cei peste 25 de ani în care ați condus rubrica M.M., „Oameni, Fapte, Știri”, ați scris desigur pe înțelesul și interesele tuturor. Ați întâlnit și personalități fascinante. Menționați câteva întâlniri memorabile.

G.R.: Întâlnirea mea cu Maiestatea Sa Regele Mihai a fost o mare bucurie sufletească și profesională. Întâlnirea mea cu președintele Emil Constantinescu n-a fost de bun augur, pentru că nu mi-am închipuit că o să primesc răspunsuri în doi peri. De exemplu, când l-am întrebat de ce Guvernul României nu ia exemplul de la alte țări fost comuniste, care au

retrocedat proprietățile furate de la oameni în timpul așa-ziselor „naționalizări”, dumnealui mi-a răspuns: „Dacă s-ar fi adresat un imigrant dintr-o altă țară est-europeană președintelui țării de baștină, acesta ar fi susținut din solidaritate că totu-i bine.” Deci președintele mă învăța să mint.

G.T.G.: Relați-ne experiența dumneavoastră cu domnul Ticu Dumitrescu, promotor al legii cu același nume a deconspirării dosarelor secrete ale Securității față de oamenii persecutați de poliția comunistă.

G.R.: Pe Ticu Dumitrescu, președintele Asociației Foștilor Deținuți Politici din România, l-am cunoscut la New York și am fost plăcut impresionat de lupta pe care o duce împotriva rămășițelor de securiști din România. Mi-a spus că este o luptă grea, din cauza faptului că aceste elemente sunt foarte puternice, și că, prin urmare, lupta pentru adevăr poate să fie și luptă cu morile de vânt. Dar, sunt și rezultate.

G.T.G.: Despre domnul Justin Liuba, ce ne puteți spune?

G.R.: Domnul Justin Liuba a fost Directorul postului Europa Liberă la New York. Actualmente este președintele Fundației Iuliu Maniu. Domnul Liuba a colaborat de-a lungul anilor cu „Micro-Magazinul” și este foarte activ în activitățile educaționale românești și despre România, pentru publicul american.

G.T.G.: Cine este domnul Viorel Chirilă și care a fost experiența dumneavoastră cu dumnealui?

G.R.: Despre domnul Viorel Chirilă, de asemenea, sunt convins că este un mare patriot, că este un adevărat luptător pentru libertate, că este unul din puținii luptători care aici, la New York, mai duc o activitate acerbă contra ipocriziei neocomuniste de la guvernele trecute și prezente ale Bucureștiului. În prezent,

domnul Chirilă este președintele Centrului Cultural Român din New York, fondat în 1982.

G.T.G.: Cine a fost doamna Ema Bratu?

G.R.: Din păcate, doamna Ema Bradu a murit de mult. A fost una din multele femei românce care au îndurat ani de zile de temniță politică comunistă. A fost o luptătoare care i-a ajutat pe partizanii anticomuniști din munții Carpați, a fost foarte apreciată atât de către Iuliu Maniu, cât și de către Corneliu Coposu. Pot să spun că a fost o zi grea pentru românii din New York, când au pierdut o așa demnă reprezentantă din mijlocul lor.

G.T.G.: Care este dinamica dumneavoastră cu fețele preoțești din comunitate?

G.R.: Vreau să menționez pe părintele Victor Runcan, cu care menționați înaintea interviului că ați împărțit pâinea lagărului de refugiați din Latina (Roma), parohul bisericii Sfinții Trei Ierarhi din zona noastră. De asemenea, o să-l menționez pe preotul Traian Petrescu, parohul bisericii Sfântul Dumitru din Manhattan. Îl menționez și pe preotul și profesorul universitar Teodor Damian, parohul bisericii Sfinții Apostol Petru și Pavel din Queens și director al Institutului de Teologie Ortodoxă. De asemenea, preotul Grigore Dumitrescu, parohul bisericii Pogorârea Sfântului Duh, trebuie menționat. Cu toți aceștia și cu mulți alți preoți de pe tot cuprinsul Americii, am avut bucuria de-a colabora și de-a le prezenta activitățile bisericești și culturale, pentru ca cititorii „Micro-Magazinului” să fie informați asupra vieții spirituale și culturale românești, atât din zona lor, cât și din restul Americii.

G.T.G.: Spuneți-ne despre experiența dumneavoastră cu Florin Piersic.

G.R.: Pe Florin Piersic l-am cunoscut când a dat un spectacol cu ocazia unui Revelion din anii '90. După părerea mea, Florin Piersic este cel mai remarcabil actor de dramă și comedie de pe scena românească actuală a teatrului românesc. Este dotat cu o inteligență rară, cu o mimică extraordinară, cu o spontaneitate de improvizare, inclusiv la nivel de umor genial, ceea ce ridică invariabil sala de spectacol în picioare și pentru care este aplaudat de un public care-l adoră, minute în șir.

G.T.G.: Cum l-ați descrie pe Benone Sinulescu?

G.R.: Pe Benone Sinulescu l-am ascultat de câteva ori la diferite spectacole pe care le-a susținut la New York. Benone Sinulescu este o mare personalitate a muzicii populare românești.

G.T.G.: Ați întâlnit și cazuri mai puțin lăudabile?

G.R.: Fără să numesc persoane concrete, sugerez că un artist adevărat trebuie să fie modest și să lase ca alții să-i dea valoare și să-l aprecieze. Trebuie ca artistul să aibă multă stăpânire de sine, pe lângă talent. În schimb, mi s-a dat să întâlnesc prea des în acest mediu mediocritate, vulgaritate și superficialitate. Desigur că mă concentrez să dau atenție artiștilor merituoși, însă este greu de evitat avalanșa de „artiști” de duzină, care invadează acum piața muzicală românească.

G.T.G.: După decesul lui Marius Ligi, „Micro-Magazinul” a revenit fiicei acestuia, Luminița Ligi. Câteva impresii asupra dumneaei.

G.R.: Am numai cuvinte de laudă asupra Luminiței. Pierderea tatălui a afectat-o ca o lovitură de cuțit, însă a și ambiționat-o. Fără să fie ziaristă de profesie, când a preluat conducerea „Micro-Magazinului”, a făcut-o cu dedicație și succes. l-a îmbunătățit colaborarea cu corespondenți de calitate, care ani de zile au continuat să își aducă o contribuție, atât la „Micro-Magazin”, cât și la „Meridianul Românesc”.

Din punct de vedere comercial, a creat o rețea invidiabilă de sponsori, care să finanțeze fidel publicația, contra reclamelor tipărite.

Decesul ei prematur a fost o pierdere mare și pentru „Micro-Magazin”, și pentru cititorii publicației.

G.T.G.: Cum au continuat directorul, dr. Marius Badea, și redactorul-șef, domnul Gavriil Kovacs, tradiția „Micro-Magazinului” în noua formă a publicației, intitulată „Meridianul Românesc”?

G.R.: Odată cu decesul Luminiței Ligi, care n-a avut urmași, se părea că publicația a rămas orfană. Dar, un român de omenie, dr. Marius Badea din California, care a cunoscut activitatea „Micro-Magazinului”, a sărit în ajutorul publicației. A pus fondurile necesare preluării publicației, care a apărut de-atunci sub titlul de „Meridianul Românesc”. Dr. Badea a păstrat atât numele celor doi fondatori ai M.M., familia Ligi, cât și titulatura originală de „Micro-Magazin”, în cadrul publicației. Pentru aceasta, atât eu, cât și mulți colaboratori și cititori vechi ai publicației, ne manifestăm recunoștința față de dr. Badea.

Doresc, de asemenea, să transmit complimentele mele redactorului-șef, domnul Gavriil Kovacs. Gabi Kovacs este cel care zi de zi depune eforturi mari, împreună cu tot colegiul redacțional, pentru ca publicația să continue să apară prompt, în condiții redacționale deosebite și calitativ excelentă.

G.T.G.: Se spune că uneori vezi mai bine pădurea de deasupra ei, decât înconjurat de copacii ei. Cum vedeți România de azi de la distanța transoceanică unde vă găsiți?

G.R.: După multe tergiversări, pot să spun că România este de acum în universul european. Dar asta înseamnă și că trebuie să continue cu eforturile de a se stabili permanent în contextul

universal și, implicit, european, pentru a-și menține credibilitatea și eficiența de funcționare. Să ținem minte că pentru fiecare prieten pe care-l are România, are și dușmani și că orice feudă politică sau de altfel care are loc pe scena românească, este propulsată de către aceștia din urmă și perpetuată pe plan internațional ca „model” stereotip de români „răi”.

Desigur că sunt și câteva generații de neocomuniști care au furat ca în codru și și-au creat monopoluri care sunt amenințate de schimbările legale care se încearcă de către noua conducere. Acești nababi pun bețe în roate României și „oferă” nu numai românilor, ci întregului mapamond, un circ politic care pune la îndoială ideea că în România se va schimba vreodată ceva.

Este absolut necesar ca oamenii (inclusiv alegătorii) să se trezească și să pună umăr de la umăr pentru purificarea României de cei care acționează contra intereselor ei.

G.T.G.: Ce satisfacții aveți din această meserie?

G.R.: Multe, foarte multe, dar cel mai mult, corespondența de la cititori. Am maldăre de scrisori de apreciere și mulțumire pentru articolele scrise, interviurile preparate, acțiunile făcute ca să îi ajut pe cititori, acolo unde am putut. Factorul uman este cea mai mare satisfacție pe care o am de la meseria de jurnalist.

G.T.G.: Ce planuri de viitor aveți?

G.R.: Cu privire la planurile de viitor, o să încerc să-mi continui activitatea scriitoricească, pentru a aduce la lumina tiparului, adunate într-un volum, selecțiuni din activitatea mea de-a lungul anilor, intitulate: „O viață de om în slujba condeiiului”.

Desigur că proiectul de mai sus nutrește speranța că numai sponsorul meu, bunul Dumnezeu, o să mă poată ajuta să realizez acest proiect.

G.T.G.: Domnule Roșianu, multe mulțumiri pentru timpul acordat și La Mulți Ani!

G.R.: Vă mulțumesc și eu!

ANUL DOMNITORULUI ȘTEFAN CEL MARE ȘI SFÂNT

Interviu cu Î.P. SFINȚIA SA PIMEN

Pe Arhiepiscopul Pimen l-am întâlnit prima dată în vara lui 1991, în timp ce era cocoțat pe un acoperiș. Venisem împreună cu profesorul de teologie și preotul Constantin Hrehor la Suceava, din parohia sa, Grănicești, aparținând județului sucevean, ca să văd eforturile de construire a primului azil de bătrâni finanțat de către Biserica Ortodoxă Română.

**Î.P. SFINȚIA SA
PIMEN**

Arhiepiscopul Sucevei
și Rădăuților

Sus acolo, pe acoperișul locuințelor pentru bătrâni, în construcție, Î. P. Sfinția Sa aruncase un halat colbuit peste sutana preoțească și cu doua cuie înfipite la brâu, se muncea să bată pe un al treilea cu un ciocan, în țigla nouă, cot la cot cu muncitorii tocmiți să construiască azilul. Acest azil este construit în stil brâncovenesc, cu o splendidă capelă bizantină în centru, cu pereții de var, noi, albi ca neaua și

îngrijește deja pe cei bătrâni și rămași fără suport, la scurtă distanță de chiar cetatea lui Ștefan.

Odată cu planificarea Jubileului Domnitorului Ștefan cel Mare și Sfânt de la Putna, pe 2 iulie a.c., am întocmit cu părintele Hrehor urmatoarele întrebări, la care I. P. Sfinția Sa a avut bunăvoința să ne răspundă.

Gabriel Teodor Gherasim: Sfinția Voastră, sunteți pastorul sufletesc și un bun patriot al Sucevei și al Rădăușului. Sub patronajul dumneavoastră și al Bisericii Ortodoxe Românești se va organiza în luna iulie a.c., în Bucovina, un eveniment important pentru neamul, cultura, istoria și biserica românească, și care are și importanță europeană: Sărbătoarea dedicată Voievodului Sfânt Ștefan cel Mare. Vă invităm să roștiți un cuvânt, în acest sens, pentru cititorii români din America, și din restul lumii, mai ales ca în activitatea monahală din tinerețe ați servit și ca ghid al Mănăstirii Putnei! De asemenea, vă rugăm să ne spuneți cum prevedeați că se va desfășura acest eveniment, și din punct de vedere bisericesc și din punct de vedere laic!

Î.P.S. Sa Pimen: Ștefan cel Mare este prezent în inima fiecărui român. Ștefan cel Mare a fost, în mod ecumenic, chiar apărătorul catolicilor, în lupta sa contra păgânilor, fiind numit atât de către Papa de la Roma cât și de către cronicarii străini „atletul lui Christos”. Domnitorul a avut o asprime foarte mare față de invadatori, trecându-i prin ascuțișul sabiei, și care a dus, la mulți români slabi, să se întrebe de ce a trebuit să fie atât de aspru cu localnicii trădători și cu străinii invadatori. Acești oameni însă au uitat să (și să-și) amintească de patimile poporului român suferite din cauza acestor trădări și invazii. Ștefan cel Mare nu lua prizonieri și asta se datora nu atât răzbunării, cât factorilor de înspăimântare a dușmanilor, dar și factorilor economici, de a nu

trebui să ia din soldații de pe front ca să-i transforme în gardieni de prizonieri.

Să nu uităm, de asemenea, că Voievodul lupta cu invadatori care l-au atacat, câteodată, chiar simultan, din 3 părți și au fost veniți de la 7 națiuni, ca să atace pe pământeni români din Moldova. Însă Ștefan cel Mare n-a făcut moarte de oameni nevinovați și nici n-a fost un sadic; folosea executarea invadatorilor și pe a trădătorilor ca armă de apărare și atât. Ștefan s-a luptat și cu boierii mai slabi, care cereau predarea Țării străinilor în schimbul menținerii confortului și a privilegiilor lor, însă poporul în mare, l-a judecat prin prisma luminii creștine și Biserica l-a declarat Sfânt din motive bine întemeiate, atât istoric cât și spiritual. Desigur ca și Ștefan cel Mare a greșit, ca om, câteodată, însă ca Voievod și ca Apărător al neamului românesc n-a greșit niciodată! În privința greșelilor omenești Dumnezeu l-a iertat; în privința meritelor ca domnitor și creștin, poporul românesc și Biserica l-au sanctificat.

Măria Sa a dus și o viață predominant religioasă și creștinească de-a lungul întregii sale vieți. Acesta este Voievodul Sfânt Ștefan cel Mare: OM credincios, OM milostiv, OM postitor, OM rugător, neîntrecut patriot român.

Românii l-au simțit ca pe un părinte, și când și-a dat obștescul sfârșit, a fost doliu național, după cum bine spun și versurile: „Plânge dealul, plânge valea, plâng pădurile bătrâne, și poporul - în hohot plânge, «Cui ne lași pe noi stăpâne?»”.

Paradoxul este că în ciuda numeroaselor lupte duse contra invadatorilor de-a lungul deceniilor sale de domnie, arta pictorială sacră, metalurgiă, textilele, și arhitectură, au fost dezvoltate de românii din Moldova la culmi care mai inspiră și astăzi lumea întreagă și care a dus ani de-a rândul la obținerea a prestigioase premii acordate de diferite state europene, cât

și de către organisme americane, în particular mănăstirilor și bisericilor din Bucovina. De fapt, arta bisericească românească a avut o „renaștere” pe timpul marelui domnitor, pentru că portretele sfinților părinți, ascetici în arta anterioară, medievală, au dat loc în biserici portretelor frumoase de oameni reali, în costume folclorice românești, în cadre românești și pedepsind pe adevărații tartori ai timpului, turcii, chiar în ilustrarea bisericilor. Astfel, de la noțiuni mai abstracte, atât biblice cât și filozofice, cu care credincioșii se conectau mai greu, s-a trecut în ilustrația bisericilor românești, la noțiuni reale, naționaliste și autohtone, de prezentare a oamenilor și a sufletului românesc creștin, în toată frumusețea și meritele lor. Biserica Românească a continuat să inspire creștinii, însă de astă dată în mod îndulcit, mai pozitiv și mai în ton cu spiritul neamului. Voievodul Ștefan cel Mare și Sfânt este, pur și simplu, unul dintre MARI OAMENI AI LUMII.

G.T.G.: Ați reușit să condensați 500 de ani românești în acest tribut mișcător închinat Marelui Domnitor Viteaz și Sfânt. La poarta acestui jubileu, cum vedeți, în contemporaneitatea noastră, fenomenul Ștefan cel Mare și Sfânt, reflectat în realitatea noastră?

Î.P.S. Sa Pimen: În ziua de 2 iulie a.c., va veni multă lume la Putna ca să-i aducă un bine-meritat omagiu Domnitorului Ștefan cel Mare. În primul rând, va veni marea masă a oamenilor care l-au înțeles și îl iubesc pe marele nostru sfânt. Aceștia sunt conștienți de enormul aport al Voievodului Ștefan cel Mare la istoria neamului românesc. Vom avea o rememorare a cine a fost și ce a fost fenomenul Ștefan cel Mare și Sfânt, și vom înălța rugi pentru intercesiunea acestuia în favoarea mult pătimitului neam românesc. Vor veni și frații și surorile noastre de neam din Nordul Bucovinei și Basarabia, compatrioți români cărora li se spune în secolul XXI-lea că sunt un alt neam și că vorbesc o

altă limbă decât neamul și limba României. Vor veni și oameni care vor încerca să câștige capital politic prin asocierea lor cu asemenea eveniment, deși altfel, poate lucrează și gândesc contra intereselor neamului românesc.

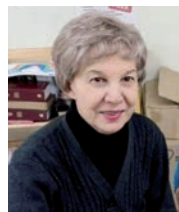
Sigur că va veni și clasa politică, guvernul, Parlamentul, președintele. Sunt bineveniți. Pe aceștia însă îi considerăm datornici lui Ștefan cel Mare. Ei trebuie să-și ceară iertare Domnitorului că n-au făcut ceea ce ar fi trebuit să facă, adică unificarea completă a neamului și îngrijirea potrivită a bunurilor mănăstirești lăsate de Ștefan cel Mare posterității. Bunurile bisericesti, de exemplu, păduri și ogoare, furate de comuniști în 1945, nu ne-au fost retrocedate nici pâna în ziua de azi; în schimb, sunt folosite în chip mafiot s-au lăsate în depravare, de către comuniștii de „ieri”, care sunt occidentalii de „azi” de la putere.

G.T.G.: Prea Sfinția voastră, vă mulțumim pentru candidul și mișcătorul interviu! Mult succes la aniversarea domnitorului Ștefan cel Mare și Sfint de la Putna!

PENTRU MINE ROMÂNIA ESTE CEA DINTRE NISTRU, TISA, TIMOC ȘI DUNĂRE

Interviu cu Prof. **MARIANA TERRA**

Mariana Terra: Domnule Gherasim, vom începe discuția noastră întrebându-vă unde v-ați născut și, dacă vreți, descrieți puțin acel loc.

**Mariana
TERRA**

redactor șef Romanian
Journal, New York

Gabriel Teodor Gherasim: În primul rând, doamna Mariana, bine v-am regăsit și vă mulțumesc pentru oportunitatea de a avea acest dialog.

Am văzut lumina zilei în București, unde am crescut, în anii `70 și `80, înconjurat de dragostea și grija părinților. Verile, în timpul vacanțelor școlare, le-am petrecut în Bucovina, la bunici. Bucureștiul „meu” era un oraș îngrijit din cartierul Balta Albă, de unde făceam cu fratele meu și cu părinții escapade dese la Ateneul Român, la Teatrul de Operă și Balet și la alte diverse teatre. Țin în minte liturgiile cu spectacularul cor de la Biserica „Domnița Bălașa”, cumpărăturile de la „Romarta Copiilor” și

cochetul magazin „Muzică”, unde stăteam în reverie uitându-mă peste tot și încercând instrumente, de la cobze la banjo și de la naiuri la pian.

G.T.G.: Cum caracterizați copilăria pe care ați avut-o?

M.T.: Am avut enormul noroc de a avea părinți iubitori și muncitori, care s-au sacrificat pentru ca să ne educe frumos pe fratele meu și pe mine. Între cozile friguroase pentru mâncare și pentru articole de uz zilnic și jocurile copilăriei prin parc, la săniuș, compunerile de la limba română și franceză de la școală și lecturile cu orele de beletristică din biblioteca familiei, aleg să-mi aduc aminte de ceea ce a fost frumos. Un capitol aparte îl au memoriile din Bucovina bunicilor mei, unde am intrat în contact cu natura, animalele, cântece, dansuri, obiceiuri (clacă, nunți, hramuri, colinde, Steaua, Plugușorul, Chiraleisa, Paștele) și oameni care se duceau duminicile la biserică, la fel ca și strămoșii noștri acum 2.000 de ani: îmbrăcați cu catrință, bundiță, ie, ițari, cojoc și cușme.

G.T.G.: Tradițiile milenare ale neamului nostru se mai păstrează, dar în vremea noastră ele au mai mult sens de spectacol, pe scenă.

M.T.: Da, așa este. Lumea modernă a introdus și continuă să introducă lucruri noi care nu întotdeauna sunt de admirat. Și asta se întâmplă peste tot în lume.

G.T.G.: Există vreo întâmplare deosebită sau o personalitate care v-a rămas întipărită în memorie și care, eventual, v-a schimbat cursul vieții sau v-a influențat în alegerea profesiei?

M.T.: Da, mă bucură această întrebare a dumneavoastră. Vreau să spun la început că în 1982 m-am îmbolnăvit de glomerulonefrită, declanșată de la apa infectată de poluarea industrială socialistă, care ne-a otrăvit natura și pe mulți dintre

noi „Paradisul Muncitorilor”, care era România comunistă, avea numai niște dializoare donate la Spitalul

„Carol Davila” de americani după cutremurul de la 4 martie 1977 și care erau drămuite, în folosință exclusivă a pacienților cu neamuri în Comitetul Central al Partidului Comunist și în Securitate. Inițial mi-au refuzat accesul, pentru că n-aveam „origine sănătoasă” (tata a fost deținut politic și a supraviețuit închisorilor comuniste) și m-au lăsat să mor. Am văzut cu ochii mei, lângă mine, la Spitalul „Carol Davila”, un bărbat, soț de 31 de ani, care a murit pentru că i s-a refuzat tratamentul salvator cu dializă, care era disponibil în același spital cu noi. L-au ținut internat până a murit, pentru că nu avea conexiuni cu comuniștii la nivel de oligarhie.

Tata fusese în pușcărie în anii `50 pentru „crima” de a fi mers în acea decadă de foamete, cu alți studenți, cu căruțele, pe la oamenii mai cu stare din satele Bucovinei, colectând grâu din care au făcut pâini pe care le-au dat oamenilor din spitale și familiilor deținuților politici în Suceava. Asta a fost „crima” tatălui meu pentru care a fost în închisoare. În celula în care fusese aruncat, tata a dat, timp de mai multe zile, porția sa de terci unui preot mai firav, ca să-i salveze viața. Și i-a salvat-o.

G.T.G.: Deci tatăl dumneavoastră este personalitatea care v-a influențat major viața. Vorbiți-ne despre cum ați fost salvat și cine a contribuit la salvarea dumneavoastră.

M.T.: Nu numai atât, dar personalitatea despre care voi vorbi m-a salvat pe mine de la moarte sigură. Să vă povestesc: când tata a văzut cum comuniștii îmi pregăteau același destin ca al celui pacient lăsat să moară, l-a căutat și l-a regăsit pe acest prelat care acum era un ierarh al bisericii catolice din România. Acestuia i-a cerut ajutorul ca să-și salveze copilul, adică să mă salveze pe mine. Înalta față bisericească a intervenit la Spitalul

„Caritas” și fostul Papă Ratzinger a semnat de la Viena, prin spital, cererea către statul român ca să-mi dea voie să merg în Vest. Doar așa mi s-a facilitat plecarea pentru transplant în Italia. Abia atunci și cu ultimatumul doctorului meu nefrolog de la „Carol Davila”, dr. Mircea Penescu, cel care a spus directorului Nicolae Ursea că „în unele situații politica trebuie să fie pusă de-o parte” și că „dacă nu-i dați voie copilului să facă tratamentul, eu îmi dau demisia”. Mi s-a permis în sfârșit tratamentul de dializă. Pentru cei care știu aceste valori, creatinina normală este între 1 și 2. Când am făcut prima dializă, ajunsese la 9. Orice comentarii sunt de prisos. Cel care a dat aprobarea pentru emiterea pașapoartelor tatălui meu și mie a fost un general de securitate care în anii `50 fusese, la Jilava, unul dintre tortionarii tatălui meu. Da, așa s-au făcut mulți generali de securitate, prin torturi și om-uciderea a 10% din populația nevinovată a țării. Peste ani, s-a întâmplat (ce cuvânt efemer) ca și acest fost tortionar să fie tratat în același timp cu mine, la același spital, la „Carol Davila”, de o boală degenerativă de rinichi și, la două luni după ce eu am plecat în Italia, el a murit. Știa poate că o să moară și a vrut să facă un act de bine înainte de a pleca dintre cei vii. Nu și-a amintit niciodată că îl bătuse pe tatăl meu, uitase. Tata însă l-a ținut minte foarte bine, pentru că urmarea unei asemenea bătăi i-a cicatrizat tot piciorul drept pentru restul vieții.

G.T.G.: Dureroasă evocare, care se vede că v-a emoționat profund. Ne pare nespus de rău că ați trecut prin aceste momente atât de triste. Să ne întoarcem la momentul plecării în Italia, la tratament.

M.T.: În sfârșit, în ianuarie 1984 am plecat în Italia. La Otopeni, securiștii m-au ridicat de pe targa pe care zăceam și m-au căutat pentru posi- bilă contrabandă. Ne-au spart și valizele, căutând ceva incriminant în căptușeala lor. Tata s-a văzut nevoit să scoată cureaua lui și pe-a mea de la pantaloni ca să avem cu

ce lega gențile. Așa am plecat din România comunistă. Toată socoteala a durat vreo oră și îmi aduc aminte că, la intrarea în avion, pasagerii (care observaseră toată procedura din sala de așteptare), erau, culmea, furioși pe noi, pe mine și pe tata, din cauza întârzierii, nu pe securiști. Erau regimentați să se supere pe vic-time, nu pe călăi. Absurdul l-am trăit și pe aeroport. Totul ne-a lăsat un gust amar. Apropo, după caderea comunismului, tata a propus prin Consulul Constantinescu din California schimbarea numelui aeroportului din „Otopeni” în „Henri Coandă”, propunere care a fost aprobată și care a dus la numele aeroportului de azi.

G.T.G.: Nu e de mirare. Spălarea creierelor din vremea comunismului a creat monștri de gândire și de atitudine. Continuați, vă rog.

M.T.: Trei luni mai târziu, la Spitalul „La Granda Niguarda” din Milano mi s-a făcut transplantul mult dătător de sănătate și de viață. Plecasem din „raiul comunist” pe targă și am fost vindecat în „capitalismul corupt” de către specialiști creștini. Vă dați seama ce lecție de iubire creștinească am învățat din această experiență. După ce am plecat, comuniștii au regretat că ne-au lăsat pe tata și pe mine afară. Au cerut guvernului italian să ne trimită înapoi, spunând că au găsit un tratament similar în România, ceea ce era o minciună. Imediat am cerut azil politic și am solicitat să emigrăm în SUA.

G.T.G.: Și așa ați ajuns în Statele Unite. Trist și foarte dureros! În altă ordine de idei, spuneți-ne ce studii aveți și unde vă exercitați profesia?

M.T.: Liceul l-am început la Milano și l-am terminat în Statele Unite. Am absolvit de la Portland State University cu un Bachelors în Științe Sociale și cu un Masterat în Consiliere și Mediere Psihologică de la California State University. Sunt

consilier pe domeniul persoanelor cu dizabilități la New York. De asemenea, sunt consilier pe probleme de droguri, alco-ol și probleme mintale. Predau și psihologia. Am fost corespondent al publicației Micro Magazin/Meridianul Românesc din SUA, Observatorul din Canada, Revista Noi Nu din România, Revista Limba Română din Basarabia și al altor publicații de limbă română din Europa, Australia și Israel. Am fost corespondent al postului Radio Europa Liberă pentru Nord-Vestul american, corespondent al Radio-Televiziunii Române (studioul Radio Târgu-Mureș); pentru Statele Unite am creat și susținut singurul program radiofonic românesc din Nord-Vestul american, intitulat Vocea Mioriței la postul KKEY 1150 AM din Portland.

G.T.G.: O activitate diversă în domeniul medicinei alternative și în domeniul mass-media. Există vreo personalitate pe care o admirați? De ce?

M.T.: Îmi plac oamenii care sunt în armonie, în special cei care sunt recunos- cători zilnic pentru darul de a trăi, de a iubi, de a crea și care aleg a se concentra la lumina lumânării care înfrânge întunericul, în loc de întu- nericul care înconjoară lumina. Am scris o carte intitulată „Teodor și Noi” (Theodor and Us), dedicată tatălui meu. Cartea am pus-o gratis la dispoziția oamenilor interesați, la pagina mea de web și în presa scrisă.

G.T.G.: Ne puteți spune în câteva cuvinte despre ce este vorba în cartea „Teodor și Noi”?

M.T.: „Teodor și Noi” (Theodor and US) este un ghid benefic pentru atitudi- nea față de viață și oameni, precum și față de sine. Sunt explicate, într-o limbă clară, modele și obiceiuri de gândire din punct de vedere neuro- psihologic, filosofic și moral; cititorul este învățat cum să gândească despre gândire, pentru că gândirea este cel mai important aspect din viață, cu implicațiile sale bune și rele. Am explicat aceste puncte refe-

rindu-mă la autorități în acest domeniu, precum Erich Fromm, Victor Frankl, Abraham Maslow, Dr. Dumitru Constantin Dulcan, Dan Puric, Richard Wurmbrand și alți psihologi și filosofi din România și din lume, care au excelat în explorări serioase ale fenomenului complex de a fi. Cartea reprezintă un ghid frumos și util pentru oricine încearcă a naviga armonios în largul mării din această existență.

G.T.G.: Frumos spus. Cred că mulți oameni ar fi interesați de acest subiect atât de dificil, dar atât de actual. Care considerați că este marea dumneavoastră realizare de până acum?

M.T.: Puterea și cunoștințele de a inspira pe cineva să vrea să fie recunoscă- tor pentru tot ce e frumos și să aibă dorința de a folosi plenar fiecare zi pentru a progresa în viață, atât în domeniul material, cât și în cel min- tal, emotiv, fizic și spiritual.

G.T.G.: Proiect ambițios, dar recompensator din atâtea puncte de vedere. A propos de viață și de felul cum o trăim: care considerați că este cheia succesului în viață?

M.T.: Schimbarea mentalității contractuale de la lucru, unde este dinamica „dau și iau”, cu realizarea că în dragoste (care este un verb și un câmp de energie conștientă electromagnetic), pot numai să dau și să primesc. Niciodată nu pot să iau dragoste, pentru că ar fi ca și cum aș încerca să iau în captivitate razele de soare și să le pun sub capac într-un butoi, ceea ce, evident, e imposibil.

G.T.G.: Iată, iată un concept filosofic pe cât de simplu, pe atât de valoros. Domnule Gabriel Gherasim, mai mergeți în România?

M.T.: Da. Pentru mine România este cea dintre Nistru, Tisa, Timoc și Dunăre. Când călătoresc, încerc să acopăr toată această topografie a țării și a neamului nostru milenar, neam avându-i la origine pe măreții daci. Desigur există români în tot spațiul

balcanic, din Croația până în Grecia, Serbia, Bulgaria și Albania, de fapt, ei/noi fiind populația daco-romană precedând pe greci și slavi cu mii de ani.

G.T.G.: Ce părere aveți despre comunitatea românească din New York? Numiți câțiva oameni pe care îi apreciați.

M.T.: În orice societate cred că avem de-a face aproximativ cu 10% din oameni care ne iubesc consistent și necondiționat, 10% din oameni care ne urăsc consistent și neconditionat și 80% din oameni care ne iubesc și/sau ne urăsc intermitent și condiționat. Mă străduiesc să petrec timpul cu cei 10% pe care îi respect și de care mă simt iubit consistent și necondiționat. Dintre oamenii pe care îi respect, i-aș menționa pe părintele Victor Runcanu (cu care am împărțit spaghete în lagărul de refugiați de la Latina, lângă Roma și pe ziaristul George Roșianu de la MicroMagazin/ Meridianul Românesc. Printre cei activi în comunitate îi menționez cu respect pe domnii Justin Liuba, pe ziaristul Vasile Bădăluță, pe Dr. Napoleon Savescu și pe părintele Theodor Damian. Vreau să menționez că pe părintele profesor Teodor Damian îl cunosc din 2003. Dânsul face parte intergrală din grupa celor 10% pe care i-am văzut ajutând, inspi- rând și creând constant, necondiționat și cu drag, fie în parohie, fie la universitatea unde predă. Un om ales, de o rară frumusețe interioară.

G.T.G.: Subscriu 100%. Spuneți-ne, vă rugăm, ce opinie aveți despre situația actuală din țară?

M.T.: Consider că venim din cea mai frumoasă țară de pe pământ. O țară care a fost ocupată de rusi și încă este (Transnistria) și de către ucrainenii (Bucovina de Nord și Bugeac) și, în complicitate cu cei din Vest, pen- tru 50 de ani Trădarea de la Yalta și înainte de asta Pactul Ribbentrop- Molotov. Până când n-o să fie un proces al comunismului, o să con- tinue o

urmare a (neo)comunismului. Președintele Traian Bănescu a condamnat comunismul (tot respectul pentru asta). Un proces al comunismului trebuie încă să fie. Odată cu acesta se va condamna comunismul și se vor face reparații pentru crimele fizice, legale, etice, psihologice și politice făcute de cei vinovați.

G.T.G.: Cine știe când și dacă vreodată sistemul comunist va fi judecat și condamnat, căci, uite, au trecut aproape 29 de ani din decembrie 1989... În aceste condiții, ce credeți că ar trebui să facă românii pentru a progresa și pentru a avea succes?

M.T.: Să facă distincția dintre progresul material (a avea) și progresul material/emotiv (a fi). Un exemplu în acest sens sunt oamenii care-și cum-pără casă, mașină și nevastă-trofeu, neînțelegând că nevasta e o ființă umană care poate divorța de soț și să-i ia și casa, și mașina. Adevărata soție, care-și iubește soțul, nu poate fi cumpărată ca trofeu, pentru că ea se află în valoarea energiei, a dragostei și a loialității. Secretul unei vieți de succes este să aibă rost și, ca să aibă rost, trebuie să ducă o viață balansată și să progreseze zilnic pe toate nivelurile (muncă, recreație, somn). Ar fi multe de spus în acest sens.

G.T.G.: Ce vă doriți pentru viitor, domnule Gherasim?

M.T.: Aș răspunde că o să caut să progrez zilnic în ceea ce fac și sunt, în timp ce sunt recunoscător pentru tot ce există, sunt și am deja în viața mea.

G.T.G.: Ce rol credeți că are credința în modelarea omului?

M.T.: Interesantă întrebare. Ce este dar credința? Credința este de două feluri: încredere și cunoștință. Dacă vorbim de încredere, vorbim de un salt în neant, sperând că vom ateriza pe pământ solid și sigur. Acest lucru se întâmplă fără o confirmare în prealabil. De la credință (pe bază de încredere și/sau cunoștință) creăm noțiunea la ce, de ce, cum, unde, când și cu

cine să facem ceva. Iată cum categoriza ordinea gând-emoție-acțiune-reacțiune Dr. Dumitru Constantin Dulcan: bazat pe credință (încredere/cunoștințe) avem gânduri; bazat pe acestea avem unele emoții (pozitive sau negative); bazat pe emoții o să spunem ceva; bazat pe ce spunem o să facem; bazat pe ce facem o să avem consecințe; bazat pe consecințe ne creăm obiceiuri/reflexe; bazat pe obiceiuri o să ne creăm un destin. Depinde de ceea ce omul dorește să obțină.

G.T.G.: Foarte interesante aserțiuni. Cred că cititorii noștri ar vrea să știe cum puteți fi contactat și cum pot fi accesate cărțile, interviurile și articolele dumneavoastră.

M.T.: Materialele mele pot fi citite la pagina mea de web: <http://gabrielgherasim.com/index.html>. Pot fi contactat la: rodicaandgabriel@aol.com.

G.T.G.: Vă mulțumim pentru răspunsurile pe care ni le-ați dat și vă dorim succes în continuare în activitatea atât de interesantă pe care o desfășurați în folosul oamenilor.

ÎN LOC DE POSTFAȚĂ

Îmi exprim și pe această cale sentimentele de grațitudine pentru posibili- tatea de a publica interviul acordat doamnei Mariana Terra, redactor-șef

„Romania Journal”, New York, în prestigioasa revistă „Limba Română”, pe care o cunosc de mai bine de două decenii. Drumurile vieții m-au adus, cu ani în urmă, și la Casa Limbii Române din Chișinău, unde i-am cunos- cut pe domnii Alexandru Bantoș, redactor-șef, și pe Leo Bordeianu, atunci redactor-șef adjunct al periodicului. Domniile lor mi-au oferit spațiul pro- pice unei discuții sincere despre evenimentele cotidiene, despre destinul lim- bii române și al românilor basarabeni.

Ca să intru în sediu, îmi amintesc bine și cu emoție acest detaliu, a trebuit să trec prin fața geamurilor fumurii ce protejau colegiul redacțional de curio- zitatea agresivă a „unor trecători” rusofoni. Clădirea fusese vandalizată în repetate rânduri înainte și, din păcate, ulterior vizitei mele. Marea „crimă” a publicației era că îndrăznea să se cheme „Limba Română” (nu „moldove- nească”) și să promoveze adevărul despre unitatea etnolingvistică a tuturor românilor.

Am fost plăcut impresionat de integritatea acestui colectiv, care se încapă- țâna să spună că „împăratu-i gol” și că vorbim limba română pe ambele maluri ale Prutului, în ciuda existenței și azi a paranoii „moldoveniste”.

Decisivă acea întâlnire cu domnul Alexandru Bantoș și cu echipa dânsului, întrucât revista de cultură și știință „Limba Română” mi-a găzduit, de-a lungul anilor, interviuri și eseuri, fapt pentru care aduc

mulțumiri, urându- le tuturor mult succes în continua luptă pentru menținerea flăcării dăinuirii românești.

Vizita la redacție, oamenii pe care i-am cunoscut, interviul pentru care ve- nisem în acest „cuib al românimii” m-au emoționat profund. La fel ca și experiența pe care am trăit-o la trecerea Nistrului ca să văd satele-citadele Molovata și Coșnița, unde bravii voluntari și polițiști basarabeni români au oprit tăvălugul tancurilor rusești (până când președintele de atunci a dat palma cu rușii și a încetat războiul de eliberare...).

Cele trăite și înregistrate în cadrul memorabilei mele călătorii în Basara- bia anilor '90 și-au lăsat amprenta asupra cititorilor români din SUA și Canada, pentru care scriu cu mare drag, în dorința de a păstra „punțile” peste ocean.

Astăzi constat cu regret că rușii și ucrainenii nu realizează inutilitatea și

frivolitatea „aflării” lor pe teritoriul daco-romanica dintre Nistru și Prut... Românii din Transilvania au fost ocupați și persecutați timp de 800 de ani de unguri, totuși au supraviețuit ca neam, nație și cultură! În cazul slavilor, șansele de a-i dezlădăcina pe românii peste care au dat busna acum două secole sunt infime.

Acest an simbolic, al Centenarului, este pentru noi, românii, unul al re-uni-rii. Ceea ce s-a întâmplat în 1918 și mai înainte se va produce, inevitabil, din nou. Pentru că undelemnul, oricât de amestecat, revine mereu la supra- fața apei.

Folosindu-mă de prilej, doresc românilor basarabeni mulți ani și sănătate, iar revistei „Limba Română” – cititori mulți acasă și în lume.

Cu respect,
Gabriel GHERASIM
New York, 21 aprilie 2018

CUPRINS

1. 100 DE ANI DE COMUNISM: GENOCID, FURT, RUSIFICARE ȘI SATANIZAREA VALORILOR	5
2. PROCESUL COMUNISMULUI, DEZBĂTUT PRIN CORESPONDENȚĂ DE CĂTRE SCRIITORI ȘI GAZETARI	11
3. PROCESUL COMUNISMULUI	21
4. VICTIMS OF COMMUNISM, WHY SHOULD AMERICANS CARE?.....	37
5. CONDMNAREA COMUNISMULUI: O PERSPECTIVĂ EUROPEANĂ.....	45
6. CONDEMNING COMMUNISM, A EUROPEAN PERSPECTIVE	53
7. „AM SUFERIT ENORM DE MULT PENTRU CĂ AM FOST ȘI SUNT ROMÂN”	61
8. „NU AU MOLDOVENII ATÂTEA TOPOARE CÂTE AU COZI DE TOPOR”	67

9. „URMĂTORUL ACT DE DEMNITATE ESTE RECUNOAȘTEREA OFICIALĂ A OCUPĂȚIEI BASARABIEI ȘI LICHIDAREA CONSECINȚELOR PACTULUI MOLOTOV-RIBBENTROP”	91
10. DESPRE LIMBA ROMÂNĂ CU ANA GUȚU	103
11. ROMÂNIA-DACIA.....	119
12. „COMUNISMUL A PUS CAPAC LA TOATE LIBERTĂȚILE DE EXPRIMARE LIBERĂ”	135
13. ANUL DOMNITORULUI ȘTEFAN CEL MARE ȘI SFÂNT.....	151
14. PENTRU MINE ROMÂNIA ESTE CEA DINTRE NISTRU, TISA, TIMOC ȘI DUNĂRE.....	157

Libris EDITORIAL

Pentru comenzi și detalii:

LIBRIS EDITORIAL SRL
str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, cod 500030
e-mail: editura@libris.ro

www.libris.ro